

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 148 * Kasım 2009 * Fiyatı: 2 TL * ISSN: 1302-7506

Militan,
devrimci
bir gençlik
hareketi için
Örgütlenelim

YDG 4. Konferansı
5-6 Aralık'ta
İzmir'de

www.partizanarsiv.net

8 Kasım

Kadıköy

Istanbul

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

SUNU

Merhabalar,

Yoğun ve verimli geçen bir 6 Kasım sürecinin ardından YDG'nin en üst demokratik organı olan **YDG Konferansı'nın** dördüncüsünü örgütlenme sürecindeyiz. Bulgaristan, Yunanistan, Almanya'dan uluslararası katılımların olacağı konferansımızı **5-6 Aralık** tarihlerinde **İzmir**'de örgütleyeceğiz. Konferansımızda son yıllarda gelişim gösteren ve gerek harç eylemlerinde gerekse de son 6 Kasım'da ivme kazanan öğrenci hareketinin durumu ve geleceği ile YDG olarak bu harekete sağlıklı bir yön vererek devrimci gençlik hareketinin yükseltilmesi için militan bir mücadele hattına olan ihtiyacı ele alacağız.

Bu sayımızda önceki senelerden farklı olarak geçmiş süreç ve önümüzdeki süreç değerlendirmelerini taslak olarak yayınlamıyoruz. Bunun yerine konferansımızdaki tartışma konularına temel oluşturması ve alanlarda daha derinlikli tartışmaların gerçekleşmesine katkıda bulunmak amacıyla "**militanlık**" üzerine anlayışımızı konu alan çeşitli yazılara yer veriyoruz. Konferansın gündemlerini derinleştirilmesi amacıyla okurlarımızın yoğun isteğini alan ve Kasım ayında ölüm yıldönümünü andığımız **Komünist Önder Mehmet Demirdağ**'ın "**devrimin atak, bilgili, fedakar kadroları olalım**" başlıklı makalesine de yer veriyoruz.

Bu sayımızda ayrıca 6 Kasım eylemlerinin haber ve de-

neyimleri ile Avusturya'da Bologna Süreci'ne karşı yapılan üniversite işgalleri üzerine işgallere katılan YDG'lilerin yazısını da yayınlıyoruz. Taleplerimizin ve mücadelemizin ortaklığı enternasyonalist bilincimize katkı sunmakta ve farklı ülkelerin gençlik hareketlerinden öğrenmenin önemini arttırmaktadır.

YDG Merkezi Kadın Komisyonu'nun öncülüğünde birçok alanımızda örgütlenen toplantılarla kurulan örgütlenmelerin ilk hedef olarak belirlediği **25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Eylem Günü**'nün başarılı şekilde örgütlenmesi YDG açısından son yıllarda ön plana çıkardığı genç kadın çalışmasının gelişmesi açısından önemli bir yerde durmaktadır. Sayfalarımızda kadın komisyonlarından arkadaşlarımızın hazırladıkları yazılara yer veriyoruz. Bu sayımızda dergimizin sayfa sayısını 64'ten 68'e çıkartıyoruz. **Daha etkili, daha nitelikli ve daha görsel bir devrimci gençlik dergisi için daha kolektif, daha eleştirel, daha sorgulayıcı bir çalışmaya ihtiyacımız vardır.** Okurlarımızın katkılarını daha da geliştirerek sürdürmelerini bekliyoruz.

Dergimiz yalnızca halk gençliğine dayanarak yayın çalışmalarını sürdürmekte ve okurlarından elde ettiği gelirle ayakta kalmaktadır. Ancak ekonomik krizin de etkisiyle mali konuda ciddi sorunlar yaşamaktayız. **Şartların zorlaması sebebiyle bu sayımızda dergimizin ücretini 1.5 TL'den 2 TL'ye çıkarttık.** Okurlarımızın anlayışla karşılayacağını ve dergimize daha fazla destek sunacağımıza inanıyoruz.

Yeni sayımızda buluşmak üzere tüm okurlarımıza mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

İsyan	2-3
YÖK Protestoları	4-7
Forum	9
Göçmen Genç.....	17
Ufuk	20-21
Kolektifin Sesi	28-35
Gençliğe Notlar	36-37

Birlik	38-39
Küçük Burjuva	40-43
Gerilla	49-51
Haluk Zorusevmez	48-49
Genç Kadın	54-58
Komünist ustalardan öğrenelim	59-62
Bellek	63-64

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1 Ak-saray-Fatih/İSTANBUL Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön Matbaacılık
Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-mail: umutyayimcilik@tmail.com ISSN. 1302-750

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

İ. **Kartal:** İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Kartal, Tel: (0216) 306 16 02
İ. **Ankara:** Sağlık 1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
İ. **İzmir:** 856 Sk. No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
İ. **Malatya:** Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İshani No: 3
İ. **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İshani Kat: 3 Tel: (0 446) 223 67 18
İ. **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarıy Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
İ. **Mersin:** Silişke Cd. Cavdaroğlu İshani Kat: 3 No: 118
İ. **Avrupa Merkez Büro:** Weseler Str 93 47169 Dusbürg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958

BANKA HESAP NUMARALARI

Selma Şahin

Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

Euro Hesabı: 48209849-5001

TL Hesabı: 48209849-5002

PERDE KALKIYOR!

Bir 6 Kasım süreci daha öncekilere benzer tartışmalarla geride kaldı. Siyasal öznelere rağmen tartışmalarına rağmen geçtiğimiz yıllara oranla niceliksel katılımın arttığı bir protesto süreci yaşadık. İmzasız pankart tartışmalarını “ilkesel” zemine oturtan siyasi örgütlenmelerin görece arttığı düşünülürse ilerici gençlik hareketlerinin durumu da daha iyi anlaşılacaktır. Uzun bir polemik konusu olması dolayısıyla yazımızda değinip geçeceğimiz bu anlayışın “en geniş kitle” kaygısının hiç de gerçek olmadığını, örgütsüzlüğü “ilkesel”leştiren anlayışların niyetlerinden bağımsız olarak tasfiyeciliğe hizmet ettiğini belirterek geçelim.

Konumuz eylem imzaları olmamasına rağmen emekçi kitlelerin örgütlenmesinin önemi açıktır. Bu nedenle biçimsiz, şekilsiz örgütçüklere yerine şekilli, hedefi ve anlayışı belli örgütlenmelerin yaygınlaştırılması, özellikle de geniş yığın örgütlenmelerinin sayıca ve içerik açısından

dan zenginleşmesi gerekliliği önümüzde duran başat sorunlardan birisidir. İlkeselliği imza tartışmalarına indirmek yerine örgütlenme gerekliliklerine çevirmek görece daha anlaşılır olacaktır.

Okul polisi uygulamalarından katkı ve bağış paralarına dek uzanan bir yelpazede öğrenci gençliğin sorunları çeşitlenmektedir. Bologna projesi kapsamında kurulması çalışmaları başlayan denetim kurulları da bu sorunlara eklenen yeni bir başlık oldu. Üniversitelerin yönetiminde öğrencileri ve öğretim üyelerini dışarıda bırakan ve asker ve patronların dahil olacağı bu mekanizmanın en ufak bir meşruluğu bulunmamaktadır. Biriken sorunlar, öğrenci gençliğin artan tepkisini de beraberinde getirmektedir. Tam da bu dönemde en geniş yığın örgütlenmelerine çalışmalarda ağırlık vermek, her saldırıya karşı örgütlü duruşu güçlendirerek cevap olmak acil bir ihtiyaçtır.

Öğretmenden fazla polis ataması yapan devlet

Sorunlar sadece lise ve üniversite öğrenimi dönemiyle sınırlı değildir. İlköğretim okullarında zorunlu olarak okutulan öğrenci adına karşı açılan davanın Danıştay tarafından reddedilmesi, değişen konuların dahi hayli aksak yanlar barındırdığını gözler önüne sermektedir. Öte yandan genelde halk gençliğinin yaşadığı işsizlik sorunu ve özelde üniversite mezunlarının son dönemdeki durumu gelecek açısından umut vermemektedir. Kasım ayında atama bekleyen 327 bin öğretmen adayının yaşadığı sıkıntı bu konuda dikkat çekicidir. 10 bin sözleşmeli öğretmenin kadrolu olarak atanmasının dışında atama yapmayan MEB, tepkileri üzerine çekmektedir. Buna rağmen öğretmen atamasından daha fazla polis ataması yapılacak olması (16 bin) egemenlerin asıl ihtiyacının ne olduğunu göstermektedir.

Sadece bu veriler dahi önümüzdeki dönemde ege-

menlerin kolluk güçlerine daha fazla ihtiyaç duyacağını göstermektedir. Artan tepkilerin, gösteri ve eylemlerin yarattığı tedirginlik anlaşılırdır. Atamalardan aşı tartışmalarına, demokratik açılım konusundan genetiği değiştirilmiş organizmalara, YÖK denetleme kurullarından ardı ardına yapılan zamlara kadar çok sayıda konu bu tepkinin nedenlerini oluşturmaktadır.

Ulusal Hareketin, demokratik açılım sürecinde attığı adımlar sonucunda ipin ellerinden kaçırmaya başladığını hisseden egemenlerin hızlı bir manevrayla gündemi ıslak imza tartışmalarına kaydırmaları, açılım noktasında olmasa dahi demokratiklik konusunda ne kadar samimi olduğunu göstermiştir. Belli ki egemenlerin elinin altında gündemi meşgul etmek amacıyla benzeri onlarca konu bulunmaktadır. Egemenlerin gündemi belirleme konusundaki başarıları bu olay nezdinde bir kez daha kanıtlanırken, yapılan her manevranın eskiye oranla yıpranma düzeyini arttırdığı açıktır. Yani egemenler gündemi değiştirebilirler ama teşhir olmaktan kurtulamazlar. Gazetelerin, televizyonların canhıraş bir biçimde ıslak imzaya odaklanması, bu uğurda bir albayın, birkaç askerin tutuklanması ve darbe senaryoları nihai olarak halkı ilgilendirmemektedir.

Sağlığımızla oynanmasına izin vermeyelim

Halkın sağlığıyla oynayanlar, sömürenler, katledenler kendilerini mazlum göstererek hesap vermekten kurtulmayı planlıyorlarsa yanılıyorlar.

Keza H1N1 aşısının farklı versiyonlarıyla uygulamaya çalışılması, bu bir yana 29 Ekim nedeniyle tatil edilen okulların ilaçlanacağını söylenmesine rağmen ilaçlanmaması, daha doğrusu sadece özel okulların ve zen-

gin semtlerindeki okulların ilaçlanması (kaynak: Kanal D Haber) sağlık alanında halkın canı konusunda nasıl iğrenç bir oyunun oynandığını gözler önüne sermektedir.

Sağlık konusundaki bir diğer önemli gelişme de genetiği değiştirilmiş organizmaların “denetim” altında tutularak ülkeye girişlerinin serbestleştirilmesi kararı olmuştur. Genetiği değiştirilmiş organizmaların sağlığa zararları bir yana çoğu tarımsal ürünün neden ihraç edildiği, Türkiye’nin iklimsel koşullarının mısır, patates, pamuk, pirinç, buğday, ayçiçeği, nohut, mercimek, elma, erik, domates, biber, marul gibi ihraç edilen ürünleri üret-

meye müsait olup olmadığı tartışılmalıdır. Tarımın emperyalizmin istekleri doğrultusunda tasfiye edildiği bu ülkede tarım ürünü ihracatçısı durumuna düşülmesi başlı başına bir sorunken son yasa nezdinde zaten uzun bir süredir GDO’ların ihraç edildiğinin ortaya çıkması nasıl izah edilebilir. Tarım Bakanının “zaten ihraç ediyorduk, denetim altına alıyoruz” de-

mesinin anlaşılır bir yanı var mıdır?

Tartışmanın bir diğer can alıcı noktası da GDO’lu ürünleri inceleyecek laboratuvar sayısının Türkiye’de oldukça az olmasıdır. Tam da GDO tartışmalarının ortasında 6 şeker fabrikasının özelleştirilmesi için teklif alınmaya başlanması, bahsi geçen konularda egemenlerin ne kadar samimi olduğunu göstermektedir. 450 bin pancar üreticisini olduğu kadar hepimizi yakından ilgilendiren bu konuya sessiz kalmak mümkün değildir.

Yaşananlar, tüm manevralarına rağmen egemenlerin daha fazla teşhir olmaya başladığını göstermektedir. Evet, perde kalkıyor ancak yükselen tepkinin sadece egemenlerin sözcülerine yönelmesi, gerçek bir kazanımın elde edilmesine engel olacaktır. Bu nedenle artan tepkiyi örgütlü güce dönüştürmek önemli bir görevdir.

Postalla geldi

isyanla gidecek

İstanbul

YÖK'ün kuruluşunun 28. yılında gençlik örgütleri ve Genç-Sen Beyazıt Meydanı'nda farklı eylemler yaptılar.

Saat 12:30'da ise **Devrimci Proleter Gençlik**, DGH, **DİP**, Ekim Gençliği ve **YDGM** 'nin örgütlediği, YDG'nin de katıldığı YÖK Karşıtı Öğrencilerin eylemi başladı. Sloganlarla Beyazıt Meydanı'ndan İÜ Anaparkı önüne yürüyen kitle hem Türkçe hem de Kürtçe pankart açtılar. İki dilde de YÖK'ü sloganlarla protesto ettiler. 500'ün üstünde öğrencinin katıldığı eylemde "Yöke rake zaninghe rızgar bike!" (YÖK'ü kaldır eğitimi özgürleştiri!), "Cıwan hezen parastına zımanın!" (Gençlik anadilin savunucusudur!), "Be zıman jıyan nabe!" (Dilsiz yaşam olmaz!), "Eşit- parasız- bilimsel- anadilde eğitim!", "Soruşturmalar, cezalar, baskılar bizi yıldırılmaz!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!" sloganları coşkuyla atılırken, basın açıklaması hem Türkçe hem Kürtçe okundu. Eyleme liseli öğrenciler de destek verdi. Basın açıklamasının ardından sloganlarla Eczacılık Fakültesine yüründü. Yürüyüş esnasında "Kürdistan faşizme mezar olacak!", "Biji bıratıya gelan!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Eylem halaylarla bir süre devam ettikten sonra bitti.

Beyazıt Meydanı'nda yapılan bir diğer eylem ise **Genç- Sen**'in eylemiydi. "**Barınamıyoruz, ulaşamı-**

yoruz, okuyamıyoruz- YÖK'e karşı yürüyoruz!" pankartının açıldığı eyleme **Tüm Öğrenci Velileri Derneği- Girişimi**, Özgür Eğitim Platformu, **TTB Tıp Öğrencileri Kolu** ve Ekmek ve Özgürlük de destek verdi. "YÖK postalla geldi, Genç- Sen'le gidecek!", "Birlik mücadele dayanışma öğrenciye sendika!", "Ferman devletin üniversiteler bizimdir!", sloganlarının atıldığı eylem, yapılan basın açıklamasının ardından 7 Kasım'da Ankara'da yapılacak olan mitinge çağrı yapılarak bitirildi.

Bir başka eylem de **Öğrenci Kolektifleri**, Öğrenci Muhalefeti, **EMEP** ve TKP'nin beraber örgütlediği eylemdi. Kitle sık sık "AKP Defol Üniversiteler Bizimdir" ve "Ferman Tayyip'in Üniversiteler Bizimdir" sloganları atarak rektör Söylet'i istifaya çağırıyordu. Eylem tiyatro gösterimiyle son buldu.

İstanbul YDG

Artvin

6 Kasım günü saat 12.30'da Artvin Çoruh Üniversitesi Rektörlüğü önünde YDG ve Artvin Gençlik Derneği'nin birlikte düzenlediği bir eylem ve basın açıklaması gerçekleştirildi. "**Halk için bilim, halk için eğitim**" pankartı arkasında toplanan yaklaşık 50 kişilik kitle rektörlüğe doğru kısa bir yürüyüş gerçekleştirdi. Rek-

törlük önünde okunan basın açıklamasında cuntanın kurduğu YÖK'ün bir kara leke olarak varlığını sürdürdüğü ancak YÖK'e karşı devrimci gençliğin mücadelesinin sona erdirilemediği belirtildi. Eğitimdeki adaletsizlikler ve krizle birlikte eğitim ve mesleki haklarımıza dönük saldırılar vurgulandı. Basın açıklamasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi ve bu sırada kısa bir müzik dinletisi yapıldı. Kitle okunan devrimci marşlara büyük coşkuyla katılırken çevrede bulunanlar da alkışlarla eşlik ettiler. Eylem çekilen halayın ardından sloganlarla son buldu.

Artvin YDG

Çanakkale

YDG olarak 6 Kasım öncesinde izlenecek olan politikaya dair bir iç toplantı aldık ve bu doğrultuda 6 Kasım'a 2 hafta kala yaygın şekilde YÖK'ü teşhir eden YDG imzalı bildiriler dağıttık. 6 Kasım günü saat 12'de Fen Edebiyat Fakültesi önünde toplanan kitle rektörlüğe kadar yürüyüş yaptı. "Üniversite Öğrencileri" pankartıyla yürüyüş yapan yaklaşık 150 kişilik kitle sloganlarla YÖK'ü protesto etti. Basın açıklamasında devrimci-demokrat öğrencilerin her daim YÖK'e ve onun politikalarına karşı duracağını bildiren kitle şehir merkezinde yapılacak olan basın açıklamasına da çağrı yaptı.

Aynı gün Halkbank önünde toplanan kitle Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçerek YÖK'ü teşhir eden sloganlar attı. "YÖK postalla geldi isyanla gidecek" pankartıyla yürüyüşe geçen kitle Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemi örgütleyen kurumlar ise Öğrenci Kolektifleri, YDG, SGD, DGH, Gençlik Muhalefeti ve TKP'li öğrenciler, destek veren kurumlar ise YDG-M ve Genç-Sen!

Çanakkale YDG

Dicle Üniversitesi

6 Kasım 1981 tarihinde 1980 Askeri Faşist Cuntası-

nın politikaları ekseninde kurulan Yükseköğretim Kurulu (YÖK) her yıl olduğu gibi bu yıl da yapılan eylemlerle protesto edildi.

28 yıldır üniversiteler üzerinde uygulanan baskılar YÖK tarafından hayata geçirilmekte, öğrencilerin eğitim hakkı gasp edilmekte ve öğrenciler tek tipleştirilmek istenmektedir. Eğitimdeki tek tipleştirmeye, eğitimin paralılaştırılmasına, faşist baskılara, eğitimin anti-bilimselliğine karşı mücadele yürüten öğrencilere soruşturmalar açılmakta, gözaltılar yapılmakta ve zindanların yolu gösterilmektedir.

Ancak tüm anti-demokratik uygulamalara ve baskılara karşı üniversitelerdeki muhalif ses susmamakta, susturulmamaktadır.

Dicle Üniversitesi Öğrenci Derneği'nin YÖK karşıtı eylemi

5 Kasım günü gerçekleştirildi. Fen-Edebiyat Fakültesi önünde toplanan yüzlerce öğrenci yürüyüşe geçerek

ve YÖK'ü deşifre eden dövizler taşıyarak, sloganlarla birlikte Tıp Fakültesi önüne geldi. Burada gerçekleştirilen basın açıklamasında YÖK'ün oluşum koşulları anlatıldı ve YÖK'e karşı mücadeleye devam denildi. Her türlü baskıya karşı mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini ve mücadeleyi daha

da büyüteceklerinin ifade edilmesinden sonra YÖK maketinin yakılmasıyla açıklama sona erdirildi.

Ardından tekrar Fen-Edebiyat Fakültesine doğru yürüyüşe geçildi. Burada da çekilen halaylar ve atılan sloganlarla eylem sona erdirildi. Eyleme Eğitim-Sen de katılarak destek verdi.

6 Kasım Cuma günü de KESK'e bağlı Eğitim-Sen tarafından yine Fen-Edebiyat Fakültesi önünde YÖK ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasının ardından atılan "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek" vb sloganlarla birlikte eylem son buldu. Eyleme öğrenciler de katılarak destek verdi.

Amed YDG

İzmir

İzmir'de 6 Kasım süreci; İzmir YÖK Karşıtı Platform tartışmalarıyla başladı. Eğitim –Sen'in çağrısıyla; esasını gençlik örgütlerinin oluşturduğu çeşitli DKÖ'lerin, sendikaların, kulüplerin de içinde bulunduğu geniş bir birliktelik sağlamak amacıyla platform toplantıları oldu.

Politik zeminin tartışıldığı toplantılarda esas olarak sürecin "AKP ve gericilik üzerinden mi, yoksa paralı eğitim ve geleceksizleştirme saldırıları üzerinden mi" örüleceği tartışmaları damgasını vurdu. Bu konuyla ilgili alınan toplantılarda "Paralı eğitime, geleceksizleştirmeye karşı eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" temel sloganı üzerinde anlaşıldı. AKP ve gericiliğin de alt başlık olarak işlenmesi kararlaştırıldı. Ancak bildirilerin değerlendirildiği toplantıda;

Öğrenci Kolektiflerinden arkadaşlar önce bildirilerde AKP ve gericilik gündeminin yeterince işlenmediğini ve platformdan ayrılmayı düşündüklerini söylediler, bildirilerin değiştirilebileceği söylendiğinde de ayrılma tavırlarında ısrarcı olduklarını söyleyerek; samimiyetten uzak bir tutumla platformdan ayrıldılar. Bu tavrın üzerine Gençlik Muhalefeti'nden arkadaşlar da ayrıldılar. Emek Gençliği'nden arkadaşlar da önce kararsız kalıp sonra da ayrıldılar. Birleşik, kitlesel bir 6 Kasım süreci örmek amacıyla oluşturulmaya çalışılan platform dağılmış oldu ve nihayetinde birlikte geniş bir 6 Kasım örülemedi. Platformun dağılmasından sonra Genç-Sen, DGH ve sürece sonradan dâhil olan DÖB ile birlikte süreç yeniden örgütlendi.

Sürecin daha başından beri birleşik bir 6 Kasım perspektifiyle hareket eden İzmir YDG, gelişen tartışmaların ardından Genç-Sen içerisinde bir faaliyet örmeyi daha uygun bulmuş ve çalışmalarını bu yönde örmüştür. Bağımsız bir YDG faaliyeti örme konusunda çeşitli sıkıntılarımız öne çıkmış olsa da 6 Kasım süreci esas anlamda olumlu geçmiştir.

Her iki üniversitede de stantlarla, bildiri dağıtımlarıyla çeşitli çalışmalar yapıldı. YDG'liler olarak bu çalışmalarda aktif bir biçimde yer almaya çalıştık ve özellikle Genç-Sen faaliyeti konusunda daha geniş bir perspektifimizin doğma-

sını sağladık. YDG çalışması ve Genç-Sen çalışmasının birlikte nasıl ele alınacağı konusunda var olan sorunlarımızın giderilmesi açısından bu sürecin tartışmalara neden olması bizim için çalışmamızın önünü açacak ayrı bir olumluluktur. Çalışmalar ile birlikte Ege ve Dokuz Eylül Üniversitelerinde iki ayrı etkinlik ve merkezi bir yürüyüş kararı alınmış, bu doğrultuda etkinlikler düzenlenmiştir.

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde de **4 Kasım** günü bir etkinlik yapıldı. Etkinliğe havanın yağmurlu olmasından kaynaklı yeterince katılım olmasa da coşkulu geçti. Etkinlikte; Yeni Kapı Tiyatrosu, Sokak Sanatçıları ve Ayışığı Tiyatro İşçileri sahne aldı. Dokuz Eylül'de hafta boyu yapılan çalışmalarla Bornova'daki eyleme katılım sağlandı.

Ege Üniversitesi'nde ise **5 Kasım** günü bir etkinlik düzenlendi ve **6 Kasım** günü yürüyüş yapıldı. Aynı gün Bornova Metro'dan Bornova Meydana DEÜ öğrencileriyle birlikte yürüyüş yapıldı. Eylemde **Ekmek ve Özgürlük, Dev-lis** ve **Genç Umut** da pankart açtı. Eylem Bornova Mey-

danı'nda okunan basın açıklamasıyla sonlandırıldı. Yürüyüş kitlesel ve coşkulu geçti ve yapılan basın açıklamasının ardından sonuçlandırıldı.

TKP, Emek Gençliği, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve Eğitim-Sen 3 No'lu Şube'nin Basmane'den AKP binasının önüne yaptıkları bir yürüyüş ile birlikte İzmir'de iki 6 Kasım eylemi yapılmış oldu.

İzmir YDG

Ankara

YÖK'ün kuruluşunun 28. yılında tüm Türkiye'de olduğu gibi Ankara'da da gençlik sokaktaydı. Güçlü, birleşik bir YÖK eylemi gerçekleştirme konusunda geçen yıldan daha olumsuz bir tablo ortaya çıkmış olsa da "**YÖK'e hayır!**" şiarı bu yılda coşkulu bir şekilde haykırıldı.

Yeni Demokrat Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik, Ekim Gençliği, Özgür Eğitim Platformu, Sürekli Devrim Hareketi ve TUM-İGD olarak düzenlediğimiz eylem **6 Kasım günü 15.30'da Sakarya Caddesi'nde** toplanılmasıyla başladı. Ardından sloganlarla Yüksel Caddesi'ne yürüyen kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında **YÖK'ün amacının geçmişten günümüze işlevinin üniversitelerde özgürlük adına en ufak bir kısıntı bırakmamak, bilimsel eğitimi ortadan kaldırarak robotlar yaratmak, sorgulamaktan, düşünmekten, konuşmaktan, örgütlenmekten çekinen bir gençlik kuşağı yetiştirmek olduğu** belirtildi. YÖK'ün son dönem eğitimi ticarileştirme yönü attığı adımlar vurgulandı. Ardından YÖK'ü teşhir eden bir sinevizyon gösterimiz yapıldı ve halaylar, sloganlarla eylem sonlandırıldı.

Biz de YDG olarak “**Üniversitelerde Eğitimin Piyasalaştırılmasına Geçit Yok!**” şiarlı pankartımızı açarak eyleme katıldık. Diplomalı işsizliğe, anadilde eğitim talebimize ilişkin sloganlar attık.

Gerçekleştirilen eylem genel olarak olumlu olsa da kitleselliğinin zayıf oluşu ve genel olarak Ankara'daki 6 Kasım süreci için yaklaşık 6- 7 tane eylemin olması büyük bir olumsuzluktu.

7 Kasım günü Eğitim- Sen ve Genç-Sen'in çağrısıyla bir araya gelen 25 kurumun örgütlediği miting Ankara'da gerçekleştirildi. “Üniversiteler Bizimdir” ve “Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim İstiyoruz” şiarıyla örgütlenen miting Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü önünden yürüyüşe geçilmesiyle başladı. Kolej Meydanına gelen kitle burada mitinge devam etti.

Genç-Sen'in merkezi ele aldığı mitinge katılımının geçen seneye oranla daha kitlesel olması, Genç-Sen'in örgütsüz kitle için bir alternatif olabileceğini yeniden göstermesi açısından önemliydi.

Biz de YDG olarak “**üniversitelerde piyasalaştırmaya geçit yok**” yazılı pankartımızla mitinge katıldık. Alanda ise yoğun dergi dağıtımı gerçekleştirildi. Yapılan konuşmaların ardından müzik dinletisi ile eylem sonlandırıldı.

Ankara YDG

Mersin

Mersin Üniversitesi'nde YÖK protestosu bu yıl 5 Kasım'da gerçekleşti. “**YÖK Karşısı Birlik**” imzalı pankart arkasında Mühendislik Fakültesi'nden başlayarak, yemekhanenin önünden Cumhuriyet alanına doğru bir yürüyüş gerçekleştirildi.

YÖK karşıtı sloganların atıldığı yürüyüşte **Ceylan Önkol**'un hesabının sorulacağına yönelik sloganlar da atıldı. YÖK'ün kuruluş amacı ve uygulamalarının yanı sıra “açılım süreci” adı altında gerçekleşen saldırılara da değinilen basın metninin okunmasının ardından eylem halay-

larla sona erdi. Eyleme birçok devrimci, demokrat örgütlerin katılımı gerçekleşirken bizler de Genç-Sen dahilinde süreçteydik.

7 Kasım'da Çarşı Merkez'de gerçekleştirilen, **Liseli Kivılcım**, Liseli Genç Umut, **Mersin LÖB**, DEV-LİS, **YDG**'nin örgütlediği YÖK protestosu kapsamında KESK binası önünden başlayarak Taş Bina önüne kadar gerçekleştirilen yürüyüşte YÖK'e ve liselerde uygulanan baskılara karşı sloganlar atıldı. Güzergah üzerindeki dershanelerden ilgi toplayan eylem, YÖK'ün uygulamalarının liselerdeki baskılardan bağımsız olmadığını vurgulayan basın metninde bu saldırılara karşı ortak mücadele edilmesine değinildi. Eylem küçük bir müzik dinletisiyle sonlandırıldı.

Mersin YDG

Çukurova Üniversitesi

6 Kasım günü Kürtçe ve Türkçe “**Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim**” pankartıyla bir eylem gerçekleştiren Çukurova Üniversitesi öğrencileri, Son Durak'tan Amfi Kantini'ne ve oradan da Yemekhane'ye kadar yürüdü.

Okunan basın açıklamasında YÖK'ün ve akademik haklarımıza yönelik saldırıların yanı sıra Kürt halkına ve devrimci demokratik harekete yönelik baskılar teşhir edildi ve mücadele çağrısı yapıldı.

Çukurova Üniversitesi YDG

Dersim

6 Kasım günü Dersim'de **YDG**, DGH, **SGD** ve DSG tarafından örgütlenen eylemde Sanat Sokağından Yer altı Çarşısına kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Okunan basın açıklamasında YÖK'le birlikte artan saldırılara karşı bilimsel, demokratik, anadilde eğitim mücadelesinin süreceği ve YÖK'ün dağıtılacağı ifade edildi. Eylem sloganlarla sona erdi.

Dersim YDG

Antep

Antep'te 6 Kasım günü Genç-Sen tarafından bir yürüyüş örgütlendi. “**Parasız ulaşım, parasız yurt, parasız eğitim için YÖK'e karşı yürüyoruz**” pankartının açıldığı eylem Yemekhanenin önünden başladı ve üniversite kapısına kadar devam etti.

Eyleme YDG ve SGD de destek verirken, eylem basın açıklamasının ardından sloganlarla sonlandırıldı.

Antep YDG

412'MİZİ GERİ İSTİYORUZ!

9 Eylül Üniversitesi'nin kampüslerinde ücretsiz servis yapan belediyenin 412 nolu otobüsünün kaldırılması üzerine **DEÜ Genç-Sen** olarak bir çalışma başlattık. Üniversitede ve kantinlerde yaptığımız bildiri dağıtımlarında öğrenciler ile yaptığımız sohbetlerde ücretsiz ulaşım hakkımızın gasp edildiğini, belediyenin yeni çıkartacağı **Kent Kart** ile birlikte cebimizdeki paraya göz diktiğini, bu uygulamalara karşı mücadele etmemiz gerektiğini anlatarak yapacağımız eyleme çağrıda bulunduk.

21 Ekim günü İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdik. Yapılan basın açıklamasının ardından 3 öğrenci arkadaşımız CHP'li Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu ile görüşmek üzere belediyeye girdi. Ancak özel kaleminin Kocaoğlu'nun olmadığını söylemesi üzerine belediye başkanı ile görüşme yapılmadı. Özel Kalem Müdürü, öğrencilere yaptığı açıklamada ise diğer bölgelerden gelen öğrencilerin otobüs ücretini ödemediğine değinilerek böylesi bir uygulama ile var olan "eşitsizliğin ortadan kaldırıldığı" söylendi.

"Sermaye bursumdan, ulaşımından, yemeğinden, cebimden elini çek!" yazılı pankartının açıldığı eylemde öğrenciler belediye önünde uzun süre

oturma eylemi gerçekleştirdi ve sık sık "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "Başkan Aziz bakiyemiz yetersiz" sloganlarını attı.

"Parasız Ulaşım Haktır"

Yine 412 gündemiyle ilgili bir diğer eylem de Tınaztepe'de yapıldı. **GENÇ-SEN**, Gençlik Muhalefeti, **Emek Gençliği**, Öğrenci Kolektifleri ve **DGH**'in örgütleyici olduğu eyleme diğer gençlik örgütleri de destek verdiler.

27 Ekim Salı günü saat 12.00'de diğer kampüslerdeki öğrencilerin de gelmesiyle birlikte Tınaztepe Serpen Cafe önünde toplanan kitle, Yerleşke otobüsünün güzergâhında yürüyüşe geçti. Sloganların atıldığı eylem, yemekhane önünde basın açıklamasının okunmasıyla bitirildi. Basın açıklamasında; belediyenin astronomik seçim harcamalarının faturasını öğrenciye kesmek istediğine, sosyal belediyecilik iddiasıyla yola çıkan belediyenin krizi bahane ederek öğrencileri, emekçileri mağdur ettiğine, parasız eğitim ve ulaşımın bir hak olduğuna, öğrenciler olarak bu hakka sahip çıkıldığına vurgu yapıldı.

Eylem kitlelilik (yaklaşık olarak 200 kişi) ve benzeri yönlerden olumlu olmasıyla birlikte bazı olumsuzlukları da bünyesinde barındırmaktaydı. Eylemin yemekhane önünde bitirilmesi ve yolun kapatılmaması ise eylemin eksikliklerini oluşturmaktaydı.

Dokuz Eylül Üniversitesi YDG

Çanakkale'de Genç-Sen paneli

Çanakkale'de **25 Ekim** günü **Genç-Sen** tarafından bir panel gerçekleştirildi. Panelist olarak Eğitim-Sen'den, Genç-Sen MYK'dan ve ÇOMÜ öğrencilerinden iki temsilci konuşma gerçekleştirdi.

Panelin örgütlenme sürecinde oluşan sıkıntılardan kaynaklı kitlesel geçmeyen panelde; harç zamlarından barınma sorununa, ulaşımından eğitim sorununa kadar birçok konu tartışıldı, çözümler arandı.

Geçmiş sürecin eleştirisi ve özeleştirisinin de yer aldığı panel serbest kürsüyle sona erdi.

Çanakkale YDG

Kuşatılmışlıktan kurtulmak için

Bin bir türlü kuşatılmışlığın altında insanoğlunu yapayalnız kıldılar. Ellerini, dillerini, bakışlarını koparıp aldılar. Ve acı bir sürgüne mahkum ettiler. Onu, kendinden uzağa sürdüler.

İşte **Ankara YDG Kültür-Sanat Komisyonu** tam da burada kurulma kararı aldı. İnsanın insandan ve kendinden uzaklaştığı yerden tutup çekmek için.

İlk toplantımızda kültür ve sanatın bizim için nerede durduğu üzerine konuştuk. Bu alanın kesinlikle boş bırakılmaması gerektiğini, komisyonun çalışmalarıyla söylemek istediklerimizi daha etkili bir şekilde söyleyebileceğimizi, çalışmaların bize daha derin bir bakış kazandıracığını vurguladık. Ardından kendi gerçekliğimiz içinde neler yapabileceğimizi konuştuk. Belirli aralıklarla bülten

çıkarmaya karar verdik.

İkinci toplantımızda Ankara YDG Kadın Komisyonu'nun hazırlandığı ve bize de çağrı yaptığı "**25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü**" etkinliği için neler yapabileceğimizi tartıştık. Bu bağlamda "Kadın" konulu bir fotoğraf çalışması başlattık ve etkinliğe dair sorumluluklar aldık.

Toplantılarımız oldukça coşkulu geçti. Kararları hızlıca ve uzlaşarak almamız ve önümüze somut hedefler koyup kararlı bir şekilde gerçekleştirmemiz komisyonun kısa zamanda oturup başarılı çalışmalar yapacağına dair umutlarımızı güçlendiriyor.

ANKARA YDG KÜLTÜR-SANAT KOMİSYONU

MUNZUR İÇİN

MEŞALELİ YÜRÜYÜŞ

Dersim'de kendilerine "**Munzur Doğa Aktivistleri**" adını veren çevreciler, **21 Ekim Çarşamba** günü saat 17:30'da, Yeraltı Çarşısı üstünde toplanarak sloganlar eşliğinde çarşı merkezinden Dersim halkının kutsal mekanlarından olan "**Gola çetu**"ya meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Yaklaşık olarak 2500 kişinin katıldığı yürüyüş kolu "Gola Çetu"ya vardığında "Munzur Doğa Aktivistleri" adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada Munzur'un bugün ve bundan sonra daha fazla sahiplenilmesi ve Dersim halkının birlik olması gerektiği vurgulandı.

Açıklamanın ardından katılımcılar son kez ibadetlerini gerçekleştirip yanlarında getirdikleri "Niyaz"larını dağıtıp mumlarını yaktıktan sonra eylem sonlandırıldı.

Dersim YDG

GENÇ-SEN

ÇADIRKENT KURDU!

Üniversitelerde kontenjanların artması ile birlikte, öğrencilerin yaşadığı barınma sorunu da artmış durumda! Üniversite kontenjanları artarken, devlet yurtlarının kapasitesinde herhangi bir artış olmadı. Herkes devlet yurtlarına giremediği gibi devlet yurtlarında barınan öğrenciler için yurtlar büyük sıkıntı teşkil etmektedir. Bu durum Ege Üniversitesi'nin devlet yurtlarında da kendini en yoğun şekilde göstermektedir. Kontenjan yetersizliğinden dolayı birçok öğrenci barınma ihtiyacını karşılayamamış, yurtlara yerleşen öğrenciler de balık istifi gibi yurtlarda kalmak zorunda bırakılmıştır.

Bu sorunlara dikkat çekmek ve barınma sorununun çözülmesi için **Öğrenci Gençlik Sendikası** (Genç-Sen) üyeleri Ege Üniversitesi Bornova Kredi Yurtlar Kurumu yurdu karşısında çadır kent kurdu. 8 gün boyunca çadırlarda kalan öğrenciler kurdukları çadır kentte, standlar açarak barınma sorunlarıyla ilgili taleplerini içeren dilekçeler topladılar, müzik, tiyatro, söyleşi, film gösterimi gibi etkinlikler düzenlediler. 8. günün sonunda "GENÇ-SEN haykır barınma hakkı", "Ücretsiz, Nitelikli, Sağlıklı barınma istiyoruz", "Savaşa değil, eğitime bütçe" sloganları eşliğinde yürüyüşe geçen öğrenciler basın açıklamasının ardından dilekçelerini Kredi Yurtlar Kurumu Müdürlüğü'ne göndererek çadır kenti sonlandırdılar.

Ege Üniversitesi YDG

f^{orum}

6 KASIM YÖK PROTESTOLARI; DAHA SIKI BİR ÇALIŞMA

Ülkemizde taşıdığı sembolik önem itibariyle öğrenci gençlik hareketinin somut durumunu izah etmesi açısından 6 Kasım YÖK protestoları önemli veriler sunmaktadır. YDG açısından, eylem alanlarına yansıyan niceliğin dışında esasta hangi talepler ve politik hattın öne çıktığı ve 6 Kasım çalışmalarının ele alınış şekli bu sürecin tamamı boyunca öne çıkan kitle çalışmasındaki performans daha önde gelmektedir. Yalnız genel anlamda YÖK'e karşı sokaklara dökülen kitlenin durumu bahsi geçen çalışmanın ölçümünde ve genel olarak öğrenci hareketinin eğilimini belirlemede önemli bir etkidir.

Genel olarak öğrenci gençlik hareketinin yükseldiğine dair yapılan tespitler büyük oranda bu 6 Kasım sürecinde doğrulanmıştır. Özellikle birçok taşra üniversitesinde birleşik ve etkili eylemler örgütlenmiş, geniş bir öğrenci kitlesi etkinleştirilebilmiştir. Toplamda geniş bir kitlenin protestolara katıldığı ülke genelinde özellikle büyük üniversiteler başta olmak üzere parçalı duruşun aşılammış olması önemli ve büyük bir sıkıntıdır. Bu parçalı tablo içerisinde Genç-Sen önemli ve birleştirici bir araç olarak ortaya çıkmanın ötesinde daha geniş bir kitleyi de harekete geçirmenin bir aracı olmuştur.

Genç-Sen ve Merkezi Ankara Eylemi

Son 6 Kasım eylemlerinin de gösterdiği gibi Genç-Sen önemli bir boşluğu öğrenci gençlik açısından giderebilecek bir araçtır. Temel anlamda öğrenci gençliğin öz taleplerini yansıtmakta ciddi sıkıntıları olsa da doğru bir yönelimle bu aşamaya varması mümkün olacaktır.

Bu gerçekliğin yanında özellikle merkezi 7 Kasım mitingi birçok açıdan hem bizler hem de genel öğrenci gençlik hareketi için ayrı ve önemli bir yerde durmaktadır. Özellikle eylemin birçok özne tarafından örgütlenmiş olması ve birleşik bir görüntünün sergilenmesi önemlidir. Ayrıca yine çeşitli DKÖ'lerle birlikte örülmüş olması öne çıkan birçok eksikliğe rağmen önemli ve geliştirilmesi gereken bir pratiktir.

Tüm bunların yanında esas önemli nokta ise öğrenci

hareketinin çeşitli bileşenlerinin ve çeşitli devrimci gençlik örgütlerinin birlikte kendi güçlerine dayanarak bir 6 Kasım mitingi düzenlemiş olmalarıdır. Burada özellikle Genç-Sen'in birleştirici yönünün öne çıktığına vurguda bulunmak sanırım abartı olmayacaktır. Bu yönleriyle 7 Kasım eylemi önemli bir gelişimin göstergesidir.

YDG ve 6 Kasım Süreci

Özellikle politik anlamda net bir yaklaşıma hayat vermeye çalıştığımız 6 Kasım süreci genel için olumlu bir pratiğe işaret etmektedir. YDG gereksiz tartışmalarla süreci boğmaktan özellikle kaçınmış ve politik zeminde birleşik bir sürecin örülmesine azami gayret göstermiştir. Bazı yerelerde bu pratik hat hayat bulmuşken genel için bunun iddia edilmesi mümkün değildir.

Diğer yandan önemli oranda 6 Kasım sürecinde kitle faaliyeti yürütme konusundaki çeşitli eksikliklerimizin varlığına işaret etmek ve bu yönlü tartışma ve çalışmalara tekrar tekrar yoğunlaşmak bir gerekliliktir. Özellikle sistemli bir çalışmamızın nispeten oturduğu alanlarda 6 Kasım süreci verimli ve etkili geçirilmiştir. Bu durum kurumsal örgütlenmelere duyduğumuz ihtiyacın somut bir yansımasıdır.

Sonuç olarak bu 6 Kasım süreci daha geniş bir kitlenin parasız eğitim talebi başta olmak üzere birçok talep için bir araya geldiği ve ilerici öğrenci hareketindeki kıpırdanmanın yoğunlaştığı bir 6 Kasım süreci olmuştur. Öğrenci gençliğin bu noktadaki hareketinin gelişim yönü ileriye dönüktür. Ve bu tablo içerisinde özellikle Genç-Sen birleştirici ve etkili bir araç olarak öne çıkmaktadır. Bu tablonun bir yanında ise kitle çalışmasında daha aktif fakat önemli oranda kurumsallaşma sorunu yaşayan YDG durmaktadır. Üniversitelerdeki faaliyetimiz önemli ve önemli olduğu kadar da dönemsel anlamda esas bir yerde durmaktadır. Fakat kurumsallaşmaya ve gelişmeye ihtiyacı olan bir üniversite faaliyeti gerçekliğimiz bulunmaktadır. Kitlelerin artan ilgisi ancak bu şekilde karşılanacaktır.

Özellikle muhalif ve devrimci öğrencilerin sesini bastırmak için üniversitelerde devletin değişik yaptırımlarına, politikalarına tanık olduk tarihte. Bunu 80 öncesinde değişik metotlarla uyu-

gördük. Bu da bize yönelen saldırının bir plan dâhilinde olduğunu gösteriyordu. Ha-

BEYTEPE'DE POLİS İSTEMİYORUZ!

larken, 12 Eylül sonrası Askeri Faşist Cunta'nın ürünü olan YÖK'ü çıkardılar karşımıza. Amaç aslında belliydi; düşünmeden, sorgulamadan verilen bilgiyi doğru kabul eden koyun gibi bir öğrenci profili yaratmak.

Peki ya düşüneni ne yapacaklardı? Kendisine gösterilen bilginin doğruluğunu sorgulayan, dünyayı anlayan ve sadece anlamakla kalmayıp onun değiştirilmesi gerektiğini düşünen öğrencileri ne bekliyordu? Cevap aslında çok açık; soruşturmalar, uzaklaştırmalar...

Bu yıl da Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsünde değişen bir şey yoktu aslında... Her sene yaşanan sorunlar artarak devam ediyor. Öğrenciler yine bitmek bilmeyen otobüs kuyruklarından, ulaşımın pahalılığından, kampüs içindeki öğrenci evlerinin fahiş fiyatlarından, kantinlerin azlığından vs. şikâyetçiler. Öğrencilere yönelik baskılar da aynı şekilde devam ediyor. Ama pardon aynı şekilde devam etmiyor. Yeni bir uygulama getirildi: Valiliğin kararı ile daha önceleri kampüs içinde görmeye alıştığımız jandarmalar yerini polise bıraktı. Nitelik olarak değişen bir şey yok tabii ki bu durumda.

Kampüsümüzde yaşadığımız sorunların çözümü için, bütün öğrencilerin yaşadığı eğitimin ticarileşmesi vs. gibi saldırılara karşı muhalif öğrenciler de çeşitli ajitasyon-propaganda araçlarıyla faaliyetlerini yürütüyorlar. Ancak bu muhalif, devrimci öğrencilerin karşısında derinleşen krizin, öğrenci gençliğe yönelen saldırıların artmasına paralel olarak çok daha azgınlaşmış bir zihniyet var. Okulların açıldığı günden beri rektörlüğün emriyle ÖGB'ler öğrencilere afiş astırmamak, masa açtırmamak, bildiri ve broşür dağıttırmamak için ellerinden geleni yapıyorlar.

İşte yine ÖGB'nin bu tarz saldırılarının olduğu günlerden birinde, 26 Ekim'de belki de kampüsümüzün yaşadığı en kötü günlerden birini yaşadık. Öğle saatlerinde TKP, Gençlik Muhalefeti ve Öğrenci Kolektiflerinin ortak çalışmaları için açtıkları masaya müdahale edildiğini duyduk. Hemen oraya doğru yöneldik. O gün Sıhhiye Kampüsündeki bütün ÖGB'lerin Beytepe'ye geldiğini

zırlık Binasının önünde beklerken karşımızda duran ÖGB yığının içinden üniformasız birinin olduğunu ve bizi kameraya çektiğini gördük. Bu kişinin kim olduğunu sorduk ve kimliğini göstermesini istedik. Bu olanlar yetmezmiş gibi okula çevik kuvvet yığıldı ve kütüphaneye giren arkadaşlarımızın çevresini sardılar. Dışarıda kalanlar olarak biz de sloganlar attık. Yaklaşık 200 kişi toplanmıştık, aramızda daha önce görmediğimiz çok sayıda öğrenci vardı. Polis dışarıda kalanlara da müdahale etti, bizi çok yoğun biber gazıyla dağıtmaya çalıştı. Ancak biz her seferinde yeniden toplanıp arkadaşlarımızın bırakılmasını istedik. Sivil polislerin yoğunluğu dikkat çekiciydi.

Bir süre sonra kütüphane içindeki arkadaşlarımız gözüaltı aracına bindirildi. Bizler de arkadaşlarımızı götürmemeleri için direnişe karar verdik. Arabaları Beytepe'den çıkarmama konusunda kararlıydık. Biz dışarıda ne yapacağımızı tartışırken tam 69 arkadaşımız gözaltındaydı. Biz arabaları çıkarmamak için direnişe geçince polis bir kez daha panzerlerle, biber gazıyla saldırdı. Bizler barikatlar kurup, polise taşlarla karşılık verdik. Ardından rektörlüğe yürüyüşe geçtik. İki arkadaşımız rektörle görüşmeye gitti ve döndüklerinde stant açılmasının, bildiri dağıtılmasının valilik tarafından yasaklandığının söylendiğini öğrendik. Bunun üzerine ertesi gün bir açık toplantı yapıp ne yapabileceğimizi konuşma kararı aldık.

Ertesi gün açık toplantıda uzun tartışmalar sonrasında rektörlüğe yürüme kararı aldık. Rektörlüğe çok kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdik. Sloganlarımızla, ajitasyonlar çekerek, yaşanan olayları teşhir ederek rektörlük önüne geldik. Burada ortak metnimiz okundu ve gözaltına alınana bir arkadaş yaşadıklarını anlattı. Oturma eylemi yaparak eylemimizi bitirdik.

Okuldan çıktıktan sonra mahkemeye sevk edilen arkadaşları beklemeye gittik. Gözaltıların tamamı serbest bırakıldı ve bizler onları sloganlarla karşıladık.

Bir kez daha belirtelim ki devrimciler ve muhalif öğrenciler bu baskılar karşısında yılmayacaklar. Çalışmalarına aralıksız devam edeceklerdir.

Hacettepe Üniversitesi'nden bir YDG'li

MÜTEVELLİ HEYETLERİ (PATRON KULÜPLERİ)

Her ne kadar YÖK tarafından “üniversitelerde tek adam yönetimine son verecek, farklı toplum kesimlerini üniversite yönetimine katılmasını sağlayacak” bir girişim olarak sunulmaya çalışılsa da üniversitelerin kapılarını patronlara sonuna kadar açan YÖK, üniversitelerin gerçek sahiplerine kapıları kapamıştır.

Tarihin her döneminde egemen sınıflar eğitimin kendi çıkarlarına göre şekillenmesi için yoğun bir mücadele yürütmüşlerdir. Son dönemde de gerek dünyada gerek ülkemizde eğitimin egemen sistemin çıkarlarına hizmet etmesi doğrultusunda birçok yeni politika belirlenmektedir.

Avrupa’da 1999 yılında başlayan ülkemizin 2001 yılında dâhil olduğu Bologna projesi bu politikalar dâhilinde gelişen yeniden yapılandırma adı altında üniversitelerin piyasanın koşullarına göre şekillendirilmesini ve üniversite eğitiminin tamamen piyasanın ihtiyaçlarına göre yapılandırılmasını hedefleyen bir projedir. Bologna projesi ülkemizde YÖK eliyle yürütülmektedir. Ülkemizde bu proje kapsamında eğitim alanında birçok saldırı paketi hazırlanmış ve sözleşmeli öğretmenlik, yetkin mühendislik, ücretli avukatlık gibi paketler uygulamaya konulmuştur. **Son olarak bu saldırı paketlerinden biri olan üniversitelerde müteveli heyetleri diğer adıyla danışma kurulları uygulaması YÖK tarafından gündeme getirilmiştir.** YÖK tarafından Üniversite Rektörlüklerine, Yüksek Teknoloji Enstitüsü Rektörlüklerine ve Vakıf Meslek Yüksek Okulu Müdürlüklerine gönderilen taslağı, kurumların inceleyip görüş bildirmeleri istenmiştir.

Danışma kurulları üyeleri kimlerdir?

Yüksek Öğretim Kurulu öncülüğünde üniversitelerin bulunduğu her ilde kurulacak olan danışma kurulları üyeleri:

- O ildeki Sanayi ve Ticaret Odası Başkanları veya temsilcileri;
- O ildeki TMMOB’a bağlı meslek odalarının başkanları;
- O ilin Belediyesi veya Büyükşehir Belediyesi Başkanı veya temsilcisi;
- Üniversite Mezunlar Derneği Başkanı
- O ildeki Milli Eğitim Müdürü ve diğer kamu kuruluşları içinden Valiliğin belirleyeceği diğer iki kurumun Müdürü;
- O yüksek öğretimin bulunduğu ildeki paydaş olan diğer sivil toplum örgütlerinden ikisinin başkanları (senatönlük önerisi ile);
- Rektör, Dekanlar, Meslek Yüksek Okulları Koordinatörü, o yükseköğretim kurumu içinde varsa TÜBA (Türkiye Bilimler Akademisi) üyesi olanlar, o üniversitede daha önce rektörlük yapmış olanlar;
- Rektör yardımcıları, Enstitü Müdürleri (gözlemci olarak).

Rektörün başkanlık ettiği danışma kurulu üyelerinin görev süreleri 3 yıl olarak belirtilmiştir.

Patronların, sermaye temsilcilerinin üniversiteler üzer-

rinde tamamen söz sahibi olduğu, ama bunun yanında üniversitelerin asıl bileşeni olan öğrencilere ve bilim emekçilerine en ufak bir söz hakkı verilmediği danışma kurulları üniversitelerde bilimin yerine sermayenin çıkarlarını gözetmektedir.

Danışma kurulları neye hizmet eder?

Danışma kurullarının neye hizmet ettiği YÖK'ün ilgili tasarlakta belirttiği “*paydaşlarının ihtiyaçları doğrultusunda programların geliştirilmesi amacıyla*” ifadesiyle aşıkârdır. Her ne kadar YÖK tarafından “*üniversitelerde tek adam yönetimine son verecek, farklı toplum kesimlerini üniversite yönetimine katılmasını sağlayacak*” bir girişim olarak sunulmaya çalışılsa da üniversitelerin kapılarını patronlara sonuna kadar açan YÖK, üniversitelerin gerçek sahiplerine kapıları kapamıştır. Bu durum YÖK'ün “*farklı toplum kesimlerinden*” sadece sermaye sahiplerini (Sanayi ve Ticaret Odaları temsilcileri) anladığını göstermektedir. Sermayenin ihtiyaçlarına cevap olacak şekilde üniversite eğitiminin düzenlenmesi, geliştirilmesi kurul üyelerinin kimliğinden anlaşılmaktadır.

Danışma kurullarıyla yapılmak istenen nedir?

Danışma kurulları fikri Bologna projesinden bağımsız değildir, onun ürünüdür. Bologna projesinin ana hedefi olan “*üniversitelerin sermaye piyasasının koşullarına göre şekillendirilmesi*” kapsamındadır. Üniversitelerin bir ticarethaneye dönüştürülmesini için bir adımdır danışma kurulları.

YÖK'ün danışma kurulları yönetmelik taslağının kapsam bölümünde belirttiği “*yükseköğretim kurumlarında eğitim programlarının ilke, hedef ve öğrenci kazanımlarının değerlendirilmesi ve gerek ulusal gerek uluslararası akademik gelişmeler, gerek yükseköğretim paydaşlarının ihtiyaçları doğrultusunda programların geliştirilmesi amacıyla oluşturulan danışma kurullarının*” ibaresi ile ne yapılmak istendiği ortadadır. Yukarıda yükseköğretim paydaşlarının kimler olduğunu belirtmiştik. Bu kurullarla yapılmak istenen paydaşların yani patronların, sermaye temsilcilerinin ihtiyaçlarına hizmet edecek bir yükseköğretim alanı yaratmaktır. Üniversiteler bilim üretmek yerine sermayenin ihtiyaçlarına göre ucuz işgücü olacak emekçiler yetiştiren sömürü yuvaları haline getirilmeye çalışılmaktadır.

İzmir'den bir YDG'li

Genç-Sen'den 7 Kasım Büyük Öğrenci Mitingine Çağrı

Genç-Sen 28 Ekim günü Taksim'de yaptığı bir eylemle 7 Kasım'da Ankara'da yapılacak Öğrenci Mitingine çağrı yaptı.

Çok sayıda öğrenci Tünel Meydanı'ndan sloganlarla Tramvay Durağına yürüdü. Eylem sırasında Hacettepe Üniversitesi'nde ve pek çok üniversitede yaşanan baskıcı ve yıldırma-ya yönelik olaylar kınandı. Coşkuyla atılan “YÖK Kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Eşit, Parasız, Bilimsel, Anadilde Eğitim”, “Genç-Sen haykır, eğitim haktır.” sloganlarına kitle de alkışlarıyla destek verdi.

Eylem, tramvay durağında yapılan basın açıklamasıyla sona erdi.

İstanbul YDG

Devlet patron, idareci taşeron, öğrenci ise müşteri!

Geleceğimizi belirleyecek(!) olan sınava eşit şartlarda girmediğimiz apaçık ortadadır. Parası olanın özel okullarda, dershanelerde, özel derslerde eğitim aldığı halde parası olmayanın da devlet okullarında 40 kişilik sınıflarda kırık sıra ve kara tahtalarda eğitim gördüğünü biliyoruz.

Bütün bunlara ek olarak İstanbul-Bahçelievler'de Yenibosna Lisesi'nde yeni bir uygulamaya geçildi. Emekçi bir semt olan Yenibosna'da okuyan öğrencilerin çoğunun maddi durumu oldukça düşük. Buna bir "çözüm" bulan okulumuz maddi durumu kötü öğrencilerle maddi durumu onlardan biraz daha iyi olan öğrencileri ayırdılar. Bu doğrultuda ders notları iyi olan öğrencileri 500 liraya kadar varan paralar karşılığında özel sınıflara aldılar. Para veremeyen öğrencileri de notları iyi olmasına rağmen bu sınıflara almadılar.

Biraz bu "özel sınıflardan" bahsedelim. Sınıflar özel okul sınıfı statüsünde, tek kişilik sıraların, projeksiyon makinesinin, özel panjur perdelerin, beyaz marker kalem tahtasının bulunduğu sınıflardır. Bizim sınıflarımız ise kırık sıraların bulunduğu, çok eski kara tahtaların olduğu, perdenin bile olmadığı sınıflardır.

Eğitimdeki adaletsizliğin bilincindeydik ama aynı okulda "sınıf farkı" yaşanması trajedi-komik ve rencide edici bir durum. Parası olmadığı için o "lüks sınıflarda" olmayan öğrencilerde psikolojik olarak eziklik duygusunun gelişmesi hiç de şaşırtıcı bir durum değil.

"Lüks sınıfta" eğitim gören arkadaşlarımızla aramızdaki tek fark onların parasının olması. Biz sınıflarda ışığın tahtaya vurması nedeniyle tahtayı göremezken, belki de en yakın arkadaşımızın böyle bir sorunu yok. Biz sadece tahtayı görebilmek için duvar kenarındaki sıraları diğer sıralarla birleştiriyoruz hatta camlara gazete yapıştırıyoruz.

Okul yönetimi de durumdan pek memnun değil. Devletin okullara bütçe ayırmamasından kaynaklı okul yönetimi de bütçe arayışına giriyor. Sisteme uygun, tamamen bireyci bir kafayla "en azından parası olan iyi sınıfta okusun" mantığıyla hareket eden idareciler bu durumdan kendilerinin de hoşnut olmadığını belirtiyorlar. Devletin okullardaki elektrik, su, kömür dışındaki hiçbir

şeye ödenek sağlamamasından dolayı okul idaresi de zor durumda kalmaktadır. Hatta geçmiş dönemde dört aylık ücretini alamayan temizlik işçileri ve çalışanları okul idaresinin üzerine yürümüştü. Defalarca devletten ödenek isteyen idarenin talebi karşılanmayınca, gözler öğrencinin cebine dikildi.

Sistemin politikalarıyla idareciler öğretmen olduklarını unutup tüccarlaşıyorlar. Amaçları bize bir kelime fazla öğretmek olması lazımken bir kuruluş daha fazla almak oluyor. Bu oyunda devlet büyük patronu, idareci ve öğretmenler taşeronlar ya da tüccarları, biz de müşterileri oynuyoruz. Evet, sistemin yapmaya çalıştığı tam olarak bu. Başarısız olduğu da söylenemez...

Eğitimin parasız olmadığı bir kez daha görüyoruz. Parasız eğitim naraları atan devlet, okulları kendi hallerine terk ediyor. İdareciler, devletin karşılamadığı okul giderlerini öğrencilerden karşılamaya çalışıyorlar. Hiçbir yasallığı bulunmayan kayıt parası ve katkı payları zorla öğrencilerden alınmaya çalışılıyor. Bu kimi zaman "okula kayıt etmem" şeklinde, kimi zaman not istiyorsan veya devamsızlık sorunun varsa "katkı payını verirsen hallederiz" şeklinde tehditle yapıyor.

Bu "sınıf farkı" hayatın birçok alanında yaşanıyor. Örneğin; emekçi bir semtte lüks bir site yapılarak etrafı onlarca metre duvarlarla örülüyor. Biz emekçilerden sınıf olarak "üstün" olanlar her yerde kendilerini soyutluyorlar, "başka bir dünyada" yaşıyorlar. Avrupa Konutları'nın reklamlarında da söylediği gibi "seçkin komşularını" arıyorlar.

Bütün bunlara karşı öğrenciler tepki gösterdiği zaman okul idarecileri ve öğretmenleri tarafından baskı görüyor. Kişilerin bireysel tepkileri teker teker sindiriliyor. Devrimci bir kurumun faaliyetinin olmadığı bir okulda bu iş çok daha kolaylaşıyor. Öğrenciler örgütlenmediği, birleşmediği zaman "kolay lokmalar"! İşte tam da bu yüzden liselerde öğrencilerin örgütlenme hakkı yoktur. Ancak öğrenciler birleştiği zaman, örgütlendiği zaman bu sorunlar çözülebilir. Okullar onların değil bizimdir!

Yenibosna'dan bir Liseli YDG'li

SÖMÜRÜNÜN YENİ ADI: YDG, LYS

yor, LYS2; fizik-kimya-biyoloji derslerinden oluşuyor, LYS3 Türkçe testlerinden oluşuyor, LYS 4; coğrafya-edebiyat-felsefe derslerinden oluşuyor, LYS5 ise dil sınavından oluşuyor. Bu sınavda ortak alan kaldırıldığı için öğrencinin tercih yelpazesi genişlediği söylenirken göz ardı edilen bir şey var. **Bu sınavların her birine girerken para yatırılmak zorundadır.** ÖSS'de bir kerede yatırdığımız parayı bu aşamaların her birine girerken yatırmak zorundayız.

Bugün ülkemizde diploma parası veremediği için diplomasını alamayan öğrenciler varken sistem bunca öğrencinin bu kadar sınava girerken

her birine nasıl para yetiştireceğini düşünmeyip, görmezden gelmiştir. Bizler bu parayı nasıl vereceğimizi sorduğumuzda sistemin vereceği cevap net ve açıktır; "o zaman sınava girme ya da bir aşamaya gir yeter". İşte bu cevap sistemin niteliğini gözler önüne sermektedir.

Sistem işyerlerinde, tarlalarda ve daha birçok alanda işçi-köylü ve tüm emekçilerimize yaptığı baskıyı bugün ÖSS üzerinden emekçi çocuklarına da yani bizlere de dolayısıyla yine ailemize yapmaktadır. Bu yolla okumamızın önüne bir set çekmekte, adeta var olan yağma sistemini daha da kastlaştırmak için çaba harcamaktadır. İşçinin evladı işçi, köylünün evladı köylü olsun mantığıyla düzenlenen sinsi bir oyundur yeni sınav sistemi!

Eğer bu sınava para bulup da üniversiteyi kazanabildiysek halimiz daha yaman. Bugün üniversite har(a)çlarına getirilen zamlar ve daha birçok zorluk göz önüne alınırsa sizler de halimizin daha kötü olacağını anlayacaksınız.

Bizler YDG'liler olarak bu oyunun farkındayız, bunu bir avantaj bilmeliyiz ve liselileri demokratik halk liseleri mücadelemiz doğrultusunda YDG saflarında örgütleyerek tüm halk gençliğine sistemi teşhir etmeliyiz.

Erzincan Liseli YDG

MERHABA ARKADAŞLAR,

Hepimizin bildiği gibi bu sene ÖSS sistemi değiştirildi ve sistem tamamıyla özel sektörün tekeli altına girmeye doğru hızla ilerlemekte. Bu sene ÖSS'ye girecekler belki bu değişimin sadece onları vurduğundan yakınıyor olabilirler. Ama bu değişim sadece bu sene sınava girecek olanları değil kendilerinden sonra sınava girecek arkadaşlarımızın özellikle emekçi ve yoksul aile çocuklarını daha da zor duruma sokuyor. Okumamızın, sistemin deyimiyile adam olmamızın önüne set çekmeye devam ediyor, edecektir.

Bugün ÖSS; LYS ve YGS olmak üzere ikiye ayrıldı. Nisan ayında gireceğimiz YGS (yüksek öğretime geçiş sınavı) LYS'ye girebilmemiz için bir basamak olarak gösterilmektedir. Bu sınavın 3 çeşit barajı bulunmaktadır. 1.si açık öğretim sınavına girebilmek için aşmamız gereken baraj, 2.si LYS ye girebilmek için aşmamız gerek baraj, 3.sü meslek lisesi mezunlarının tercih yapabilmesi için aşması gerek barajdır. LYS ye girmek isteyenler 2. barajı aşmak zorunda bırakılıyor.

LYS 5 aşamadan oluşan bir sınav olarak karşımıza çıkıyor. LYS1; matematik-geometri derslerinden oluşu-

GAZ BOMBALARI ÖLÜM SAÇMAYA DEVAM EDİYOR!

Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıkmasının yıldönümü olan 9 Ekim'de birçok ilde protesto gösterileri yaşanmıştı. Protesto gösterilerinde ezber olduğu üzere polisin eylemcilere gaz bombası, tazyikli su ve plastik mermilerle müdahalesi sonucunda eylemin bilançosu çok sayıda gözaltı, 14 yaralı ve 18 aylık Mehmet Uytun'un katli olmuştur.

Türkiye'de polisin gerçekleştirilen hemen her eylemde kullandığı gaz bombaları, kullanılmaya başlandığı 2000 yılından itibaren birçok kişinin hayatına mal olmuş, bombanın insan vücuduna isabet etmesi sonucunda kurşundan daha tehlikeli bir etkiye sahip olduğu ortaya çıkmıştır. İşte birkaç veri:

- 19 Aralık 200 yılında hapishanelere yönelik başlatılan ve çok sayıda tutsağın yaşamını yitirmesine yol açan "Hayata Dönüş(!)" operasyonunda, İlker Babacan başına, Sultan Sarı göğsüne isabet eden gaz bombası sonucu; Nilüfer Alcan ise gaz bombasından zehirlenerek hayatını kaybetti.
- 2006'da, yaşamını yitiren 14 HPG gerillası için yapılan anmaya polisin gaz bombasıyla müdahalesi sonucu, Hüseyin Demir zehirlenerek hayatını kaybetti.
- Yine 2006'da, 4 HPG gerillasının cenazesinin Diyarbakır'a gelmesinin ardından başlayan serhıldanda kullanılan gaz bombaları sonucu Tarık Atakaya ve Mahsum Mızrak hayatını kaybetti.
- 1 Mayıs 2007'de polisin sokakta attığı gaz bombası sonucu 75 yaşındaki İbrahim Sevindik fenalaşarak hayatını kaybetti.
- 4 Nisan 2009'da Amara'daki protestolarda Mustafa Dağ, başına gaz bombası isabet etmesi sonucu hayatını kaybetti.
- 6 Ekim 2009'da IMF protestoları sırasında kullanılan gaz bombaları sonucu, 55 yaşındaki İshak Kalvo kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti.
- Ve Mehmet Uytun. Annesinin kucağında süt emmekte olan 18 aylık Mehmet Uytun, Cizre'deki 9 Ekim protestolarında polisin rast gele attığı gaz bombasının başına isabet etmesi sonucu yaşamını yitirdi. Valilik yaşananların ardından olayı örtbas ederek, Mehmet Uytun'un ölüm nedeninin eylemcilerin attığı

taşlar nedeniyle kaynaklandığını söylerken baba Uytun: "Ben ve annesi tanığıyız, gaz bombasını polisler aldı götürdü. Şimdi de 'taş attılar.' demeye getiriyorlar. Bu uydurmadır." diyerek tepkisini dile getirmiştir. Diyarbakır Devlet Hastanesi'nde verilen raporda ise " Künt travmaya bağlı beyin kanaması, sağ tamponal bölgede çökme var. V şeklinde bir yara oluşmuş, metale bağlı olabilir." denilmiştir.

Mehmet Uytun'un yaşamını yitirmesinin ardından haberi alan Cizre esnafı kepenk kapatarak yaşananları protesto etmiş, Diyarbakır'da her hafta oturma eylemi yapan kayıp yakınları, Mehmet Uytun için de bir oturma eylemi gerçekleştirmiş, failerin bulunması ve hesap sorulmasını talep etmişlerdir.

Mersin'den bir YDG'li

Pülümür YİBO'ya ödenek bulamayan devlet!

Okulların açıldığı ve eğitim sisteminin niteliğinin tartışıldığı bir dönemden geçmekteyiz. Kamu okullarının her geçen gün niteliksizleştirildiği, özel okul ve kolejlerin önlerinin açıldığı, parası olanın okuma hakkı olduğu, parası olmayan halk gençliğinin ise okuyamaz hale geldiği bir süreçteyiz. Bunun son örneklerinden biri de Dersim/Pülümür ilçesinde yer alan Pülümür YİBO ve öğrencilerinin durumudur. Pülümür YİBO'daki öğrenciler henüz "eğitim ve öğrenimlerine" başlayamadılar. Bunun nedeni ise ne öğretmen eksikliği ne de gidecek herhangi bir okullarının olmaması. Yalnızca devletin Pülümür YİBO'ya yeterli ödeneği ayırmamasından kaynaklanıyor.

Ders zillerinin çalması ile okullarına gelen öğrenciler tekrar köylerine dönmek zorunda kaldılar. Devletin yetkili ağızları sıklıkla şunu söylemektedirler: "çocuklar geleceğimize". Aslında kulağa hoş gelen bu kavramların ezilen halk gençliği söz konusu olduğu zaman görmezden ve duymazlıktan geldiğini hepimiz çok iyi bilmekteyiz. Evet okullar açıldı ancak parası olana, bizim içinse hâlâ kapalı. Ki Pülümür YİBO okulu öğrencileri alsa da hi askeri karakolla iç içe olmasından dolayı öğrencilerin bildiğimiz "derslerinden" başka bir de askeri eğitim mi alacaklar sorusu geliyor akıllarımıza.

Dersim'den Liseli bir YDG'li

Göçmen Genç

“Sinemayı ne zaman bırakacaksınız?”

Bu soru, yaşamını sinemaya adayan ve bu uğurda mevcut sistem tarafından ‘istenmeyen’ kişi ilan edilen Yılmaz Güney için cevaplanması sıkıcı bir soru olsa gerek. Çünkü onca tutsaklık, sürgünler ve daha nice bedeller ödeyerek yarattığı devrimci sanat sevdasının bilinçli bir göröl(e)meyişi gizliydi sanki soruda...

Yaşamı anlamlı kılmak isteyen birey, toplumun hareket tarzını kavramak ve buradan kendi sorumluluğunu çıkarmakla yükümlüdür. Böylesi bir yönelim, zaman içinde bulunduğu toplumsal gelişmelerle birleşerek bireyin kendini yani **kimliğini** oluşturur. Günümüz dünyasında, ezen ya da ezilen cephesinde yer alan tüm kimlikler, bu toplumsal koşulların bireyde kendini nasıl var ettiği ile doğrudan ilintilidir. Doğaya bakıp onlarca ilişkinin birbirleriyle olan bağıni kavrayamayan bir düşünce, doğru toplumsal gelişmelerle eğitilemediğinde pekâlâ bir imam kimliğine bürünebilmektedir. Ya da tersi... Yoksul bir işçinin patrona duyduğu kını, doğru/devrimci toplumsal gelişmelerle eğitildiğinde devrimci bir kimliğe evrilebilmektedir.

60 ve 70’li yıllar Türkiye açısından sınıf mücadelesinin yükselişe geçtiği bir dönem olduğu bilinmektedir. Dünyada esen devrimci dalganın da etkisiyle Türkiye devrimci hareketinin ciddi bir güç haline geldiği, 500 bin kişinin katıldığı 1 Mayıs gibi etkili duruşların yaratıldığı önemli bir dönemdir bu yıllar. Gecekondulardan fabrikalara, üniversitelerden köylere her yanda kitlesel bir devrimci yoğunlaşmanın olduğu bu yıllar, ‘nasıl bir yaşam’ tartışması yapanlara sınıf bilincinin yüksek sesle haykırılarak devrimleştirildiği parlak bir dönemdir.

Yılmaz Güney, bu dönemin sosyal yapısı içerisinde sınıf bilincini edinmiş ve savaşımını kültür sanat cephesinden vermeyi tercih eden bir kimlik olarak çıkıyor karşımıza.

İçinde bulunduğu toplumsal yapının sıkıntıları ve alternatifleri olarak gördüğü sınıf mücadelesini 50’li yıllarda tanımaya başlayan Yılmaz Güney, sanata edebiyat alanından dahil olur. Lise yıllarında hikayeler yazmaya başlayan

Yılmaz Güney, yayınlanan ‘üç bilinmeyenli eşitsizlik denklemi’ hikayesinde, ‘komünizm propagandası’ yaptığı gerekçesiyle yargılanır ve tutuklanır. *Ölüm Beni Çağırıyor, Salpa, Sanık, Hücrem ve Selimiye Mektupları, Oğluma Hikayeler, Boynu Bükük Öldüler ve Soba, Pencere Camı ve İki Ekmeğ İstiyoruz* vd. kitaplar yazan Yılmaz Güney, aynı zamanda birçok ilerici film çekerek devrimci sanatçı olmanın sorumluluğunu başarıyla yerine getiren nadir sanatçılardandır.

Onu bu denli önemli kılan, sanatını ezilenlerden yana bir silah olarak kullanmasının yanı sıra, bu konudaki ısrarlı duruşudur. Ne tutsaklık, ne sürgünler, ne de baskılar onu bu duruşundan vazgeçirebilmiş, aksine tüm sıkıntılı süreçlerden yeniyi üreterek çıkabilmeyi başarmıştır. Sınırlı olanaklara rağmen, cezaevinde senaryolar, kitaplar yazmış... 12 Eylül faşizminin yarattığı yıkımlara rağmen dik durabilmiş, sürgünde olmasına rağmen ülkesinin toplumsal gelişmelerinden kopmamıştır.

Ve bu denli dik durabilmesini sağlayan sınıf mücadelesine olan inancından rahatsız olanlar, ona hep aynı soruyu sordular.

“Ne zaman sinemayı bırakacaksınız?”

“Filmlerde anlattığım acı ve sömürüler bittiği zaman!”

ATİK-YDG, 5 Aralık günü gerçekleşecek olan **19. YDG Gençlik Kültür Sanat Festivali**’ni ölümünün 25. yılı vesilesiyle Yılmaz Güney’e atfetmiştir. Festivalimiz, devam etmekte olan ‘acı ve sömürüler’in kaynağını daha güçlü haykırmak ve karşı bir duruş sergilemek amacıyla tüm YDG’lilerin ısrarlı çabalarıyla büyütülmesi gereken önemli bir mevzidir. Türkiye’den YDG’lilerin de festivalimize şiiir, öykü, kısa film dallarında katılarak katkı sunmaları ortak değerler etrafında birleşmenin de anlamlı bir örneği olacaktır.

ATİK-YDG

Bologna Süreci'ne karşı Avusturya ve Almanya'da işgaller

Viyana üniversitesinde başlatılan işgal hareketi son bir hafta içerisinde, artık ileriye yönelik kendi perspektiflerini bırakırken ve işgal kültürü ve amaçları politik içerik kazanmaya başlarken, özellikle başta Avrupa sınıf hareketlerinden gelen dayanışma açıklamaları ve yazıları ile enternasyonal bir hava yakalamaya başlamıştır. 500 kişi ile Viyana Üniversitesinde başlatılan işgal eylemi 2000 kişiye ulaştı. Ve bu sürecin pratik belirleyiciliği ile Viyana'da Sanat Akademisi ve Teknik Üniversite de işgal edildi. Politik çalışmanın ve planlamanın tamamı ile var olmamasına rağmen önemli pratiklerin ortaya çıktığı bu süreçte, işgal hareketi ve eylemlilikler bütün Avusturya'ya yayıldı.

Avusturya'da Üniversite İşgalleri!

Ekimin ikinci haftası öğrenciler, eğitim sistemindeki özelleştirmelere ve üniversitelerin ticarethanelere dönüşmesine karşı Viyana Üniversitesi'ni işgal ettiler. Artık kapitalist eğitim sistemi tamamı ile tekellerin eliyle toplumun belirli bir üst elitine meta olarak sunulmaktadır. Eğitim sistemindeki eşitsizlikle birlikte artık zenginlerin istediği gibi bir eğitim ve diğer öğrencilere ise çeşitli baskı araçları ile yıpratma, sindirme politikaları uygulanmaktadır. **İşte tam da bu noktada saldırıların öğrenciler, işçiler ve gençlik üzerinde daha da keskinleştiği bir süreçte, Avusturya öğrenci hareketinde 68 kuşağından sonra en etkili hareketlenme yaşanmaktadır.**

Bologna Süreci'ne karşı mücadelenin ana gündemini oluşturan eylemlerde, üniversite ve diğer okullarda harçların kaldırılması, eğitim alanlarında bütünlüklü demokrasinin sağlanması, bireysel seçim ve öğrenim hakkı, sermayenin isteklerine göre değil bilime ve öğrencilerin bütününe göre belirleyici bir eğitim, üniversiteye başlama sınavlarının kaldırılması ve Bologna projesinin bitirilmesi gibi talepler oluşturmaktadır. Öğrencilerden gelen bir başka açıklama ise; bu talepler istenilen düzeyde yerine getirilmediği takdirde işgal eyleminin devam edeceği noktasında oldu.

Bu sürecin devamında **22.10.09** tarihinde **Graz Üniversitesi**'nin en büyük salonu 100'ün üzerinde bir öğrenci kitlesi ile işgal edildi ve devamında 600 kişiyi geçkin bir işgale dönüştü. Viyana ve Graz ile sürdürülen direniş **27.10.09** tarihinde **Linz Üniversitesi**'nin işgali ile devam etmekte, yine buna paralel olarak **Klagenfurt Üniversitesi**'nin bazı eğitim salonları işgal edildi.

Başta Avusturya YDG-ÜGK'sı olarak, somut gelişmeleri mevcut gücümüz dâhilinde değerlendirerek, yönelimler ve çalışma tarzı belirledik. Viyana Merkez Üniversitesi ile başlayan bu süreç, Viyana'da artık birçok çalışma grubu ile "çoğunluk demokrasisi" ismini alan işgal süreci buna rağmen kendi içerisinde olumlu ve programatik bir yol almış durumda. Linz'de de Viyana tecrübelerine dayanarak çalışma grupları kuruldu.

Viyana Merkez Üniversitesi'nde YDG olarak belirlediğimiz çalışma yöntemi ile başta "göçmenler çalışma grubu"nun kurulmasında yoğun ve pratik bir rol oynadık. Yine devamında işgalin devrimci bir eylem ve kültüre doğru dönüşmesi açısından "Marksist Perspektifler" adı altında bir çalışma grubuna dahil olarak, çalışma grubunun faaliyetlerinin sürmesinde önemli pozisyonlar edindik. Viyana YDG Çalışma grubunun yoğunlaşmaya çalıştığı bu süreçte gücümüz

dahilinde hareketi çıkışından daha ileri bir sürece evrilmesi için somut yönelimler belirledik. **26.10.09** tarihinde Açık Toplantı'da yine ATİGF'in düzenlediği işçi sempozyumlarının dayanışma ve destekleme açıklamalarını sunarak, sempozyumun davetlisi araştırmacı-yazar Volkan Yaraşır dostumuzu üniversiteye davet ederek, direnişi Türkiye boyutuyla da gündemleştirmeye çalıştık. Volkan Yaraşır'ın yaptığı konuşmada motivasyon üst boyutta kendisini hissettirdi.

27.10.09 tarihinde **Linz Üniversitesi**'nin işgali ile birlikte, "göçmenler çalışma grubunu" oluşturduk. Yine işgalin kendi cephe-mizden koordinasyonunu sağlama açısından devrimci-demokratik bazı yapılarla **İşgal Eylemi İnisyatifi** oluşturduk. İşgalden sonra yapılan ilk toplantıda taleplerimize yönelik yaptığımız sunum ciddi bir etki bıraktı. Linz Üniversitesi'nde somut hedefimiz ise işgalin sürdüğü süre içerisinde 'Devrimci Eğitim' adında bir çalışma grubu oluşturmak.

Innsbruck'ta öğrencilerin yürüyüş ve devamında işgal eylemi için oluşturduğu platforma girerek, taleplerimizi, işgal politikamızı tartıştık. Ve somut olarak da eylemin koordinasyonunda bulunmaktayız. Innsbruck Üniversitesi de 31 Ekim günü işgal edildi.

Ancak bütün bu eylemler ve işgalin bu derecede kendi içerisinde etkili bir organizeye dönüşmesinin en önemli nedenlerinden biri eylemin artık sınıf eksensel enternasyonal bir dayanışmaya dönüşmesidir.

YDG-ÜGK'sı ve YDG aktivistleri olarak, bu süreçten ciddi dersler çıkardığımızı belirtmeliyiz. Hem devrimci etkiler açısından ve hem de özelde Avusturya YDG'sinin ileriye dönük çalışmaları açısından bu sürecin önemli tecrübeleri ile çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

Avusturya YDG -Ülke Gençlik Komitesi

Duisburg-Essen Üniversiteleri İşgal Edildi

10 Kasım günü öğle saatlerinde ani bir kararla gelişen işgale yaklaşık 500 öğrenci katılım sağladı. Talepler; iyi şartlarda eğitim, harçların kaldırılması, derslere katılımın serbest olması vb. olarak sıralanmakta. Ayrıca Avusturya ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde gelişen öğrenci hareketliliğinin de altı çizildi ve Almanya'da da bu tür eylemlerin önümüzdeki süreçte devam edeceği belirtildi.

Biz de YDG olarak bu işgale katıldık ve gece de

iki arkadaşımız destek için işgal yerinde gecelediler.

Bologna sürecinin durdurulması, eğitimin metalaştırılmaması vb. istemlerle başlatılan üniversite işgali, **13 Kasım** akşamı saat 19.30'da İşgal Komitesi'nin aldığı kararla, Duisburg şehir merkezine doğru başlatılan korsan yürüyüş ile birlikte son buldu. Fakat önümüzdeki süreçte benzer eylemlere devam edilecektir. Polisin durdurma istemlerine rağmen kararlı şekilde yürüyen öğrenciler Duisburg Tren Garına kadar yürüdüler. Biz de YDG olarak ilk günden beri desteklediğimiz bu eylemlerin etkin olarak içerisindeydik.

Duisburg YDG

UFUK

“ALEVİ AÇILIMI”, EGEMENLERİN, ALEVİ HALKINI SİSTEME YEDEKLEME ÇALIŞMASIDIR!

Son dönemde ülkemiz egemenlerinin sözcüsü AKP tarafından “demokratiklik” adı altında “açılımlar” art arda gündemleştirilmiştir. “Kürt açılımı” adı altında Kürt Ulusal Hareketini tasfiyeye zorlayarak kendi kırmızı sınırları içinde çözmeye çalışan egemenler bir benzerini “Alevi açılımı” adı altında Alevilere dayatmaktadır.

Tarihten günümüze ülkemizdeki sistemin kendi dışındaki mezhepleri-halkları yok sayma, inkâr ve imha etme, asimilasyon politikaları sürmüş/sürmektedir. Son dönemde ülkemiz egemenlerinin sözcüsü AKP tarafından “demokratiklik” adı altında “açılımlar” art arda gündemleştirilmiştir. “Kürt açılımı” adı altında Kürt Ulusal Hareketini tasfiyeye zorlayarak kendi kırmızı sınırları içinde çözmeye çalışan egemenler bir benzerini “Alevi açılımı” adı altında Alevilere dayatmaktadır.

Büyüyen ve gelişen Alevi hareketini kendi sınırları içinde tutmak isteyen egemenler çeşitli söylemlerle Alevi açılımı başlığında Alevileri istedikleri gibi asimile etmeye, sisteme yedeklemeye çalışmaktadır. Birlik beraberlik mesajları, Alevi Çalıştayları, kardeşlik vurgusu gibi söylemler egemenler tarafından sürekli söylenmeye, gündeme getirilmeye, tartışılmaya başlanmıştır. Bu tartışmaların yaşandığı dönemlerde Alevi kitlelerinde meydana gelen hareketlenmeler alanlara çıkılmalarla somutlanmıştır. Geçen yıl 9 Kasım’da Ankara’da yapılan merkezi kitlesel mitingle başlayan ve bu yıl 8 Kasım’da on binlerce Alevi’nin katıldığı Kadıköy mitingi ile devam eden eylemlerde Aleviler haklarını aramak için olanları doldurmuşlardır. Aleviler eşit yurttaşlık, zorunlu din derslerinin kaldırılması, inanç özgürlüğü gibi taleplerini dile getirmişlerdir.

Artan hareketlilik ve son yapılan mitingin kitlesel ve canlı geçmesi, tıpkı Kürt açılımında, gerillaların karşılanmasında yaşanan coşku ve

kitlesellikten rahatsızlanan egemenler tarafından aynı hoşnutsuzlukla karşılanmıştır. Kadıköy mitinginin hemen ardından gerçekleşen Alevi Çalıştayının açılış konuşmasında Bakan Faruk Çelik hoşnutsuzluğunu dile getirmiştir. Kendi sınırları dışına çıkan **Alevileri duyarlı davranmamakla suçlayan egemenlerin sorunun çözümünü hangi eksende gördükleri açıktır.**

Devletin asimilasyon, inkar ve imha politikalarına karşı on binlerce Alevinin katıldığı Kadıköy mitinginde Alevi kitlelerinin devrimcilere olan yoğun ilgisi gözden kaçırılmamalıdır. Özellikle devrimci önderlerin ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın Alevi kitleleri tarafından sahiplenilmesi, onlara duydukları saygının ve sevginin gösterilmesi basit bir olgu olarak algılanma-

Egemenlerin “açılım”larla Alevi mücadelesini kendi istediği sınırlar içinde tutmaya çalışmasına karşı mücadele etmeli, sistemin Alevi hareketi içerisindeki yandaşlarına karşı uyanık olmalıyız. Bunun yanında Alevi kitlelerinin demokratik taleplerini savunmak, maruz kaldıkları baskı, dışlanma, imha ve inkar politikalarına ve sistemin her türlü saldırılarına karşı aktif mücadele etmemiz gerekmektedir.

malıdır. **Ezilen mezhep olarak Alevilerin ezilenlerin kurtuluşu için mücadele eden devrimciler eğilimli olmamaları tesadüf değildir.** Alevi kitlelerinin içinde barındırdığı devrimci potansiyel biz devrimciler için önemli bir yerde durmaktadır. Bunun için Alevilerin örgütlendiği her alanda bizim de olmamız gerekmektedir.

Alevilerin örgütlendiği Alevi dernekleri belli başlı zaafı içinde taşımaktadır. Alevi derneklerinin özellikle yönetim kademesinde Kemalizm’in etkisi vardır. Alevi tabanının istemlerini, amaçlarını farklı yönlere çeken dernekler sisteme bir uzlaşma içerisine girmeye yatkındır. Bunlar sorunun sınıfsal ve toplumsal özelliğinden bağımsız salt Alevi-Sünni ikilemi içinde göstermeye çalışmaktadırlar. Alevilerin hak arama mücadelesini salt Alevi kimliğinin savunucusu haline sıkıştırılması Alevilerin ileri yanlarını geriletmektedir. Alevilerin örgütlülükleri olan birçok dernek Alevilerin mücadelesini sınırlamakta, Alevi halkını sisteme yedeklemeye çalışmaktadır. Bu durum devletin uyguladığı asimilasyon politikalarından daha tehlikelidir.

Bu nedenle bizim Alevi hareketinin örgütlendiği demokratik örgütlerde aktif olarak yer almamız

önemlidir. **Bu örgütlenmelerdeki görevimiz sistemin Aleviler içindeki uzantılarını teşhir etmek, onların amaçlarını ortaya koymak, rollerini açığa çıkarmaktır.** Alevilerin demokratik alandaki örgütlülüklerini uysal halinden çıkartıp daha mücadelecile hale büründürmek, sadece Alevi kimliğinin savunması hattında kalmasına izin vermeyip, Alevilerin ileri politik yanlarını geliştirmemiz gerekmektedir.

Egemenlerin önlerine getirdiği bugünkü gibi açılımlarla Alevi mücadelesini kendi istediği sınırlar içinde tutmaya çalışmasına karşı mücadele etmeli, sistemin Alevi hareketi içerisindeki yandaşlarına karşı uyanık olmalıyız. Bunun yanında Alevi kitlelerinin demokratik taleplerini savunmak, maruz kaldıkları baskı, dışlanma, imha ve inkar politikalarına ve sistemin her türlü saldırılarına karşı aktif mücadele etmemiz gerekmektedir.

Alevi kitlelerinin yoğun şekilde yaşadığı semtlerde kitle çalışmalarında Alevilerin yaşadıkları sorunları gündeme getirmeli, mahalle toplantıları seminerler, ajitasyon/propaganda ve mücadeleyi örgütleme çalışmaları yapılmalıdır. Zorunlu din dersleri, zorla cami, imam dayatmalarına karşı mücadelelerinde yanlarında olunmalı şehirlerdeki cemevi talepleri sahiplenmelidir. Bunların bizim açımızdan önemi Lenin’in yaptığı belirlemede açıktır. “nerede görülürse görülsün, hangi sınıf ya da katmanı hedef alırsa alsın, keyfliliğin ve baskının bütün belirtilerine karşı tepki göstermeyi; bütün bu belirtileri, polis zorbalığı ve kapitalist sömürünün genel tablosunda birleştirmeyi (...) sosyalist inançlarımızı bir an bile gizlemeksizin, tüm halkın önünde genel demokratik görevleri anlatmak ve vurgulamakla yükümlü olduğumuzu pratikte unutan biri sosyal-demokrat değildir. Her türlü genel demokratik sorunların gündeme getirilmesinde, öne çıkarılmasında ve çözülmesinde herkesten önde olma yükümlülüğünü pratikte unutan biri sosyal-demokrat değildir.”(Partizan dergisi sy:66 sf:103 alıntı)

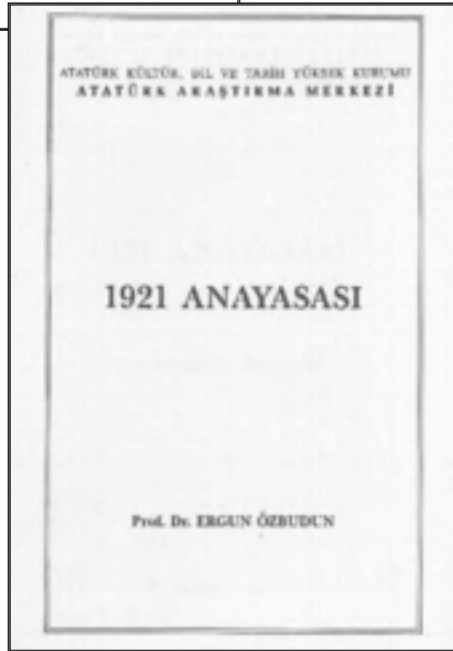
Lenin’in yaptığı bu tespitten hareketle biz devrimciler Alevilerin demokratik taleplerini savunmalı, baskı-şiddet görmelerine karşı mücadele etmeli, tüm imha, inkâr ve asimilasyon politikalarına karşı mücadele örgütlemeliyiz. Bunlar devrimci olmamızın getirdiği görevlerimizdir. Ezilen bir kitlenin var olduğu bir alanda bizim örgütlenmememiz açıklanamaz bir durumdur.

1921 belgesi 'çözüm' için referans mı?

Uzun süredir uygulanan tek taraflı ateşkes; tüm platformlarda ifade edilen adil ve onurlu bir barış talebi, gerilla gruplarının dağdan inip Türkiye'ye giriş yapması ve bunlarla birlikte 1921 Anayasası'nın referans olarak gösterilmesi ve benzer nitelikteki bir belgenin çözüm için işlevsel olduğunun ifade edilmesi bahsettiğimiz adımlar olarak özetlenebilir.

Kürt Açılımı olarak ifade edilip hemen ardından "Demokratik Açılım", bir adım ilerisinde ise "Milli Birlik Projesi" ismini alan süreçte devletin yaklaşımı açıkça ortadadır. Başta söyleyeceğini sonda söylemeyi yeğleyen devletin Kürt ulusal sorununa yaklaşımı ve işlettiği süreç, Kürt Ulusal Hareketi'nin tasfiyesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Ulusal Hareket'in ise attığı taktiksel adımlar ve bunun yanında "barış" noktasındaki ısrarı bizim açımızdan incelenmeye değerdir! Uzun süredir uygulanan tek taraflı ateşkes; tüm platformlarda ifade edilen

adil ve onurlu bir barış talebi, gerilla gruplarının dağdan inip Türkiye'ye giriş yapması ve bunlarla birlikte 1921 Anayasası'nın referans olarak gösterilmesi ve benzer nitelikteki bir belgenin çözüm için işlevsel olduğunun ifa-

de edilmesi bahsettiğimiz adımlar olarak özetlenebilir.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki Kürt Ulusal Hareketi'nin bu yönelimi sonucunda gün geçtikçe taleplerinde bir darlaşma olduğu ortadadır. Örneğin gerilla gruplarının getirdiği mektupta "Kürt Ulusu"nun ayrı bir ulus olduğu gerçekliği yerine "**bu ulusun Türkiye Demokratik Ulusunun bir parçası**" olduğu ifade edilmiştir. Ancak aynı gerilla grupları "teslim olmaya gelmediklerini", "etkin pişmanlıktan yararlanmayacaklarını" ifade ederek büyütülen savaşın haklılığını ve meşruluğunu yeniden ortaya koymuşlardır.

Bu gelişlerdeki bire diğer olgu da Kürt Halkının gerillayı karşılama esnasında gösterdiği farkındalıktır. Halk gerillayı kucaklamanın yanı sıra kitlesel ve coşkulu duruşuyla ve "gücümüz gerilladır" sloganlarıyla aslında bize göre çözümü en açık şekilde ifade etmiştir. Açılım yoluyla tasfiye derdine düşmüş olan TC'nin yüzüne tokat gibi çarpan bu duruş bir ulusun haklı ve meşru mücadelesinin gücünü dosta düşmana göstermekle kalmamış savaşı büyütme kararlılığının Kürt ulusunda mevcut olduğunu da açıktan ilan etmiştir.

Bunu belirttikten sonra başta ifade ettiğimiz çözüm önerilerinden 1921 Anayasası emsali bir belgenin ne anlama geldiğini sorgulamakta yarar görüyoruz. Anayasa bir devletin temel organlarını, bu organların kendi aralarındaki ve birbirleriyle olan ilişkilerini, temel hak ve özgürlükleri düzenleyen ideolojik manifestodur. İdeolojik mani-

festo olma niteliğini ise egemen sınıfın diğer sınıflar üzerindeki tahakkümünü teyit etmesinden alır. Belgeyi hazırlayan İttihatçı klik ise bir bütün olarak toprak ağası-tüccar -komprador burjuva niteliğe sahiptir.

1921 Anayasası TC'nin ilk anayasası olarak kabul

edilir. Bununla beraber bu belgenin “geçiş dönemi anayasası” olduğu ve “olağanüstü şartlarda” oluşturulduğu da kabul edilir. Bu belgenin bu sebeple “kazuistik anayasa” olmadığı ifade edilir. Yani başta ifade ettiğimiz anayasa tanımına uygun değildir. Yalnızca temel birkaç değişimin bulunduğu bu belge “değiştirilemez maddeleri” içinde barındırmadığı gibi oldukça kısadır. Yalnızca 3 yıl yürürlükte kalabilen bu belge TC’nin en kısa ömürlü “anayasasıdır”.

Anayasa olarak kabul edilen bu metin, esasında M. Kemal’in meclise değişik zamanlarda sunduğu önergelemlerden oluşmuştur. Belgenin hazırlanış süreci yani önergelerin toplanıp tek bir metin haline alması süreci bize belgenin niteliğini göstermek açısından önemlidir.

30 Ekim 1918’de imzalanan Mondros Anlaşması’ndan sonra emperyalist devletlerce Osmanlı Devleti işgal edilmişti. İttihatçı klik ve bu kliğin bir parçası olan M. Kemal tarafından tam da bu süreçte Amasya Genelgesi ilan edildi. Genelgede Osmanlı Padişahına “memle-

Faşist devletin her yanı kırmızı çizgilerle doludur. Bu kırmızı çizgiler yaptığı katliamlarda, imha, inkar cenderesinde akıttığı kanlardan alır kırmızı rengini. Hal böyleyken devletin açılımından medet ummak tarafımızca nafi bir çaba olarak değerlendirilmektedir.

ketin emperyalistlerce işgal edildiği” hatırlatıldı. Ardından düzenlenen Sivas ve Erzurum Kongreleriyle İstanbul Hükümeti’ne Meclisi derhal toplaması çağrısı yapıldı. İstanbul hükümeti bu çağrıya cevap vermişken bu kez de İstanbul işgal edildi. Toplanan meclis dağıtıldı. Bunun üzerine M. Kemal meclisin Ankara’da toplanması çağrısını yaptı. Ancak bu meclisin kurucu bir meclis olmadığı, aksine ‘olağanüstü yetkilere sahip bir meclis’ olduğu altı çizilerek belirtildi. Bu şu anlama geliyordu; İstanbul Hükümeti’nin iradesi kaybolmuştu. Bunun yerine toplanacak bir meclis ise ikame bir iradeyi yani yeni bir devlet otoritesini ifade edecekti. Ancak meclis bu sıfatla ve bu şekilde toplanmadı. Bu sebeple 1920’de toplanan Büyük Millet Meclisi’ni ‘ortada devlet namına hiç bir şey kalmamışken’ yapılan bir toplantı olarak değerlendirmek isabetli olacaktır. Buradan doğru bu meclisin hazırladığı 1921 Anayasası da ister istemez aynı çerçe-

vede ele alınmalıdır.

1921 belgesini bir anayasa, 1920 meclisini kurucu bir meclis olarak ifade edenler bile dolaylı da olsa bu gerçekliği kabul etmektedirler. Be sebeple bu belge, geçiş dönemi belgesi olarak nitelendirilmektedir.

Bunları ifade etmemizin sebebi 1921 belgesindeki samimiyeti sorgulama isteğimizden kaynaklanmaktadır. Belirtilmesi gereken ilk nokta M. Kemal ve kliğinin “memleket emperyalistlerce işgal edildi” çığırkanlığıyla İstanbul Hükümeti’ni meclisi toplamaya çağırışlarındaki samimiyetsizliktir. Aynı ekip anti-emperyalist bir nitelikte başlayan “kurtuluş savaşı”nın önderliğini ele geçirip emperyalizmle uzlaşarak kendi faşist devletlerini kurmuştur. Yaptıkları çığırkanlığın nedeni de tam olarak kendi kliklerinin egemen hale gelmesi isteğidir. 1921

Belgesi de iktidarlarını kurma çabasında attıkları taktiksel adımlardan biridir.

1915 sonrasında Ermeni Soykırımı’nı uygulayan kadro ve anlayışların böyle bir belge hazırlarkenki ikiyüzlülükleri ortadadır. TBMM’nin açılışında Kürt Ulusu’nun Türk Ulusu’yla birlikte Kurucu Ulus olarak ifade edilmesi; 1921 belgesinde Kürt vilayetlerine özerklik tanınması Kürtlerle bir ittifak arayışı içinde olduğunun göstergesidir. Bu ittifak arayışı ise Musul Vilayeti’nin durumunun muğlaklığı üzerinden gelişmiştir. İngiliz işgali altında olan Musul’un yeni kurulacak devlete bağlanması isteği İngilizlere karşı Kürtler aracılığıyla savaşmak sonucunu doğurmuştur. 6. Kolordu komutanı İttihatçı Ali İhsan Paşa’nın izlediği yol tam da bu anlayıştan ileri ge-

lir. Paşa, Musul için Kürdistan halkını İngilizlere karşı savuşturmuştur. Aynı algının bir devamı olarak da siyasi arenada bu amacı destekleyen adımlar atılmıştır. 1920'de ifade edilen 'Kürt Ulusu' ve 1921 belgesiyle tanınan özerklik bu adımlara örnek olarak sayılabilir.

1923 yılında iktidarlaşmanın tamamlanması, cumhuriyetin ilan edilmesi ve faşist TC devletinin kurulması ile yaşananlar ortadaki tutarsızlığı gün yüzüne çıkarmıştır. Cumhuriyetin ilanıyla yeni devletin şoven niteliği gözler önüne serilmiştir. Yeni kurulan devletin ideolojik manifestosu olan 1924 Anayasası J. J. Rousseau'nun "genel irade" tezine göre düzenlenmiştir. Genel irade Rousseau'ya göre çoğunluğun iradesidir. Bu irade asla yanılmaz ve çoğunluk tarafından oluşturulan bu irade her zaman için azınlığın da haklarını korur. Bu fikrin 1924 Anayasası'na yansması "milli irade" şeklinde ortaya çıkmıştır. Milli iradeden kastedilen Türk Milleti'nin iradesidir. Türk milleti tanımı ırkçı bir temel üzerinden şekillenir ve yüce, şaşmaz, yanılmaz olarak ifade edilir. Türkiye coğrafyasında yaşayan farklı ulus, milliyet ve mezhepler toptan Türk milleti olarak ifade edilmiştir. Bu anlayış 1920'de ifade edilen Kürt Ulusu gerçekliğinden vazgeçildiğini gösterir.

Ayrıca bu anlayış doğrultusunda ortaya atılan 'Güneş Dil Teorisi' ile, kurulan 'Türk Tarih Kurumu' ile devletin şoven, faşist niteliği perçinlenmiş artık farklı ulus ya da milliyetten olmanın ifade edilmesi bile yasaklanmış, insanların kendi dillerini konuşmaları engellenmiş, kültürler yok sayılıp yok edilmeye çalışılmıştır. Bu algının en açık ifadesi yeni devletin ilk Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt tarafından ifade edilen '*Türk milleti üstün ırktır. Diğer tüm milletlerin görevi Türk Milleti'ne hizmet etmektir*' sözlerinde kendisini göstermektedir. 1921 belgesi ile ifade edilen özerkliğin ise esamesi bile okunmamaktadır.

Hal böyle olunca Kürt Ulusal Hareketi'nin 1921 belgesini çözüm için referans göstermesi ne anlama gelmektedir? Kurulduğu günden bu yana faşist niteliğini muhafaza eden TC böyle bir belgeyi kabul edebilir mi?

1921 Belgesinin kabul edilmesi sırasında ortada bir "iktidarlaşma" süreci olduğundan bahsettik. İktidarlaşmanın tamamlanmasından sonra 1923 Cumhuriyetin ilanı ve 1924 Anayasası devlet otoritesinin sağlandığının ve iktidarlaşmanın tamamlandığının en açık ifadesidir. O zamandan bugüne ise devletin faşist niteliğinde hiç bir değişim olmamıştır.

Bu sebeple bu ülkede seçim barajı hala %10'dur; anadilde eğitim talebinin karşısına 'Yaşayan Diller Enstitüsü' gibi bir safsatayla çıkılmaktadır; 'Kürtler kart kurt seslerinden gelmektedir' aymazlığı inatla sürdürülmektedir; Kürt çocukları katledilmeye devam edilmektedir.

(bkz: en son Ceylan Önkol) Onlarca Kürt çocuğu ağırlaştırılmış müebbet hapis istemiyle yargılanmaktadır;

yüzlerce DTP'li tutuklanmaktadır;

devlet kadın-çocuk demeden saldırgan tutumunu sürdürmektedir, insanlar Kürtçe konuştukları için linç edilmektedir. Bir yandan 'açılım' adı altında 'iyi şeylerin olacağı' müjdelenirken bir yandan da operasyonlar sürdürülmektedir.

Açılım tartışmalarına bile tahammülü olmayan devlet 'devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü', 'milli güvenlik' gibi kaygılarının arkasına sığınmayı tercih etmekte; aslında henüz bir arpa boyu yol bile gidilememişken kırmızı çizgilerine dayanıldığını ifade etmektedir. Faşist devletin her yanı kırmızı çizgilerle doludur. Bu kırmızı çizgiler yaptığı katliamlarda, imha, inkar cenderesinde akıttığı kanlardan alır kırmızı rengini. Hal böyleyken devletin açılımından medet ummak tarafımızca nafi bir çaba olarak değerlendirilmektedir.

Yapılacak şey apaçık ortadadır. Ortada 'bir ulusun kendi kaderini tayin hakkını eline alma' sorunu vardır. Bunun yanında demokratik muhtevaya sahip talepler ifade edilmektedir. Bu talepleri elde etmenin yolu da halkın gerillaya haykırdığı yöntemle olacaktır. Savaşı büyütmeye şimdi daha fazla ihtiyaç vardır. Kürt halkı gerillaya sahip çıkıp, savaşta ısrar kararlılığını gösterirse işte o zaman devlet de bu gücün karşısında el pençe divan durmak zorunda kalacaktır.

Ankara Üniversitesi YDG

MİLİTANLAŞMA ÜZERİNE

Militanlık, en genel bilinen şekliyle radikal tutum takınma ile bir algılanmaktadır. Kolluk karşısındaki çatışma isteği, en önde olma anlayışı, barışçıl eylemler yerine çatışmalı ve zorlayıcı eylemler örgütlemeyi tercih etme militanlık olarak tanımlanmakta ve tersi her türlü davranış, bu tanımın dışında bırakılmaktadır. Genelde anlaşılan militanlık tanımını sınıfsal öfke olarak adlandırmak bu nedenle doğru olacaktır.

Ancak militanlık, sınıfsal öfkeden daha geniş bir anlam taşımaktadır. Karşıt yani ezen sınıflara karşı duyulan öfke, esasta militanlığın bir parçasıdır. Sömüren, katleden ezenlere karşı bu durumun farkında olarak gösterilen tepkinin boyutu, militanlığın hiç de küçümsememesi gereken bir yanını oluşturmaktadır. Ancak salt bu öfkenin kelimenin tam anlamıyla militanlıkla eş tutulması doğru değildir.

Ezenlere karşı duyulan öfke, yukarıda da değindiğimiz gibi bir farkındalıkla ilgilidir. Kendisini ezen, sömüren ve kendisiyle aynı saflarda yer alan ezilenleri katledenlere karşı, bu gerçekliği görerek öfkelenen herkes, bu konunun kapsamı dahilindedir. Henüz Marksizm'in oluşmadığı dönemlerde işçilerin, işsiz kalmalarının nedeni olarak gördükleri makineleri kırma eylemleri bu konuya örnek olarak verilebilir. Luddistler olarak anılan bu grubun, yakalanınca ölüm cezasına çarptırılacakları gerçeği dahi bir dönem boyunca makinelerin kırılmasına engel olamamış ve kötü çalışma koşullarının yanı sıra işsizlik nedeniyle zaten ölümlerle karşı karşıya olan işçiler makinelere duydukları öfkeyle sabotajlara girişmişlerdir.

Ezilenlerin öfkesine bir diğer örnek de feodalizmin yıkılması döneminde geniş halk kitlelerinin burjuvazi tarafından kullanılmasıdır. Açlık, sefalet ve ölümlerle boğuşan halkın örneğin Fransa'da yönetime karşı ayağa kalkması, ancak bu devrimin burjuvazi tarafından kullanılması ve burjuvazinin bu sayede egemen sınıf olması, ezilenlerin öfkesine bir diğer örnek olarak verilebilir.

Tarihe bir göz attığımızda ezilenlerin her hak talebinin arkasında aslında belli bir seviyeye gelmiş sınıfsal öfkenin olduğunu görmemiz mümkündür. Kölelerin Spartaküs öncülüğünde ayağa kalkmasında da, köylülerin

Bedreddin'in gösterdiği yolda hakça bir düzen kurmasında da, işçilerin yaşanabilir bir ücret talep ederek yaptıkları grevlerde de bu öfkenin varlığı yadsınamaz bir biçimde karşımıza çıkmaktadır.

O halde militan tutumun mayasında kendisini ezenlere karşı duyulan öfke bulunmaktadır diyebiliriz. Ancak **militanlığın tam anlamı, sınıfsal öfke değil, sınıfsal duruştur.** Belli bir biçime kavuşmamış öfkenin, eksik bir militan tutumla eşdeğer olacağı açıktır. Sınıfsal öfke, tek başına kaldığı müddetçe sınıfsal net duruştan da giderek yoksunlaşacaktır. Luddistlerin eyleminde bir öfke vardır ancak koşullar nedeniyle durumun kavranılamaması, kısa denilebilecek bir zaman sonra Luddist hareketin tamamen bitmesine neden olmuştur. Yine Fransa'da halkın ayaklanmasının burjuvazi tarafından ele geçirilmesinde, Spartaküs'ün köle ordusunun nihai olarak yenilmesinde, Bedreddin ve Ortakların hareketinin bastırılmasında, Paris Komününün kurulduktan 71 gün sonra acımasızca boğulmasında işte bu eksikliği görmek mümkündür.

Sınıfsal net duruş

Militanlık ezen sınıflara karşı sınıfsal net duruş ise tam anlamıyla militanlık, bu konuda bir kavrayışa sahip olmakla mümkündür. Bu nedenle militanlık, görünenin ziyade öze ilgilidir. Görünen ile özün arasındaki bağ, genellikle eşgüdümlü olsa da yukarıdaki örneklerden belki de en açığı olan Paris Komününde görüleceği üzere görünen bazen de özden farklılık içerir. Parisli emekçilerin yaşadıkları zulüm, açlık ve sefaletle karşı ayaklanarak kendi düzenlerini kurmalarından sonra sınıf karşıtlarını tam olarak analiz edememeleri, Paris Komününün acımasızca bastırılmasına neden olmuştur. Görünen ile öze ilişkin tersten bir örnek de I. Emperyalist Paylaşım Savaşının ortasında Bolşeviklerin öncülüğünde gerçekleşen devrimin sonuçlarına ilişkindir. Devrim sonrasında Alman emperyalizminin Sovyet topraklarına göz dikerek dayattığı Brest Anlaşmasının Lenin tarafından kabul edilmesinde de görünen ile öz arasındaki farklılığı görebiliriz. Durumdan, koşullardan bağımsız olarak bakıldığında Sovyetlere çok ciddi yaptırımlar da-

yatan Brest Anlaşmasının imzalanmasını ihanet olarak bile yorumlamak mümkünken gerçekte imzalanmasının haklılığı o durum ve koşulların kavranmasında gizlidir.

Bu iki ters örneğe rağmen görünen ile öz genellikle eşgüdüm içindedir. Yani sınıfsal öfke ile militan duruş, genelde daha radikal duruşla örtüşür. **Anlatmak istediğimiz, bilimsel bakış açısıyla karşıt sınıflar arasındaki mücadelede proletaryanın çıkarını her yerde, her koşulda savunabilmektir.** Bu bazen en geniş kitleyle “barışçıl” bir eylemde omuz omuza slogan atmakla bazen de barikatları zorlamakla mümkündür. Her “barışçıl” eylem uzlaşmacı eylem olmadığı gibi her seferinde barikatların zorlanması da militanlık değildir.

Militan eylem barikatları zorlamak mıdır?

Devrimci literatürde ise barikatları zorlayan eylemlerin militan eylem olarak adlandırıldığını söylememize gerek bile yoktur sanırız. “Eylem militan olacak”, “militan bir eylem örgütlenecek” denildiği anda barikatların zorlanacağı hemen anlaşılacaktır. Oysaki bu belirleme doğru değildir. Devrimci bir hareketin her eylemi militan olmak zorundadır.

Örgüt, kapsamı dahilinde ya da çevresinde örgütlediği militanlarla militanlaşır. Her birey için de kolektif yapıya sahip örgütün varlığı, militanlaşmanın önemli bir anahtarı olacaktır.

Sınıfsal net duruştan yoksun bir eylem örgütlemek, devrimci sıfatıyla bağdaşmayacağına göre örgütlediğimiz her eylemin militan olduğunu söylememiz gerekmektedir. Burada bahsi geçen yanılısma, kolluk güçlerini zorlamanın tek başına sınıfsal net duruş olarak algılanmasıdır. Gerçekten de kolluk güçleri, egemen sınıfların zor güçlerinden birisi olarak karşıt sınıfta yer alırlar ancak egemen sınıfları kolluk güçlerinin oluşturduğunu düşünmek çarpık bir anlayıştır. **Egemen sınıfların çıkardığı bir yasaya karşı olmak da, buna karşı örgütlenmek de, harekete geçmek de sınıfsal net duruşun parçaları olarak görülmelidir.** O halde militanlığı, ezen sınıfların her icraatına karşı hatta ezen sınıfların varlığına karşı net duruşta aramak gerekmektedir.

Konumuz olmamasına rağmen tekrar belirtmek gerekir ki tek başına ezen sınıfların örgütlü kolluk güçlerine veya onların siyasal sözcülerine karşı olmak, sadece bu karşıtlık üzerinden siyaset yürütmek militanlıkla ilgili değildir. Bilakis salt kolluk güçlerine veya yalnızca egemenlerin siyasal temsilcileri olan hükümet partilerine karşı siyaset yürütmek, gerçeğin özünü karartma ihtimalinden kaynaklı ciddi bir yanılsama düşmek demektir. Unutmamak gerekir ki egemen sınıflar yıpranan siyasal partilere karşın yenilerini hızla örgütleyebilmektedirler.

Militanlaşmayı bu kapsamda belirli çerçevelerde değerlendirebiliriz. **Militanlaşma açısından birincisi sınıfsal öfke, ikincisi bilimsel değerlendirme, üçüncüsü örgütlü olma konuları birlikte ele alınmalıdır.** Ancak bu sayede tam anlamıyla bir militanlaşmadan söz edilebilir.

Bu belirlemede dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta da örgütlü olma vurgusudur. Örgütsüz bir militanlığın eksikliği yadsınamayacak kadar açıktır. Örgüt, kapsamı dahilinde ya da çevresinde örgütlediği militanlarla militanlaşır. Her birey için de kolektif yapıya sahip örgütün varlığı, militanlaşmanın önemli bir anahtarı olacaktır.

Sınıfsal kinini salt belli etmenin ötesinde bir kaygısı olan herkesin örgütlenmekten başka yo-

lu yoktur. Gerçekten de sınıf karşıtlarını tespit eden, sınıf karşıtlarına karşı bilimsel bir mücadele hattı çizen örgüt, sınıfsal öfkenin biçimlendiği arena olacaktır.

Elbette ki burada anlatmaya çalıştığımız, örgütün sadece militanlaşma için bir araç olduğu değildir. Örgüt, kapsamlı ve daha kompleks hedefleri olan bir araçtır. Onun sınıf mücadelesi içerisindeki varlığı, kendisini doğuran zorunluluklarla bağdaşır ve bu yolda katılımcılarıyla beraber çelikleşir. Tüm örgüt ilkelerinin işte bu çaba içerisinde tarihsel deneyimlerden ve militanlaşma öyküsünden süzülerek oluştuğunu söyleyebiliriz.

Proletaryanın büyük öğretmenlerinin yaptığı bir diğer vurgu da eyleme ilişkindir. **Eylemin militanlık konusuyla ilişkisi doğrudandır. Bilimsel tespitler, güncel belirlemeler, nesnel değerlendirmeler militan bir eylem hattı olmaksızın anlamsızlaşmaya mahkumdur.** O halde militanlaşmada doğrudan vurgu yapılması gereken bir diğer konu da pratiktir.

Yazı içerisinde bahsi geçen konuların pratikle ne denli iç içe olduğu ortadadır. Stalin Kadrolar Üzerine adlı broşüründe *“Bazıları, zaferin kendi kendine, yani diyelim ki kendiliğinden gelmesi için doğru bir parti çizgisi hazırlayıp geliştirmek, bunu yüksek sesle ilan etmek, onu tezler biçiminde, genel kararlar biçiminde sergilemek ve onu oybirliğiyle benimsemek yeter diye düşünüyorlar. Besbelli ki bu yanlıştır. Yalnız iflah olmaz bürokratlar ve kırtasiyeciler böyle düşünebilirler. Gerçekte bu başarılar ve zaferler, kendiliklerinden kazanılmamışlardır, parti çizgisinin uygulanması uğruna yürütülen amansız bir mücadele içinde kazanılmışlardır. Zafer hiçbir zaman kendi kendine gelmez; her zaman sökülüp alınır. İyi kararlar, partinin genel çizgisinden yana bildiriler, ancak bir başlangıçtır; ancak yenme isteğini anlatırlar, ama yenginin kendisini değil. Doğru bir çizgi, sorunun doğru bir çözümü verildikten sonra, başarı, örgüt çalışmasına, parti çizgisinin pratik uygulaması için mücadelenin örgütlenmesine... bağlıdır”* demektedir. Keza militan, etkin faaliyetçi demek olduğuna göre militanlaşma da faaliyetin etkinleşmesi anlamına gelmektedir. Etkinleşmenin direkt olarak pratiğe yapılan bir vurgu olduğunu

söyleyebiliriz.

Gerçekliği bilimsel şekilde tespit ettikten sonra ona uygun bir mücadele hattı çizmek ve bu mücadeleyi yürütmek, militanlığın özlü tarifidir. Ülke gerçekliği içerisinde bu tanımın tam karşılığı, halk savaşı stratejisine göre mücadele yürütmektir. Burjuva-feodal egemen sınıflara karşı kurtuluş yolunu çizen bu strateji, yazı boyunca bahsi geçen tüm konularda her yönüyle bir değiniyi içinde barındırmaktadır. Militanlığı bazı reformist örgütlerin anladığı gibi ne salt hükümet partisine karşı muhalefet, ne salt kolluk güçlerine direnmek olarak görmemek ve egemen sınıflara karşı her yönüyle bir mücadele örgütlemek için halk savaşı yürütmek kaçınılmazdır.

İşçi sınıfını, emekçi köylüleri ve egemenlere karşı öfkeyle dolu tüm kesimleri sınıf bilinçli bir mücadeleye sevk etmek, militanlaşmanın can damarıdır.

Sonuç olarak sınıfsal öfke gibi duygusal bir öğeden yola çıkarak, sınıfsal net duruş, örgütlü olma gerekliliği, aktif pratiğe girme ve bilimsel yol şeklinde 5 başlık altında anlatmaya çalıştığımız militanlık, isyan bayrakları yerine matem bayraklarının fazlalaştığı bu dönemde oldukça önemli bir konudur. Eşit, adil bir geleceğin ancak o uğurda mücadele ederek yaratılabileceği açıktır. Tam da bu yüzden militanlaşmak, militan bir eylem hattı oluşturmak, dahil olduğumuz her birimi, her kolektifi bu hat doğrultusunda biçimlendirmek önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Bu yüzden pratikten sakınmamalı, sürekli olarak sınıfın çıkarlarını gözetmeli, daha fazla okumalı ve profesyonelleşmeliyiz.

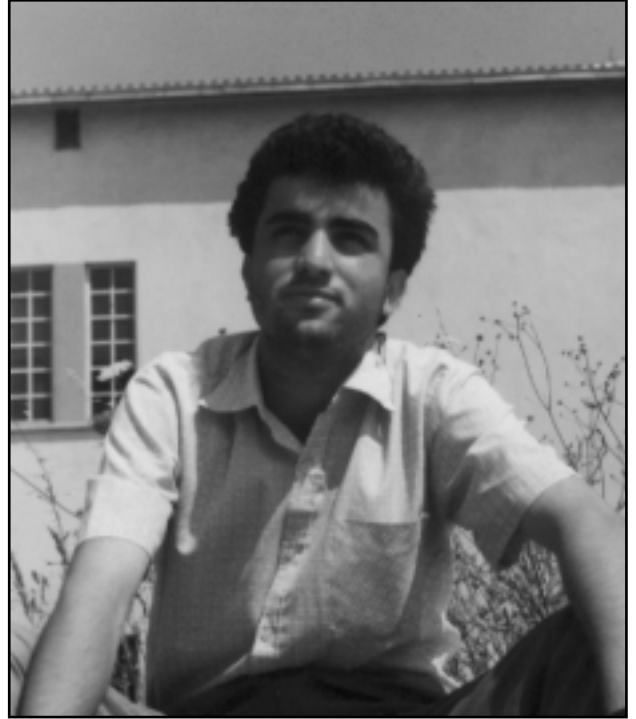

KOLEKTİFİN

SESİ

DEVİRİMİN ATAK, BİLGİLİ VE FEDAKÂR KADROLARI OLALIM!

Her an, her şey devrim ve Parti için

Sınıf mücadelesine katılmış her genç komünist, bu mücadelenin gerektirdiği temel özelliklere sahip olmak zorundadır. Eğer bu özellikler taşınmazsa, yapılan işin adı ne olursa olsun; kendisi devrimcilik, komünistlik olmaz ya da ciddi eksiklikler taşıyan, devrimi gerçekleştirmeye yetmeyen bir devrimcilik, komünistlik olur. Kimse Komünist Partisi'nin ve onun önderliğindeki örgütlerinin dışında kalarak sınıf mücadelesinin gerektirdiği temel özelliklere sahip olamaz. Aynı şekilde bu örgütlerin ne kadar içindeyse, yani örgütlü yaşamı ne kadar içselleştirebilmişse buna denk düşen bir biçimde bu özelliklere sahip olma şansını yakalayabilir. Bunlardan hareket ile şuraya varırız: Sınıf mücadelesinde yetkinleşmenin, gelişmenin birinci ve üzerinden atlanılmaz koşulu Proletarya Partisi ile bütünleşmek, Proletarya Partisi ile özdeşleşmektir. Parti ile bütünleşmek, özdeşleşmek demek Proletarya Partisi'nin her sorunun kendi sorunumuz, her faaliyetini kendi faaliyetimiz, her değe-

rini kendi değerimiz bilmek, yaşamımızı Parti ile örgütlü yaşam ile birleştirmektir. Bununla aynı anlama gelecek şekilde kendimizin her olanağını, zamanını, bilgisini partiye adamaktır.

Kısacası Parti'yle yaşam dışında soluk almamak ve her alınan soluğu Parti için harcamaktır. Yaşamının bir bölümünde devrimcilik, komünistlik yapmak, geri kalanında düzenin koşulladığını ortamlarda devrimci, komünist olmayı bir yana bırakarak "yaşamak, sade yaşamak", böylesi bir tavır "yosun solucan harcıdır" diyor Ahmed Arif. Yaşamın bir kısmını yosun, solucan olarak yaşayıp geri kalanında devrimcilik, komünistlik yapılamaz. Yapılmaya çalışılırsa olmaz mı? "Abdestsiz namazı ben kıldım oldu" demiş Bektaş. Ama abdestsiz namaz ile sevap, tüm yaşama damgasını vurmeyen devrimcilik ile komünistlik ile devrim kazanılamaz. Sınıf mücadelesinin gerektirdiği temel özelliklere sahip olunamaz. Bu nedenler ile eksikliklerimizi, zaaflarımızı aşmak istiyorsak önce devrime ve Parti'ye sarılmamız gerekir. Hem bunu yapmayayım hem de her şeyim dört dörtlük olsun

düşüncesi ahmakça bir küçük burjuva mızırızlanmasıdır. Sınıf mücadelesinin gerektirdiği özellikler koşullara paralel olarak sürekli değişirler. Ama yine de her devrimcide, komünistte her zaman olması gereken temel bazı özellikler vardır. Bunlar devrimciliğin, komünistliğin olmazsa olmazlarıdır: **Atak olmak, bilgili olmak ve fedakâr olmak.** Bu yazıda esasta kendi özgülümüzden hareket ile bu özellikleri açmaya bunlara ulaşmak için yapmamız gerekenleri ortaya koymaya çalışacağız. Ama şunu da en başta anımsatarak: Sorunları ancak onları çözmek isteyenler –gerçekten çözmek isteyenler- çözebilir. Bunun ölçütü de gösterilen çabanın boyutudur.

Atak olmak: Yaratın, belirleyin, dönüştürün, yönlendirin!

Devrim uygun nesnel koşullara müdahaleyle gerçekleşir. Ve nesnel koşullar ne kadar uygun olursa olsun gerekli müdahaleyi gerçekleştirmek oldukça zorlu bir çabayı gerektirir. KP'nin ve devrimin diğer aygıtlarının inşası, yetkinleştirilmesi, kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi, düşman zorunun alt edilmesi, tüm kurumların yıkılarak yerlerine yeni kurumların geçirilmesi. Bunlar kendi kendilerine olmazlar, kolayca da olmazlar. Devrim bir müdahale olayıdır en başta. Bu müdahale yıkmak ya da kurmak amaçlı olabilir. Ama devrimin her adımı mutlaka müdahaleyi gerektirir. Bu müdahaleyi yapacak olansa KP'dir, onun bireyleridir, bizleriz. Devrim için gerekli tüm müdahaleler belirli bir programa, çalışma tarzına ve eylem çizgisine uygun olarak gerçekleştirilir. Yani devrimin gerektirdiği müdahaleler gelişigüzel, birbirinden kopuk, hedefsiz vb. olamazlar. Örgütlü ve planlı müdahaleler gerekir.

Müdahale etmek; yaratmak, belirlemek, dönüştürmek ve yönlendirmektir. Bunların hepsi etkin olmayı, atak olmayı gerektirir. Duran, uyurgezer ya da uyur koşar olan, aklı başında olmayan, aklı işinde olmayan, emek harcamayan, ter dökmeyen bunları başaramaz. Devrim nasıl müdahaleye bağlıysa devrimci olmamak da müdahaleci olup olmamaya bağlıdır. **Devrimciliğin birinci temel bileşimi müdahaleciliktir; yaratıcılık, belirleyicilik, dönüştürücülük ve yönlendiriciliktir.**

Bir nesnenin canlı olup olmadığı, yaşamsal işlevlerinin var olup olmadığı, sürüp sürmediği ile anlaşılır. Devrimcinin, komünistin varlığı da buna benzer bir şekilde,

kendi niteliğin uygun işlevleri yerine getirip getirmediğine, yaşamdaki etkilerine bakılarak anlaşılır. Eğer bir devrimcinin, komünistin bulunduğu ortamda onun yarattığı, belirlediği, dönüştürdüğü ve yönlendirdiği eylemler, kurumlar, kitleler, politikalar yoksa varlığı yokluğu çok fark etmiyorsa orada devrimcilik, komünistlik de yoktur. Müdahalenin boyutu devrimciliğin, komünistliğin boyutunun şaşmaz göstergesidir.

Müdahale etmek, yani yaratmak, belirlemek, dönüştürmek ve yönlendirmek iradi çaba gerektirir. İradi çaba harcamak; hareket etmek, emek harcamak, kafa yor-mak demektir. Etkin özne olmak, kısacası atak olmak

demektir. Yaşama karşı, düzene karşı, sürekli atak halinde olmayan, ona saldırmaya, saldırmak için donanmayan ona müdahale edemez. Atak olmak en öz ifadesiy-le enginleri fethetme ruhuna sahip olmaktır.

Etkin özne olmayı, yani atak olmayı gerçekte birbirinden kopartılamazsa da, daha kolay inceleyebilmek için iki bölüme ayırıp inceleyebiliriz: **Zihinsel ataklık ve bedensel ataklık.**

Zihinsel ataklık: Düşünün!

Zihinsel ataklık, en kısa ve yalın tanımıyla kafayı kullanmaktır, düşünmektir. Yorumlar, çıkarsamalar, yargılamalar, planlar yapmaktır. Her ne kadar “insanın en temel özelliği düşünmektir”, “insan düşünen hayvandır” denilmekte ve böylelikle de düşünmenin kolay, herkes

de olan sıradan bir özellik olduğu vurgulanmaya çalışılmaktaysa da, çıkarlarını yığınların düşünmemesine dayandıranların egemen olduğu ve bu egemenliklerini binlerce yıldır sürdürdükleri dünyamızda ezilen yığınların gerçekte düşünmesinin önünün alınması için egemen azınlıkça bin bir yol, yöntem kullanılmaktadır ve böylelikle de egemenlerin istediği doğrultuda düşünmeleri ya da en azından onlara karşı çıkacak bir düşünsel düzeye ulaşamamaları amaçlı bu çabalar büyük başarılar sağlamıştır. Bu gerçeklik ezilenlerin bilinçli kesimleri olmamıza rağmen büyük oranda bizim için de geçerlidir. Bir olguyu ele alıp her yönü ile incelemek, bir süreci tüm bileşenleri ile değerlendirmek, bir eylemi her olasılığı hesaba katarak planlamak, bunları bir yana bırakalım herhangi bir konuda düşüncelerimizi derli toplu ifade edebilmek, egemenlerin kurdukları düzenin üzerimizdeki sonucu olarak hiç de kolay değildir. Her yoldaş salt kendini gözden geçirirse dahi bu gerçeği görebilir.

Oysa bizim devrim yapmak için yaşama müdahalede bulunmamız gerekmektedir. Bu müdahaleyi en doğru, en verimli ve en etkili bir şekilde yapmamızın yolu ise iradi çabamızın hedeflerini, yöntemleri, biçimlerini belirlememizden geçmektedir. Peki, bu belirlemeleri nasıl yapacağız? Düşünerek, yorumlar, çıkarsamalar, yargılamalar, planlar yaparak. Demek ki, müdahalenin ilk adımı düşündürmektir, zihinsel olarak atak olmaktır.

Gerçekliğimizi ele alırsak bize damgasını vuranın zihinsel ataklık değil, zihinsel temellik olduğunu görürüz. Biz unuturuz, karıştırırız, planlamayız, iki işi bir arada düşünemeyiz, olgulara çok yönlü yaklaşamayız, süreçle-

Sürekli unutuluyorsak, karıştırıyorsak, planlarımız yaşama uymuyorsa ya da daha kötüsü plan yapmıyorsak, karar alırken üzerinde çok düşünmüyorsak, hep aynı hataları yapıyorsak, ya hep ya hiç, ya da öyle de böyle de fark etmez diye düşünüyorsak bir taşla iki kuş vurmak bir yana, onlarca taş atıp sonunda da kendimizi vuruyorsak güne "haydi Kerim Allah kerim" diye başlıyorsak, akşama kadar somut sonuç almadan dolaşıyorsak, işlerimizi yumurta kapıya gelince yalap şalap yapıyorsak...

ri tüm bileşenleri ile ele almayız, ya her şeyi aklarız ya her şeyi karalarız ya da net ayrışmalar yapmadan hem ak hem kara deriz... Böyle olmamız bir yönü ile doğaldır. Çünkü belli bir toplumun ürünleriyiz. Böyle olmamız bir yönü ile de akıl almazdır, çünkü biz devrimciyiz, komünistiz. Bu doğallık ile akıl almazlığın birlikteliği, bizim çelişkimizdir. Eğer çelişkinin doğurduğu hareket ileriye doğru ise, zihinsel tembellik geriliyor, zihinsel ataklık ilerliyor ise durum iyidir. Ama durumumuz esasta böyle değil. Birçoğu zihinsel tembelliğinin, uyurgezerliğinin, uyur koşarlığının, düşünme, planlama özürü olduğunun henüz farkında değil. Böyle olunca sorunun çözülmesi de mümkün olmaz, olmuyor.

Sürekli unutuluyorsak, karıştırıyorsak, planlarımız yaşama uymuyorsa ya da daha kötüsü plan yapmıyorsak, karar alırken üzerinde çok düşünmüyorsak, hep aynı hataları yapıyorsak, ya hep ya hiç, ya da öyle de böyle de fark etmez diye düşünüyorsak bir taşla iki kuş vurmak bir yana, onlarca taş atıp sonunda da kendimizi vuruyorsak güne "haydi Kerim Allah kerim" diye başlıyorsak, akşama kadar somut sonuç almadan dolaşıyorsak, işlerimizi yumurta kapıya gelince yalap şalap yapıyorsak, kişilere göre değerlendirmelerde bulunuyorsak, "acaba", "neden", "niçin", "nasıl", "ne zaman", "plan", "sorgulama", "denetim" sözcüklerini yolda görsek tanımayacak haldeyse, elimize kalem almıyorsak, aldığımızda da tekerlemeler yazıyorsak... Bunların gerisinde yatan bir neden var. Bunları sürekli yaşayıp, bunları yaşadığımızı da hemen unutarak bu sorunları çözemeyiz, çözemiyoruz da. Her yaşadığımızı sorgulamalı ve nedenlerini bulmalıyız. Belirtiler bunlar ise hastalığın adı zihinsel tembelliktir. Yaşananlar bunlar ise önce düşünmediğimizi, uyurgezer ya da uyur koşar olduğumuzu kabul etmeliyiz ki çözümün yarısını gerçekleştirmiş olalım. Düşünmeden, uyurgezer ya da uyur koşar devrimcilik, komünistlik olmayacağını kavramalıyız ki, sorunun çözüm yoluna girebilelim.

Düşünmeyi nasıl öğreneceğiz ve bu yeteneğimizi nasıl geliştireceğiz? Evet, soru budur. Çünkü düşünmek, bizim anladığımız anlamda eleştirel, sorgulayıcı, planlayıcı, eyleme yönelik düşünmek, bir dünya görüşünü, MLM'nin bakış açısıyla, yöntemiyle düşündürmektir. Bu tür bir düşünme öğrenilecek, sürekli öğrenilecek ve geliştirilecek bir düşünme biçimidir.

Bu konuda;

Birinci olarak, yöneleceğimiz kaynak ustalardır,

MLM'yi “dogma değil eylem kılavuzu” olarak ele alıp onların yazdıklarını, düşünme yöntemlerini kavramaya çalışarak incelemektir. Lenin devleti, emperyalizmi, partiyi nasıl ele aldı? Hangi yöntem ile düşündü, sonuçlara nasıl vardı? İşte ustaları bu gözle okumalıyız. Göreceğiz ki, onlar bir olguyu her yönü ile koşulları içinde, iç ve dış ilişkileri ile, çelişkileri ile, gelişim süreci ile birlikte ele alarak ve hep devrim cephesinden yaklaşım ‘ne yapmalı?’ sorusuna yanıt bulma çabası ile düşündüler. İşte biz de böyle düşünmeliyiz. Bu yöntemi öğrenmek için salt ustalar ile de yetinmemeli, çok zengin tarihsel ve günsel kaynaklardan yararlanmayı da bilmeliyiz. Önce olguları incelemek, sonra politikayı belirlemek yöntemini içselleştirmeliyiz.

İkinci olarak, her konuda mutlaka plan yaparak, plan yaparken her ayrıntıyı, olasılığı hesaba katmayı, planlarımızı uygularken de yaratıcı ve esnek olmayı, birleştirmeyi sağlayarak düşünme yeteneğimizi geliştirebiliriz.

Üçüncü olarak, hatalarımızın, eksikliklerimizin, pratiklerimizdeki aksamalarımızın, yanlış politikalarımızın üzerinden atlamayarak, bunları yok saymayarak, tesadüflere, anlık, tekil ‘kaza’lara bağlamayarak tüm çıplaklığı ile masaya yatırıp sorgularsak niye böyle oldu diye, kendimizi aklama mantığı ile değil, doğruları bulmak anlayışı ile sorunlara yaklaşırsak çok değerli dersler elde edebiliriz ve düşünme yeteneğimizi geliştirebiliriz.

Dördüncü olarak, kendimize yönelik eleştirilere, kulaklarımızı tıkamayıp, kimden gelirse gelsin kendimizi denetleyip, doğru eleştirilerden, bu en değerli yardımlardan yararlanarak eksikliklerimizi görebilir ve nerelerde yanlış olduğumuzu, bunların nedenlerini görerek düşünme yeteneğimizi geliştirebiliriz.

Beşinci olarak, her sorunda mümkün olduğunca çok yoldaşın görüşlerini alarak, tartışarak, kendi eksik-

liklerimizi görüp böylelikle de daha geniş bakış açıları kazanarak düşünme yeteneğimizi geliştirebiliriz.

Burada saydıklarımızı uygularsak ve bunları yeni yöntemler ile zenginleştirirsek düşünmeyi öğrenmek ve bu yeteneğimizi geliştirmek yolunda ilerlemeler sağlarız. Düzenin bize aşıladığı zihinsel tembelleği alt edip ataklığa geçebiliriz, böylece de devrimin gereksinim duyduğu müdahalelerin zorunlu ilk aşamasını başarabiliriz.

Bedensel ataklık: Tuttuğunuzu koparın, olmayanı yaratın!

Bedensel ataklık; coşkulu, planlı ve verimli bir şekilde pratik görevlerimizi tam anlamı ile yerine getirmektir. Tuttuğunu koparmak, olmayanı yaratmak, planlananları tamamen ve hatta aşarak yaşama geçmektir. Devrimin gerektirdiği müdahaleler, maddi yaşama etki eden gelişimler pratik çabalar ile mümkün olabilir. Bunun yolu da bedensel ataklıktan geçmektedir. Hiçbir devrimci, komünist devrim için yapacağı bir görevi koşulları varken yapmazlık edemez. Bu kendimize biçtiğimiz sıfatlar ile çelişir. Bunların

etiketler, hem de sahte etiketler olduğunu gösterir. Devrim için harcanacak bir dakikayı devrim için harcamamak, o dakikayı karşı devrim için harcamaktır. Devrimin gerektirdiği bir işi yapmamak karşı-devrime hizmettir. Bu nedenler ile devrimin gerektirdiği bedensel ataklıktan yan çizenler karşı-devrime kan taşımaktadırlar. Devrim için çalışmayan karşı-devrim için çalışıyordur. Bu gerçek apaçıktır.

Bizde birçok yoldaşın canla başla, gece gündüz koşuşturduğu bir gerçektir. Bu inkâr edilemez bir olumluluktur. Bu çabaların sonuç alıcı olması, hatta daha az çaba ile daha çok sonuç almanın yolunu açmak ise, esasta, yukarıda değindiğimiz zihinsel ataklık sorunu ile ilgi-

*Her zaman söyleriz,
dünyayı değiştirmek için yola çıktık.
Bu sözü düşünelim:
Dünyayı değiştirmek; milyarlarca
insan, binlerce yıllık karşı devrimci
düşünceler, düzenin bin bir zor
aygıtı... Dünyayı değiştirmenin
bitmez tükenmez bir enerji, boşa
harcanmayan bir tek an ve
oturmaksızın bir koşturma (ama
bilinçli bir koşturma) yalnızca ve
ancak bunlar ile mümkün
olabileceği açıktır.*

lidir. Yine Komsomol'da görevlerini yerine getirmek için çaba harcamayan, emek vermeyen, ter dökmeyen, her işi kıyısından, köşesinden tutmaya çalışan, görüşmelerine sürekli geciken yoldaşlar da vardır. Koşulları uygun olduğu halde bir işe dahi girmeyen, sabah ezanını duymadan uyumayan, güzellik uykusunu almadan uyanmayan, gazete, dergi almak için yola gitmeye üşenip okumayan yoldaşlar da vardır. Böyle yoldaşlar, tembel, asalak bir yaşamı sürdürmektedirler. Ve bu özelliklerini aşamayıp sürdürürler ise değil Komsomol'da barınmaları, kişisel yaşamlarını dahi kendi ayakları üzerinde sürdürmeleri mümkün olamaz.

Her zaman söyleriz, dünyayı değiştirmek için yola çıktık. Bu sözü düşünelim: Dünyayı değiştirmek; milyarlarca insan, binlerce yıllık karşı devrimci düşünceler, düzenin bin bir zor aygıtı... Dünyayı değiştirmenin bitmez tükenmez bir enerji, boşa harcanmayan bir tek an ve oturmaksızın bir koşturma (ama bilinçli bir koşturma) yalnızca ve ancak bunlar ile mümkün olabileceği açıktır. Yan gelip yatarak, kaplumbağa hızı ile çalışarak, ağustos böceği gibi cır cır öterek devrim olmaz, böyle çalışmak ile devrimci, komünist olunmaz. Bu tür yaşayanlar ancak ve ancak devrime, Parti'ye ayak bağı olur.

Bu nedenler ile bedensel ataklıktan yoksun yoldaşlar kendilerini mutlaka düzeltmek zorundadırlar. Bu düzeltmenin yolunun en esaslı açılışı, bu tür yoldaşlara karşı liberal tutumlar almaktan vazgeçerek hatalarının

üzerine tereddütsüz bir şekilde gitmektir. Hiçbir hataya göz yummamak, her hatayı eleştirmek, sorgulamak her yoldaşın temel görevlerinden biridir. Bunun aksi davranışlar ilk olarak Parti'ye, ikinci olarak da hata yapan yoldaşlara zarar vermektir. Hata yapan yoldaşları eleştirirken hatalarını tüm çıplaklığı ile göstererek kavratmaya çalışmalıyız. Yoldaşlara hatalarını gösterirken her zaman onları kazanmak, ilerletmek amacıyla hareket etmeliyiz, yöntemimizi buna uygun belirlemeliyiz. Aynı zamanda hatalı yoldaşları eleştirmeyi salt birkaç yoldaşa bırakmamalı, uygun yer ve zamanlarda hepimiz böyle yoldaşları eleştirmeliyiz ki yoldaşlar gerçekliklerini daha iyi kavrayabilsinler.

Hatalarında ısrar eden, tekrarlayan yoldaşlara karşı örgütsel tedbirler almak da bir yöntemdir ve gerektiğinde tereddütsüzce bu yöneme başvurulmalıdır.

Bilgili olmak: Cahil komünistlik olmaz!

Bir öndeki bölümde de anmıştık bu sözü: Dünyayı değiştireceğiz. Değiştirmek ilk olarak değiştirilecek olanın tanınmasıyla, sonrasında onun nasıl değiştirileceğinin ve yerine neyin konulacağına bilinmesiyle mümkündür. Bunların tümünü bilmeliyiz ki, değişimi, devrimi gerçekleştirebilelim. Ve bu bilgiler ne denli geniş, derin ve yaygın ise değişim, devrim de o denli yakınlaşır, kolaylaşır. Bilmeden devrim yapılmaz, yapılanlar devrime hizmet etmez. Devrim için gereken bilgileri yalnızca belirli kişilerin, komitelerin bilmesi de olmaz. Çünkü ne tüm bilgileri belirli kişilerin, komitelerin bilmesi mümkündür, ne de salt üstlerden gelecek bilgiler ile yönlendirmeler ile yetinerek doğru bir faaliyet yürütmek. En küçük biriminde dahi yaşam çok sengindir, çok yönlüdür ve sürekli değişmektedir. Bu nedenle bilmek gerekliliği bitmez. Ve herkesin mümkün olduğunca çok bilgiye sahip olması gerekir.

Bizde bilmek gerektiği tekerlemesini hemen herkes söylüyor. Özellikle bir hata, bir aksaklık olduğunda topu hemen bilgisizliğimize atıyoruz. "Bilmiyorduk ki, öğretilmemişti ki." Ama sıra bilmek için çaba harcamaya gelince gerekeni yapmıyoruz. İstiyoruz ki hem her şeyi bilelim hem de hiç çaba harcamayalım, bilgileri birileri kafamıza yerleştirsin. Ama bu imkânsızdır. **Emek olmadan yemek olmaz, çaba harcanmadan bilgili olunmaz.**

Bilgili olmayı engelleyen bir diğer neden de çok şey bilindiği hatta her şeyin bilindiği düşüncesidir. Bunu belli kimse ifade etmiyor ama yaşananlar bilinçaltında bu tür düşünceleri olan yoldaşların hiç de az olmadığını gösteriyor. Bazı yoldaşlara ne zaman “şu yazıyı, kitabı okudun mu?” diye sorsak yanıtları her zaman “bilinen şeyler, aynı şeyler” oluyor. Bu da bir tekerlemedir. Bin bir tonu olan yeşil, ancak bu tonları bilmeyenler için hep aynı yeşildir. Dışarıdan, yüzeysel bakan biri için milyarlarca Çinli hep birbirine benzer. Eğer bilgimiz salt “devrim iyidir, hoştur, çalışalım, edelim”le sınırlıysa ve bu bize yetiyorsa elbette her yazı, kitap bize aynı gelir. Çünkü tüm yazılarda, kitaplarda bunlar vardır, ama bunlarla ilgili sayısız sorun ve ayrıntı da vardır. Ve **bilgi bu ayrıntılarda gizlidir.** Herkes okyanustan kovası kadar su alır. Kovasını büyütmenin aldığı su hep aynıdır. Ona göre okyanus da o kadardır. Ve hiç değişmez. Elbette hep aynı şeylerin olduğu, tekerlemeler ile dolu yazılar da vardır. Ama gerçekten böyle olup olmadığını anlamak öyle kolay değildir. İçinde iki sözcükte bir “yeni, değişik” sözcükleri geçen yazı da tekerleme olabilir, “çok bilinen” bir konuya değinen bir yazıda ise yepyeni yönler, bilgiler olabilir. Özellikle genç komünistlerin, öğrenecek çok şeyi olanların hiçbir bilgiyi ellerinin tersi ile itmeye hakları yoktur, hemen her şey onlar için yenidir.

Bilgili olmamız için **ilk olarak** neleri bilmemiz gerektiğini ve bunların öncelik-sonralık sıralarını doğru bir şekilde kavramalıyız. Her şeyi birden öğrenmeye çalışmak ya da kendi somutumuzda daha öncelik taşıyanları belirlememek bilgili olma çabamızı sakatlayacak girişimlerdir. Öncelikli bilmemiz gerekenler yaşadığımız, değiştireceğimiz toplumun, çalıştığımız alanın yapısı, özellikleridir. MLM'nin üç temel bileşenini (ekonomi-politik, felsefe ve bilimsel sosyalizm) asgari olarak kavramak, bunu sürekli ilerletmek de aynı şekilde zo-

runludur. Örgütün yapısı, işleyişi ve tarihi de mutlaka bilinmelidir. Bunların içerisinde sınıf mücadelesinde kendini en acil olarak dayatan öne alınarak üzerinde yoğunlaşmalıdır. Ama salt bunları bilmek de yetmez. Sınıf mücadelesinin gerektirdiği daha birçok özelliğe sahip olmamız da gerekmektedir. Askeri bilgiler, şoförlük, elektronik, ilk yardım, daktilo, bilgisayar, basım teknikleri, kimlik yapımı vb. bilgilerinden mümkün olduğunca her yoldaş yeteneklerini de zorlayarak öğrenmeye çalışmalıdır.

Bilgili olmak için **ikinci adım**, nasıl öğrenileceği sorusunu doğru şekilde çözmektir. Elbette ki, örgütlü bir bireyin bilgilere kavuşmasına örgüt yön veriri ve denetler. Öğrenme olanaklarını esasta örgüt yaratır. Ama örgüt soyut, dışımızdaki bir olgu da değildir. Komsomol hepimizin toplamıdır. Komsomol şunu yapsın, bunu yapsın demek hepimiz yapacağız demektir. Elbette ki herkes yeteneğine, konumuna göre yapacaktır. Ama herkes üzerine düşeni, yapabileceğini mutlaka ama mutlaka yapacaktır ki hedefleri gerçekleştirebilsin. Bu nedenle örgütümüzün bütünü, tüm komitelerimiz, hücrelerimiz yoldaşların bilgili hale getirilmesi için çaba harcamalıdır. Bugüne değin bu yönde bazı adımlar atıldı, ama yeterli değil. Kendiliğindencilik, kadro azlığı, olanaksızlıklar, Parti'nin ve faaliyetin ihtiyaçlarının yetersizliğinin başlıca nedenleridir. Ki bunların bir bölümü neseldir. Ancak yukarıda değindiğimiz bilgilerin edinilmesi için gerek genel, gerekse de tek tek parçalarda daha planlı çabalar harcamamız gerekmektedir. Her komite, hücre üstün yönlendirmesi ve denetimi içinde düzenli eğitim çalışmaları yürütmektedir. Bilgi, inceleme-araştırma yapılarak kazanılır. İnceleme-araştırma ise okuyarak, pratikleri değerlendirerek, tartışarak, gözlemler, deneyler yaparak, kitlelere başvurarak... yapılır. Bu nedenle eğitim çalışmaları ile okuma

grubu çalışmaları eşitlenmemelidir. En büyük öğretmenler faaliyetler ve kitlelerdir. Eğitim çalışmalarında bunlardan öğrenmeyi esas almalıyız, kitaplardaki bilgileri buralardan elde ettiğimiz bilgiler ile bütünleştirmeliyiz.

Teknik bilgilerin öğretilmesi için de daha planlı bir çalışmanın içinde olmamız gerekmektedir. Bu tür bilgilere sahip olan yoldaşlar belirlenmeli, bunlar aracılığıyla bu tür bilgiler yaygınlaştırılmalıdır.

Bu saydıklarımızın yanı sıra her yoldaşın bilgi edinme yönünde kişisel olarak da yoğun bir çabanın içinde olması gerekmektedir. Örgütün sunduğu bilgileri öğrenmek, alabileceğinin en çoğunu almak mutlak bir zorunlulukken, bireysel çabaların harcanması da zorunluluktur. Düzenli gazete, dergi takip etmek, dünyanın, Türkiye'nin, yaşadığımız, faaliyet yürüttüğümüz alanların gündeminden haberdar olmak ve bunlar üzerinde kafa yormak, çeşitli konularda kitaplar okumak, yoldaşlarla tartışmak, çeşitli teknik bilgileri örgüt dışı olanaklardan öğrenmeye ve bunları örgüt içinde yaygınlaştırmaya çalışmak, bu olanakların bulunmasında yaratıcı ve ısrarlı olmak... Tüm bunlar her yoldaşın görevleri arasındadır.

Bilgili olmanın bir yönü de sanatsal bilgilere sahip olmaktır. Sanat ufkumuzu genişletir, bizi besler, duygularımız, düşüncelerimizi yetkinleştirir, belirginleştirir. Sanata ilgisiz, duyarsız devrimcilik, komünistlik olmaz, çünkü devrimci, komünist en yoğun, en derin duyguları, düşünceleri yaşayan kişidir. Sanat da bu duyguların, düşüncelerin en güzel ifadeleridir. Nazım Hikmet'i okumadan Türkiye'de devrimcilik yapmaya çalışmak eksikliklerdir. Ahmed Arif, Aziz Nesin, Yaşar Kemal bilinmeden de. Brecht'i okumadan diyalektiği tam kavrayamayız. Dünyayı, Türkiye'yi, devrimleri anlatan romanları okumadan

bunları tam anlatamayız. Müzik, sinema, tiyatro... Bunlar için de aynı doğrular geçerlidir. Bu nedenle tüm yoldaşlar sanat ile ilgilenmelidir. Zaman yok, para yok denebilir. Doğrudur da. Ama edebiyatla ilgilenmek, okumak çok para istemez. Kitaplara birçok yoldan ulaşılabilir, bu bile bize birçok şey katacaktır.

Fedakâr olmak: Karşı-devrimi devrime feda edin!

Devrimciliğe, komünistliğe soyunmak sayısız zorluğa, acıya göğüs germeyi, birçok "rahatlığı", "kolaylığı"

terk etmeyi gerektirir. Dünyadaki tüm zulmü, zorlukları, acıları ortadan kaldırmanın yolu onları alt etmekten geçiyor. Onları alt etmenin yolu ise onları yaşamaktan... Turgut Uyar'ın ifadesi ile "ne kadar acı geçmiş ise dünyadan, ne kadar hüznün geçmişse, hepsini yaşayacağız bir bir dünyada". Ancak böylesi bir yaşam bizi özgürlükler dünyasına götürebilir,

ancak tüm zorlukları alt ederek zafere ulaşabiliriz. Zorluklardan kaçılarak devrim yapılmaz. Devrim canla, kanla, terle olur. Uluslar arası Komünist Hareket'in, Proletarya Partisi'nin, Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarihi bize bu konuda ilham verecek örnekler ile doludur. Ve bugün sahip olduğumuz maddi, manevi tüm değerler yoldaşların, devrimcilerin sınırsız, hesapsız fedakârlıkların sonucudur.

Devrimcilik, komünistlik devrimden başka kişisel hiçbir hesabı, beklentisi olmamaktır. Gereğinde devrim için her şeyden vazgeçebilmek demektir. Gerektiğinde devrim için vazgeçemeyeceğimiz her şey zaafımızdır, bizi karşı-devrime bağlayan bağlardır. Hiçbir şey devrimci mücadelenin bize verdiği özgürleşmeyi, insanlaş-

Devrimcilik, komünistlik devrimden başka kişisel hiçbir hesabı, beklentisi olmamaktır. Gereğinde devrim için her şeyden vazgeçebilmek demektir. Gerektiğinde devrim için vazgeçemeyeceğimiz her şey zaafımızdır, bizi karşı-devrime bağlayan bağlardır.

mayı bize sağlayamaz. Onunla çelişen her şey bizi köleleştirir, insan dışlaştırır. Bu anlamda devrim için yapılan fedakârlıklar bir lütuf değildir, karşı-devrimin devrime feda edilmesidir, özgürleşmenin, insanlaşmanın adımlarıdır.

Bir devrimcinin, komünistin kendisine örnek alacağı kişiler Ahmet, Mehmet, Ayşe, Fatma değildir. “O yapmıyor ben de yapmam” diyemeyiz. Sınıf mücadelesine herkes birey olarak katılır ve hedeflerimize uygun olarak şekillenmeyi önüne hedef olarak koyar, koymalıdır. Eğer illa birilerini ölçüt alacaksak olumlu yığınla örnek var, kendimize bunları örnek almamız.

Devrimin kolay olmadığını, devrimciliğin bedellerinin olduğunu herkes biliyor. Ülkemizde, dünyada yaşananlar bunu bize tekrar tekrar gösteriyor. Devrim kendisinin önünde engel olan ne varsa onu kesip atmamızı ister. Sınıf mücadelesinde durmaksızın emek harcamak, tehlikelere atılmak, aileyi, sevgiliyi bir kenara koymak, işkencelere, yıllarca zindanlara dayanmak ve canını vermek kaçınılmazdır, zorunludur. Bir devrimci, komünist kendini bunlara göre hazırlamalı, şekillendirmeli ve yetkinleştirmelidir. Devrimin, Parti'nin ihtiyaçlarının yerine getirilmesine engel olan ne varsa tereddütsüzce aşılmasıdır. Devrimciler de devrime engel olurlarsa devrim hayal olur.

Komsomol'un şu anki pratiğinin çok üst düzeyde fe-

dakârlıkları birçok yoldaştan beklediğini söyleyemeyiz. Yani şu anda çok fedakârlık yapıyoruz düşüncesi koca bir yanılsamadır. Buna rağmen yine de gerekli fedakârlıklar dahi yeterince gösterilmemektedir. Devrim mücadelesi soyut bir kavram değildir, tüm görevlerimizin toplamıdır. Tek bir görevi dahi yapmamak, aksatmak, geciktirmek devrime zarardır. Aile, okul, sevgili, “rahat yaşam”, yan gelip yatmak, gevezelik bir görevi yapmaya tercih ediliyorsa devrimcilikten söz etmek bir kandırmacadır.

Partimizin yaşadığı olumsuzluklar bazı yoldaşlarca fedakârlık göstermemelerinin gerekçesi olarak gösterilmektedir. Eğer devrimciyseniz, komünistsek aslı zor günlerde daha çok fedakârlık göstermeliyiz. “Dost-düşman zor günde belli olur” der halkımız. Eğer Parti'nin, devrimin gerçek dostları, neferleriysek zor günlerde görevlere daha sıkı sarılmaya, daha fedakâr olmalıyız. Eğer bunu yapmıyorsak, bunu açık yüreklilik ile kabul etmeli ve aşmaya çalışmalıyız. Kimse kusursuz, hatasız olamaz. Sınıf mücadelesinde tökezlemek, düşmek doğaldır. Doğal olmayan gerçek nedenlere gözlerimizi kapatmak, mazeretler aramaktır. Böylesi tavırlar toparlanmayı, tekrar ayağa doğrulmayı da imkânsızlaştırır. Oysa gerçekliğimiz apaçık ortaya koyarsak daha güçlü bir şekilde sınıf mücadelesinin önünü açmış oluruz.

Yoldaşlar;

Önümüzde birçok görev var. Ama hepsini yerine getirebiliriz. Israrlı, kararlı ve yaratıcı bir çalışma ile birbirimize sınıksız kenetlenerek ve hatalarımızın üzerine amansızca giderek bunu aşabiliriz. Bunları yaparken aklımızdan çıkarmamamız gereken hedefimiz devrimin yılmaz kadroları olmaktır. Devrimin kadrosu olmak sınıf mücadelesinin hangi alanında, Proletarya Partisi'nin hangi komitesinde olursak olalım, devrime yapabileceğimiz katkıları tüm benliğimizle sunmak ve bunları sürekli geliştirmektir. Bunları gerçekleştiren, örgütün en alt biriminde de olsa devrimin kadrosudur, bunları gerçekleştirmeyen örgütün tepesinde de olsa devrimin kadrosu değildir. Bu yazıda devrimin kadrosu olabilmek için temel özellikleri oraya koymaya çalıştık. Tüm faaliyetimizde bu temel özellikleri edinmek, geliştirmek ve yaygınlaştırmak için canla başla çalışmalıyız. Kendimize biçtiğimiz, hedeflediğimiz sıfatlara layık olmamızın yolu buradan geçmektedir. Devrimin kadroları olmak için; atak

Halk kitleleri özü itibarıyla militandır

Sene 1926. ÇKP yönetimi Guomindang ile ittifakını sürdürebilmek için, Guomindang'ın talebi olan "çok fazla ileri giden" Köylü Birliklerinin dizginlenmesi için çabalamaktadır. Kısa zaman zarfında Köylü Birlikleri kayıtlı üye sayısını 1 milyon aileden 2 milyon aileye yükseltmeyi başarmış, büyük bir hızla toprak ağalarının topraklarına el koymaya başlamıştı. O dönem zarfında, Çin Devrimi'nin doğasını anlayamayan Cen Du-siu sekreterliğindeki ÇKP yönetimi, ortaya çıkan "zulüm"den rahatsızdır. Mao, o dönem ÇKP yönetimine "Hunan'daki köylü hareketine ilişkin bir araştırma üzerine rapor" başlıklı raporunu sunar. O raporun bir yerinde Mao "Devrim yapmak, ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya ya da nakış işlemeye benzemez; o kadar zarif, o kadar sakın ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar, ölçülü ve alicenap olmaz. Devrim, bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir"¹ der.

Günümüzde tasfiyecilik saldırılarının en yoğunlaştığı alanlardan bir tanesi, belki de en önemlisi olan devrimin bir sınıfın ötekisini şiddet yoluyla devirdiği tanımlamasıdır. Şiddetsiz devrimlerin gündeme gelmesi, dahası devrimsiz devrimlerin savunulması (Chavez vb) rastlantı değildir.

Devrim bir şiddet hareketidir ve doğallığında militan karakterlidir. Bu tespit önemlidir ancak şiddetin içeriğinin de doldurulması gerekir. Burada kast ettiğimiz devrimin kitlesel bir şiddet olduğu ve militanlığının da kitlesel karakterli olduğudur.

Militanlık tartışmaları reformizmle aramızdaki farkları daha anlaşılır hale getirmesi açısından önemlidir. Devrimci saflardaki militanlık tartışmaları genelde bireysel militanlık temelinde ya

da örgütsel militanlık üzerinde tartışıldığı için konuya eksik bir yaklaşım sunmaktadır.

Yanlış anlaşılmalım. Bir devrimcinin militanlığını reddetmiyoruz ya da yanlış bulmuyoruz. Aksine her devrimcinin militanlık anlamında yeterli hale gelmesini savunuyoruz. Militan olmayanın devrimciliğinde ciddi eksiklikler hem de öze yönelik eksiklikler barındırdığını da vurguluyoruz. Ancak kitlelerden kopuk bir militanlık ya da militanlığın sadece bireysel temelde ele alınması ama kitlenin militanlığı ya da militanlaştırılması tartışmalarının pek yapılmamasını doğru bulmuyoruz.

Yürütülen tartışmaların genelinde bu konuda şöyle bir ayırım yapılmaktadır. Militan olan kitle ve militan olmayan kitle. Açıkçası bu ayırım kitlede militan bir yaklaşımın gerçekleşip gerçekleşmemesi üzerinden yapılmalıdır. Çünkü halk kitlelerinde militanlığın nesnel zemininin bulunduğunu vurguluyoruz. Yani militan olmayan kitle açısından da bunun nesnel zemini vardır.

Nedir bu nesnel zemin? Kapitalist-emperyalist sistem tarafından sömürülmüşlüğü, baskı altına alınmışlığıdır. Örneğin, bütün gün çalışıp evine yeterli yiyecek alamayan emekçilerde, ürettiği ürünü sattığında maliyetini dahi karşılamakta zorlanan köylülüğü, ulusal hakları için mücadele eden Kürt ulusunu, eğitim hakları için mücadele eden öğrenci gençliği incelediğimizde sisteme olan öfkelerini çok net görebiliriz. Bunun için kitlenin devrimci, demokrat dahi olması gerekli değildir. Bu, halk kitlelerinin militanlaşmasının ya da özünde bulunan öfkesinin açığa çıkmasının nesnel zeminidir.

Belki de bu noktada militanın tanımının yapılması

yerinde olacaktır. Militan, güncel Türkçe sözlükte şöyle tanımlanmaktadır. 1) bir düşüncenin, bir görüşün başarı kazanması için savaşı, mücadele eden kimse. ... 3) Mücadelesini zor kullanarak ve yasadışı yollarla yapan taraftar.

Elbette ki tanımı sözlükten aldığımızdan kaynaklı belirli eksiklikler ya da çarpıtmaya müsait noktalar vardır. Militan mücadelenin yasadışı yollardan yapılması, yasaların meşruluğunun olmamasından kaynaklıdır. En basitinden devrim yapmak, halkın bir hakkıdır ancak burjuvazinin egemenliğindeki en demokratik devlette bile bu hakkı tanımaz.

Genellikle halk kitleleri de mücadele içerisine çekildiklerinde yasaları aşan bir eylemlilik hattı izlerler. Eğitim emekçilerinin sendikal mücadelesinde ve işçilerin grev hakkının kazanılmasında bunun sayısız örneği görülür.

Ancak mevcut durumda halk kitlelerinin hepsinin militanlığını açığa çıkardığını söyleyemeyiz. Bu gerçeklik ve ayırım hangi kitlenin daha ileri bir noktada durduğunun vurgulaması açısından önemlidir. Bu, yalnızca çalışmaların yoğunlaştırılacağı alanlar ve kitleler açısından önemlidir.

Bu noktada dikkat etmemiz gereken önemli bir nokta da, yukarıdakinden farklı bir ayırım yaptığımızda, kendimizi sadece belirli bir kesime, yalnızca ileri olarak adlandırdığımız kitleye yoğunlaştırmış olmak tehlikesiyle karşı karşıya kalırız. Kaldı ki ileri kitlenin tespitindeki tek kriter de militanlık değildir. Devrimci çalışmalarımızda esas tali ayırımı yapmalıyız. Ancak bundan çalışmalarımızı tek bir noktada yoğunlaştırmamız gerektiği çıkmaz. Aksine Lenin yoldaşın da belirlediği gibi “nüfusun tüm kesimine gitmek” temel şiarımızdır.

Kitlenin ezilmişliği militanlığın nesnel zeminidir dedik. Ancak bu, her daim ezilen kitlelerin militan bir duruş sergileyecekleri anlamına gelmez. Dünyanın bütün halkları sefil bir yaşam içerisine sürüklenmekte ve içlerinde biriktirdikleri bütün öfkelerine rağmen militan bir duruş sergilenmeyebilir. Bunda kitlenin militanlığını göstermesinde nesnel zemin tek başına yeterli değildir. Özne nedenler de önemlidir. Kitle, militanlığını ancak örgütlendiğinde gösterebilir. **Kitle örgütsüz ise anlık patlamalar dışında, sistemli bir şekilde militanlığını gösteremez.** Bunun için temel şart kitlenin örgütlenmesidir. Ülkemiz özgülün-

de kitlelerin kitle örgütlerinde örgütlenmesi ve devrimci savaşı yürüten güçlü bir partinin varlığı kitlenin militanlığını göstermesinin öznel şartlarıdır.

Bu anlamıyla halk kitlelerinin davranışında belirli bir rasyonelliğin bulunduğunu ifade edebiliriz. Aynı şekilde farklı bir açıdan yaklaşırsak; bunun en büyük kanıtı farkı bir mecrada da olsa Kürt ulusunun sergilediği pratiktir. Güçlü bir örgüt ve kitlelerin örgütlenmesi...

Elbette kitlenin rasyonel davranışı belirli bir toplumun sonucudur. Yoksa kitle içerisinde bu rasyonelliğe uymayan kişi ya da grupların bulunmayacağı anlamına gelmiyor. Devrimci dönemlerde, kitle hareketleri yükselmışken, kendi kabuğunda sessizce yaşayanlar olacağı gibi hareketliliğin çok olmadığı dönemlerde öne çıkanlar da bulunacaktır.

Kitlenin militanlığı, kitleyi oluşturan bireylerin militanlığının toplamından çok öte bir şeydir. Kitlenin militanlığının daha yoğun ve daha şiddetli sonuçları vardır. Bu anlamıyla daha yıkıcıdır. Bunun için de odak noktamız tek tek bireylerden ziyade kitlenin kendisi olmak zorundadır.

Militanlık kitleye dışarıdan dayatılan bir şey değildir. Yani salt militan çıkışlarla kitlenin militanlaşacağını düşünmek doğru değildir. Elbette militan çıkışlar, kitleye öncülük etme anlamında önemlidir, gereklidir. Ancak kitleleri bir araya getirmeyen bir devrimci ya da devrimci örgüt, sadece militanlığıyla kitleyi harekete geçirmeyi başaramaz. Bu anlamıyla öncü savaşı anlayışının farklı uygulama alanında gerçekleştirilmesi istenilen sonucu vermeyecektir. **Bir yandan militan çıkışlar öte yandan kitlelerin sürekli örgütlenmesi ve kitlelerle birlikte sürekli kararların alınması daha sağlıklı sonuçlar verecektir.** Doğallığında kitle inisiyatifinin geliştirilmesine katkı sunmalıyız, onların kararlara katılmasının önünü açma çabası içerisinde olmalıyız. O zaman militan duruş çok daha önemli olacaktır. Kitle örgütlerinde çalışmalara bu anlamıyla da yoğunlaşmalıyız. Ancak en temel nokta, dar olsun bizden olsun anlayışıyla kitlelere ve kitle örgütlerine militanlığın dayatılmamasıdır. Bunları savunmalıyız ancak kitlelerden kopmamaya da özen göstermeliyiz.

¹ Mao Seçme Yazılar Cilt 1, Kaynak Yayınları, sf 60).

Kapsamlı bir sosyal kurtuluş stratejisi olarak Halk Savaşı, militanlık konusuyla çok yönlü bir bağlantı içerisindedir. Bu bağlantının en güçlü yanını, doğal olarak sınıfsallıkta aramak gerekmektedir.

Kapsamlı bir sosyal kurtuluş stratejisi olarak Halk Savaşı, militanlık konusuyla çok yönlü bir bağlantı içerisindedir. Bu bağlantının en güçlü yanını, doğal olarak sınıfsallıkta aramak gerekmektedir.

Halk Savaşı, adında geçen savaş vurgusuna rağmen salt askeri değil, bilakis esasta siyasal bir stratejidir. Başkan Mao'nun da belirttiği gibi **“Bizim devrimci savaşımız, doğru bir Marksist askeri çizgiyi gereksindiğimiz kadar, doğru bir Marksist politik çizgiyi de gereksindiğimizi ortaya koymaktadır.” (Mao Zedung, Askeri Yazılar)** Bu stratejinin mayasını, proletaryanın evrensel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm oluşturur. O halde Halk Savaşının ayırt edici yanı onun taktiklerinden birisi olan gerilla savaşı değil, MLM ideolojidir diyebiliriz.

Strateji, belirli bir dönem süresince temel unsurlarda değişiklik olmadığı sürece uygulanacak yol olduğuna göre onu kapsamlı bir bakış açısıyla ele almak gerekir. Yarı-feodal, yarı-sömürge ülke gerçekliğinde Halk Savaşı, proletaryanın ve onun ardında saf tutan sınıfların tek kurtuluş yoludur. Yani strateji, ülke ve o ülke gerçekliği içerisinde anlam kazanan, coğrafya ve zaman özgülünde değişikliğe uğrayan bir konudur. Somut koşulların somut tahlili ilkesi uygulanmaksızın bu

HALK SAVAŞI

VE

MİLİTANLAŞMA

konuda doğru bir bakış açısına sahip olmak mümkün değildir.

Halk Savaşının sınıfsal yönü, onun ezen sınıflara karşı ülke özgülünde en net karşı duruş olmasıyla ilgilidir. Bu yolu seçmeksizin verilecek tüm mücadeleler, temel anlamda eksiklik taşımaya mahkum olacaktır. İyi bir askeri gücün, taktiksel başarıların ve niceliksel gelişmişliğin doğru strateji olmadığı müddetçe anlamsızlaşması, sınıfsal ve doğal olarak ideolojik bir konudur. Bu kapsamda konunun merkezine koymamız gereken Halk Savaşı, ideoloji, proletarya, kitleler ve savaş konularındaki sentezin bir sonucudur. Halk Savaşı, MLM ideoloji ve proletaryanın öncülüğü olmaksızın verilemez. Yani Halk Savaşının öncülleri ideoloji ve sınıftır. Sonuçları ise kitleler ve savaşla ilgilidir. Yani Halk Savaşı, öncülleriyle oluşur, kitleler ve savaşın niteliğiyle sonuca ulaşır.

Militanlık, sınıfsal olarak net duruş anlamına gelmektedir. Sınıfsal net duruş, esasta her alanda proletaryanın çıkarları noktasında net bir tutum almak anlamına gelmektedir. Burjuvazi ve tüm gericiliğin, çeşitli biçimlerde proletaryaya karşı giriştikleri nihai savaşın kızgın arenasında eğilip bükülmeksizin proletaryadan yana net tavır alabilmek militanlığın en temel unsurudur.

Proleter Tutum ve Militanlık

Temelde proletaryadan tavır almak, iki karşıt sınıf arasında proleter tavır sergilemek anlamına gelmektedir. Yani militanlık, nihai olarak sınıfsal bir olgudur. Onun bu sınıfsal özünü bozan şey, ideolojik savrulma olacaktır. İdeolojik olarak proletarya yerine burjuvüküçük burjuva sınıflardan yana tavır almak, bu savrulmanın daha net bir ifadesidir. Halk Savaşının ideolojik yanı ile militanlığın ideolojik yanı tam anlamıyla örtüşmektedir. Proleter ideoloji olmaksızın Halk Savaşı verilemez, ancak onun kari-katürize edilmiş biçimleri verilebilir. Proleter ideoloji olmaksızın da tam anlamıyla bir militanlaşmadan söz etmek abes olacaktır.

Kitlelerin hangi ideoloji doğrultusunda seferber edildiği, egemen sınıflara karşı hangi sınıfın savunuculuğunun yapıldığı, militanlaşma konusunda önemli bir başvuru kaynağıdır. Esasta proletaryaya hizmet etmeyen her davranış, nihai olarak onun karşıtı sınıflara hizmet ettiğine göre kitleleri proleter olmayan bir ideolojiyle harekete geçiren her anlayış doğallığında nihai olarak onun karşıtı sınıflara hizmet edecektir. Görünürde egemen sınıflara karşı olan hareketlerde dahi bu böyledir.

İşte tam da bu nedenle tam anlamıyla militanlaşma ve militan duruş, ideolojiyle ve doğal olarak o ideoloji doğrultusunda şekillendirilmiş stratejiyle ilgilidir. Yazının girişinde de belirttiğimiz gibi Halk Savaşı, bir strateji olarak kapsamlı bir kurtuluş yolu haritasıdır. Tam bir militanlaşma için Halk Savaşının neresinde konumlanıldığı da önemli bir meseledir.

İşçilerin grevlerinde, köylülerin mücadeleye sevk edilmesinde, kitlelerin örgütlenmesinde bu strateji

doğrultusunda hareket edilmiyorsa sonucun pek de parlak olmayacağı açıktır. Halk Savaşı, ülke gerçekliği içinde esas ve talinin belirlenmesinde, şehirlerin ve kırların önemi, savaşın aşamaları ve taktiklerin biçimleri konusunda kapsamlı bir yol çizerken, bunun pratiğe yansımaları da stratejinin başarısı açısından önemli bir yer tutacaktır. Tüm bunların gerçekleşebilmesi için doğru bir siyasete sahip olmak olmazsa olmazdır. Keza ancak bu sayededir ki egemen sınıfların ezilenlere karşı gerçekleştirdikleri saldırılar püskürtülebilir.

Her eylemde, her pratikte, her örgütlenme sürecinde egemen sınıflara karşı net durmak, sınıfın çıkarlarını tavizsiz savunmak, doğru bir politik hattın kesintisiz uygulanabilmesine bağlıdır. Mace-racılığa ya da uzlaşmacılığa karşı militan tutumun teminatı işte bu siyasetle yakından ilgilidir.

Yaşamın her alanında proleter ideoloji ekseninde tavır almak isteyen birisinin Halk Savaşına karşı tutumu bu nedenle önemlidir. Halk Savaşına ilgisiz kalmak demek, daha baştan bilimsel bakış açısından yoksun kalmak demektir. Gerçekliği bütünlüklü algılayamayan yani subjektif olan anda ezilenlerin yararına onlarca pratiğe imza atabilir, bu

uğurda bedeller ödeyebilir ama onun esasta proletaryaya hizmet ettiği yine de söylenemez. Proleter ideolojinin an ve yer kapsamında onlarca farklı biçimi yoktur ve olamaz. Bu halde salt bir yolun proleter ideolojinin ekseninde olması kaçınılmazdır. Her bireyin ve halk kitlelerinin militan eylemliliğinde işte bu ideoloji bulunmaktadır. Proleter ideoloji savunulmaksızın kitlelerin proleter devrim için örgütlenmesi ve o muazzam yaratıcılığın oluşması beklenemez. Bununla mevcut gerçeklikteki yolu, Halk Savaşının verilmesiyle alakalıdır.

Proleter ideoloji savunulmaksızın kitlelerin proleter devrim için örgütlenmesi ve o muazzam yaratıcılığın oluşması beklenemez. Bununla mevcut gerçeklikteki yolu, Halk Savaşının verilmesiyle alakalıdır.

SEN HİÇ KÜÇÜK BURJUVA

GÖRDÜN MÜ?

bağlarının, burjuvalaşmış hayallerinin göstergesidir.

Toplumsal yaşamı kavrayış tarzı olarak k. burjuvalık, kapitalizm öncesinden bugüne uzanan ve toplumun dokularına sinmiş ve etkinliği itibarıyla burjuvasından-işçisine kadar genişlemiş bir zihniyettir. O nedenle bu kavram, k. burjuvaya mensup olanlardan daha geniş ölçekli gerçeği ifadelendiriyor.

K. burjuvazinin kapitalist gelişim karşısında sahip olduğu "ara" ve "sıkışmış" toplumsal statüsünün siyasal mücadele alanında da yoğun sorun yarattığını biliyoruz. Çünkü onun sınıf karakteri, yaşamının çeşitli alanlarında sergilediği ikircikli ve çelişkili tutumlarını yaratıyor. Ara sınıf durumu hemen her konuda ona özgün bir "orta yol" yakalama çırpınına sürüklemektedir. Bu onları yaşamda hayalperest ve kuruntucu kimliğe itese de huyundan vazgeçmesi güç görünüyor. Sonuç olarak ara sınıf karakteri, sistemin katlanılmaz kıldığı sosyal sorunlar karşısında mücadelecilik tutum almadığı için giderek ezilen, bunalan ve sonuçta hastalanan ortalama insana işaret ediyor.

Bu sınıf karakterinden türeyen, ancak öznel tuttuğu yer, nesnel varlığının boyutlarını hayli aşan toplumsal hastalıklar son derece çeşitlilik ve yaygınlık oluşturuyor. Hatta kişisel hastalık veya psikolojik sorunlar olarak dışa vuran takıntılar, sistem içinde yerini bulamayan veya bulunduğu yeri hazmedemeyen ortalama insanın k. burjuva zihniyle doğrudan orantılı olduğunu düşünüyorum. Maksim Gorki yıllar önce bu konuyu analiz etmişti. Kitabında paranoya ve şizofreni gibi kişilik bozukluklarının kapitalizm tarafından üretilen toplumsal sorunlar olduğu sonucuna varır. Ve bu yaklaşım devrimci mücadelede karşılaşılan yığınla soruna ışık tutar.

Öte yandan kapitalizm tıpkı doğası gibi insan 'ruhunun' hastalıklarını da metalaştırıyor ve tüccarlaşmış uzmanlarına havale ediyor. Bu uzmanlara göre, sınıf atlamak için tüm insani değerlerini yitiren biri gayet akıllı bi-

Mülk sahibi olması itibarıyla kapitaliste, kendi işgücüyü yaşıyor olması itibarıyla işçiye benzer. Sanayi toplumunda küçük burjuvazi yapısal özellikleri, yaşam tarzı ve standartlarıyla son derece karmaşık bir "sınıf"tır. Öncel sınıflı toplumların kır ve kent mülklülerinin bir kısım unsurlarını devralmış ve yenilerini eklemiştir. Küçük dükkan ve atölye sahibi esnaf ve zanaatkarlar geleneksel k.burjuvaziye oluştururken, bunların önemli kısmı mülksüzleşerek işçi sınıfına katılan yönde ilerleyen kapitalizm, kentlerde yoğunlaşan yeni katılımlarla, okumuş meslek sahiplerinin katılımıyla beslendi. Bunlara eğitilmiş iş gücü diyebileceğimiz doktor, öğretmen, mühendis, avukat vs sayılabilir. Başlangıçtaki 'bağımsız' serbest meslek sahibi çalışanlar olarak yanılan bu kesimin önemli bir kısmı gelinen aşamada ücretli işgücü statüsündedirler. Ve bu nedenle işçi sınıfına bağlanmıştır. Ancak ilişkileri ve dünya görüşleri bakımından burjuva sisteminden kolaylıkla kopmamaktadırlar. Bilinçsiz işçilerin de burjuva düzenin etkisi altında sınıf atlama, zenginleşme hayalleriyle yaşamalarına karşın: onlardan farklı olarak 'okumuş' kişiler nesnel olarak işçileşseler dahi, genelde kendilerini işçi sınıfının bir parçası olarak görmemeye fazlasıyla direnmektedirler. Kendilerini işçilere oranla üstün konumda düşünmeleri, onların burjuvaziyle olan derin

çimde davranmaktadır. Oysa toplumun insanı içine hapsedmeye çalıştığı sınırlara isyan edenler ise neredeyse zır deli kabul edilmektedir.

Küçük burjuva zihniyetle sakatlanmış, 'okumuş' bir anne baba, devrimci mücadeleye katılan oğullarını hasta kabul edip psikologa sürüklerler. Psikolog onu dinler ve teşhisi koyar: sen toplumun sınıflara bölünmüş olduğu yolunda bir takıntı –saplantı- geliştirmişsin. Bu takıntıdan kurtulmadıkça iyileşmen mümkün değil...

Özgürlük...

Maddi üretim araçlarını elinde bulunduranlar, entelektüel alandaki araçlara da hükmediyor. Ve sadece ve sadece egemen güçlere karşı yürütülen örgütlü ve devrimci mücadele bu alana saldırarak özgürlük ve bağımsızlık alanı açabilir.

Okumuş kesimlerin beyinlerini "terbiyelemek" için piyasaya sunulan "özgürlük" anlayışı buna harika bir örnektir. Önce "bireyselleşme", özgürlük düşlerinin kapılarını açan sihirli anahtar gibi sunulur. Ve bu düşlerin renginde egemenliğin can yakan gerçekleri saklanır. Proleter ideoloji ise, insan unsuruna fazlaca değer vermeyen, gelişme uğruna bireyin özgürlüğünü feda eden bir

ideoloji olarak gösterilir... Geniş kitlelerin özgürlüğü sadece kitlelerin kolektif mücadelesiyle değil de: böyle bir mücadele olmadan da bireyin özgürleşebileceği düşüncesiyle kitleler ikna edilir.

Medyanın en çok da genç kuşaklara empoze etmeye çalıştığı yaşam tarzında insan ilişkilerinden cinsel yaşama dek çarpıtılmış bir özgürlük anlayışı çıkar ortaya. Gelecekte küçük burjuva nasıl yok olmakta olan küçük mülkiyetin peşinden sürüklenip gidiyorsa, yaratılan yanılsamaların esiri olan "bireyimiz" onu bencilleştiren "özgürlük" peşinde ara sokaklarda kaybolmaktadır.

Oysa yanılsamanın aksine ona "özel yaşam" alanı bile bırakılmıyor. İş saatlerinden arta kalan süre esaret dalgası eşliğinde tüketim alışkanlığıyla çar-çur ediliyor. Ve belki budur k. burjuvazinin bir türlü kurtulmayı başaramadığı ezeli ve ebedi sorunu: Çarpıtılmış özgürlük... Dolayısıyla onun kolektif içinde bireyin manevi varlığının üretilmesi meselesini "özgürlüğün yitirilmesi" olarak görmesi doğal değil midir? Oysa devrimcileşmiş biri; fakir, eylem ve gönül birliği temelinde inşa edilen kolektif yapıya hizmetten kıvanç duyar.

Severek iş yapmak, haklı ve doğru bir amaca sahip olmak, bu amaç için zahmet ve fedakârlıkta bulunmak aslında insanı arındırarak insanlaştırır. Beynini kötü kurtlardan temizleyip, yüreğini enginleştirir. Ve bu özgürlüğün kaybedilmesi değil, bataklıktan kurtulmak, özgürlüğe yelken açmak için bir şanstır.

Nesnel ortam ve koşullar insanı ve bilincini biçimlenirken, biçimlenmiş insan ortam ve koşulları değişikliğe uğratar

Kapitalist toplumda k. burjuvanın yaşamını ürettiği koşullar, bir yandan burjuvazinin öte yandan işçilerin etkisiyle şekillenen ve arada sıkıştırılan bir durumu yansıtır. Bu nesnellik, öznellik olarak karşılığını bulmak durumundadır ve bulmaktadır. Demek ki yaşama k. burjuvaca bakanların ikircik içinde var oluşlarının temeli burada-

dır. Bu var oluşu neredeyse sonsuz biçimde gözleyebiliriz. O nedenle sadece bazılarını konu alalım burada, kalan kısmı kafa yoran herkesçe üretim içinde yığınla gözlenecektir.

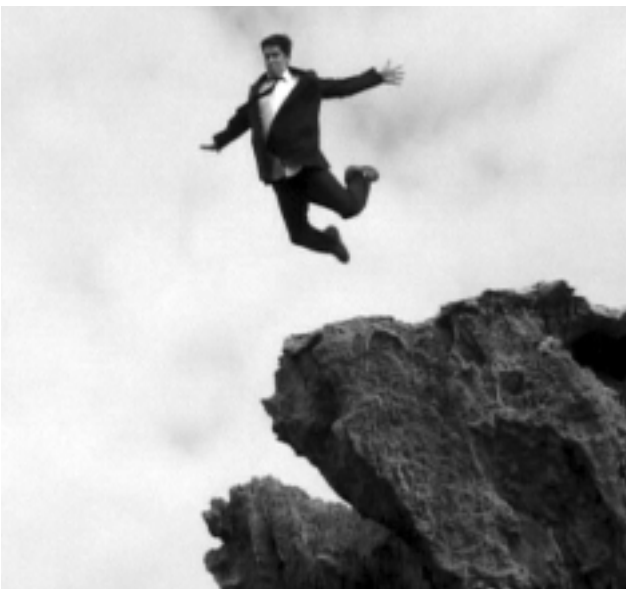
Müzmin muhalif olarak adlandırabileceğimiz tipoloji... Enine boyuna düşünmeksizin veya gereken zahmete katlanmaksızın hemen her şeye muhalefetle kendine özgürlük alanı açmaya çalışan kişilikler yaşantımızda sıkça rastladıklarımızdan olsa gerek. Hatta bu k. burjuva kimlik gündelik yaşamla sınırlı kalmayıp düşünce alemine de sıçramıştır. Marx'ın ele aldığı Proudhon gibi... Çünkü onların düşünce yapısı kapitalizmi aşmak yerine kapitalizm öncesine dönüş sevdası içerir. Ya da ani bir sıçrayla sınıfsızlığa varma adına küçük burjuva kimliği koruyarak geriye dönüşümlerin esin kaynakları olurlar. Sosyalist hareket var olalı onlar hiç eksik olmadı. Sola dikkatli bir bakışla mirasçılarının varlığını rahatlıkla seçebiliriz. Sabırsızlık, dükkancılık, reklamcılık gibi eğilimleri bünyemize taşıyan bu tiplerden ve içlerindeki sivrilmiş kişiliklerden başkası değildir.

Yine gözden kaçırılmamalı ki, çeşitli örneklerde k. burjuvanın abartılı adanmışlık imajı, ardındaki bireyciliği gizleyebilmektedir. Bu ihtiras mutlaka maddi ayrıcalıklarla tatmin edilmeyebilir. Üstelik devrimci mücadele söz konusu olduğunda daha çok kolektifin varlığını göz ardı edercesine kendini öne çıkarma isteğinde, kariyerizmde somutlamaktadır. Mesela -ben burada olmazsam faaliyet çöker- gibi ifadelerle karşılaşmışsınızdır. Kolektif başarıdan yeterince haz almayıp, var oluşunu kendi başarı tutkusuna endekslemek, bireyci ihtiras değil de ne-

dir? Bireycilik eninde sonunda diğerlerinin gelişimini engelleyen ve kolektifin başarı düzeyini geriye çeken faktördür burada. Bireyci ihtiras insanı sistem içi kavrayıştaki başarı tutkusuna sürükler ve devrimci mücadelenin kolektif duygu ve adanmışlığıyla çelişir. Kişi bu çelişkiyi bireyci yönü ezip çözülmedikçe, nihayetinde devrimci yönün çözüleceğini herkes görebilir.

Bu zihniyet devrimci olmaya karar verdiğinde kesinlikle bunun sınırları vardır. O ancak işine uygun oranda "devrimci" olabilir. Sınırlarına dokunulmadığı oranda, kimseyi beğenmeyebilir ve gerektiğinde keskin nutukları atabilir, ama örgütlü sürecin kendisini sıktığı zaman da mutlaka örgütteki yanlış yönleri keşfeder. Bir yanı devrime akarken, öte yanı bireyselliğe, muhalifliğe çekiştirir ve neticede örgütlü mücadeleye kendini sunmada sürekli bir mesafeyi arada tutar. Bu kaçış eğilimi kendini bütün zamanlarda korur. Egemenlik mekanizmalarının bozucu ve parçalayıcı etkilerine kolektif bilinçle karşı koymayanların, insanı insana düşüren rekabet, kıskançlık, bireycilik girdabına sürükleneceği açıktır. O nedenle devrimci yaşamlara şöyle bir bulaşıp kaçan k. burjuvalara, ruhuna kötü duygular sarmış münferitler olarak bakamayacağı anlaşılmalıdır.

Bu zihniyetten kendini kurtaramamış 'aydın'lar da görmekteyiz sahnede. Sıfatlarının hakkını veremeyen bu kişilikler hangi siyasal harekete dahil olursa olsun, onun sınıf tavrını sergileyen terslik ve sakatlıkları vardır. Sanki beyinlerinin algı merkezinde yapısal bir bozukluk var gibi düşündürürler. Aslında bunun da maddi temeli vardır. İki temel sınıfın aksi yönlü çekiştirmesi adeta kişilik par-

Çeşitli örneklerde

k. burjuvanın abartılı adanmışlık imajı, ardındaki bireyciliği gizleyebilmektedir.

Bu ihtiras mutlaka maddi ayrıcalıklarla tatmin edilmeyebilir.

Üstelik devrimci mücadele söz konusu olduğunda daha çok kolektifin varlığını göz ardı edercesine kendini öne çıkarma isteğinde, kariyerizmde somutlamaktadır

çalanması yaratır, bir bakıma beyni hasar görür. Devrimcileşme isteğine karşın diğer yan beynine yerleşmiş virüs gibi iyi yanı didikler. Yukarı tırmanma ve burjuvalaşma hayali depreştiğinde ise yaşamın gerçeklerine çarpmaktan kurtulamaz. Bu iki basınç arasında sıkışma organizmanın hastalanarak, algı bozukluğuna uğramaması bilime aykırı olurdu.

K. burjuva, devrimci düşünce ve siyaset alanına girdiği oranda çeşitli sorunlar yaratıyor. Ve karşımıza çeşitli durum ve düzeylerde çıktığını bilmekteyiz. Başlıca ortak özellikleri zora gelememek, eleştiriye tahammülsüzlük, disiplinden kaçış, kolay başarılar peşinde koşmak, pohpohlanma isteği, hep önde görünme arzusu vb. Bunların devrimci örgütlenmeyi aşındıran legalist eğilimleri, her dönem komünistlerin gündeminde yer almıştır. Boyun eğme ve teslimiyete kadar uzanan kavrayış, k. burjuvanın düzenle uzlaşan karakterini ihtiva eder.

Kendisiyle fazla meşgul olma, olguları ya da kişileri ya abartma ya da dibe batırma eğilimleri onları ele veren başlıca özellikleri arasındadır. O nedenle hangi gruptan olsa da bağlı olduğu örgütsel yapı karşısında kolaylıkla kara sevdadan kara sövgüye geçebilir.

Planlı, kararlı, sabırlı, azimli ve uzun soluklu çalışma alışkanlığına aykırıdır. Acelecilik, savrukluğ belirgin özelliklerindedir. Bu durum sadece devrim süreci için değil devrim sonrasında da KP'lerin başına nice dertler açısıyla bilinir. Sosyalizmden geri dönüşlerde ki rolü nasıl hafifsenebilir? Başarı karşısında sarhoş olma ya da tersi durumda motivasyonunu yitirme onlara özgü etkinliklerden sayılabilir. Tembellik, atalet, var olan düzey ya da statükoyla yetinme vb... rekabet ve çekişme güdüsünün bu sınıfa özgü biçimi de örgütsel yaşamın içten çökertilmesinin aracı gibidir. Panzehir ise bilinç, disiplin, ortak mücadele azmi ve eleştiridir. Oysa bu mantığın genel kabul gördüğü ülkeler bu açıdan şanslı sayılmaz. Mesela Türkiye'de insanlar eleştiriye sevmeyiz, genellikle yersiz suçlamalar olarak değer görür. Eleştiriden kaçarken, nabza göre verilen şerbetin tadına da bayıldığını da söylemekte yarar var.

Onlar için güzel ve can sıkıcı görevler vardır. Küçük

ve büyük işler olduğu gibi... O zor görünen görevlerden kaçmak için mutlaka mantıklı nedenler bulabilir. Ama unutulmamalı ki bu mantıklı nedenleri mantıklı bulanlar da k. burjuva sınıfa doğru hızla koşmakta olanlardır. Oysa devrimci mücadeleler zaman ve her yerde güçlükleri, burjuva alışkanlıkları, gelenekleri ve rutini aşarak gelişecektir.

Bütün devrimler, eski yapı ve işleyişle bu ilişkilere son verecek yeni bir yapıya varma isteği arasındaki çelişkilerden doğuyorsa eğer ve devrim ne denli hızlı gelişirse bu çelişmeler o denli uzun sürece yayılacaksa; bu sadece üretim araçları ve üretim ilişkileri bağlamında değil, daha geniş ölçekte iç devrimlerin gerçekleşmesiyle olacaktır. Devrimci insan hayatı ve kendini dönüştürmede diyalektik devrim yasalarını gönüllü olarak benimsemiş insandır.

Küçük burjuvalık bir suçlama mıdır?

Devrimciler açısından bir durum tespiti olan bu analizin kimilerince suçlama olarak görünmesi olağandır. Tespit edilenleri kabul edip düzeltmeye çabalamayan kişi, eninde sonunda eleştiri sahibini haksız bulur. Böylece devrimci yaşamdan bir adım daha uzaklaşmış olacağını görmemek mümkün müdür? Ama kimsenin de böyle hastalıklara karşı doğuştan bağışıklığımızın olmadığını ekleyelim. Öyleyse bu bağışıklık ancak ve ancak kazanılabilir. Ama nasıl?

İşçilerin pek çoğunun nesnel olarak olmasa da öznel olarak k. burjuva olduğunu anlamış bulunuyoruz. İşçi olmayanlar için varın siz düşünün. Ama bu sorun işçilerden daha fazla, kendini işçi olarak benimsemeyen ve yorgunluğu okumuşlar olan bir kesiti ilgilendiriyor ve zihniyet olarak etkinliğini neredeyse bütün topluma yayabiliyor, devrimci yaşamlara taşıyor. Ve bu hastalıklara karşı bağışıklık kesinlikle bilinçli ve örgütlü mücadelede kalındığı ölçüde başarılabilir. Devrimci mücadeleye atılan ya da atılmak isteyen herkes, iç zayıflıklarını yenilgiye uğrattacak ve kendini değişime uğrattacak koşulları yaratmak zorundadır. Bu koşullar sadece örgütlü yaşam ve eylem zemininde mevcuttur.

Avrupa'dan bir YDG okuru

"BU ÇELİK ALDIĞI SUYU

UNUTMAYACAĞI"

"Siyasi hat çizilince kadrolar tayin edici bir amirdir. Onun içindir ki planlı bir şekilde, büyük sayıda yeni kadrolar yetiştirmek savaş görevimizdir" (Mao)

Devrimci değerlerin ve ilkelerin bulanıklaştığı, sistemin güçlü ideolojik saldırılarının etki bulduğu bu dönemde, yaşanan her türlü sıkıntının üzerinden gelmekte tarihimiz ve tarihsel gerçeklik içerisinde inşa ettiğimiz değerler bizler için paha biçilemez bir mirastır. Dışımızdaki her şeyden ve herkesten de bıkmadan usanmadan öğrenmek, öğrenirken doğruyu ve yanlış biribirinden ayırmak ve kavradığımız her doğruyu sürekli pratiğimize uygulamak temel yönelimimiz olmalıdır. Doğruyu en iyi sentezleyeceğimiz alan ise şüphesiz tarih bilincidir. Dolayısıyla her şeyden önce bu yönelime hayat verebilmenin en iyi yolu her şeyden daha çok tarihimizden öğrenmektir.

Kitle hareketlerinin yükseldiği, halk gençliğinin ileri kesimlerinin örgütlenme beklentilerinin arttığı ve bunun yanında egemenlerin her türden saldırılarını arttırdığı bir dönemden geçmekteyiz. Buna ek olarak devrimci hiçbir hareketin kitleler nezdinde somut bir umut olmadığını da bu gerçekliğin yanına eklersek herhalde yanlış sayılmayız. Kitle bağları zayıflamış, devrimci iddia ve cüretten uzaklaşmış birçok devrimci örgüt ve birey ise bu süreci katmerleştirmektedir.

Bir yandan artan yoksulluk, açlık, sefalet, geleceksizlik, baskı ve zulüm, bir yandan artan tepki ve örgütlenme bilinci... Sınıf mücadelesi her geçen gün derinleşmekteyken, egemen sınıflar bu gerçeğin farkında olarak ideolojik tasfiye saldırılarını politik, ekonomik, kültürel ve fiili saldırılarla birleştirerek derinleştirmektedir. Dolayısıyla içinden geçtiğimiz süreç esas anlamda bu yanlışlarla özgün bir süreçtir. Özgünlüğün bir yanı devrimci hareket içerisinde var olan puslu hava iken diğer ya-

**Sınıf mücadelesi gelişecek,
yüksелеcek ve kitlelerin muazzam yıkıcı
ve yaratıcı gücüne tanıklık edecektir
ülkemizde de tarih.
Ve sınıf mücadelesinin gelişimini
bu yönde hızlandırmak
sorumluluğumuz, daha ağır görevlerle
karşımızda durmaktadır.
İdeolojimizden, politikalarımızdan,
doğru bir pratik yönelimden alacağımız
güçle bu gerçeği yerine getirmek
her birimizin önünde durmaktadır.**

nı ise gelişen kitle hareketlerinin doğuracağı sorumluluktur.

Yüzünü devrime dönmüş bizler açısından bu sorumluluğu duyumsamak daha büyük görevleri yüklenmek ve daha ileri bir bilinci kuşanmak zorunluluktur. Tüm bunların farkında olarak yüzünü kitlelere dönme çabası, kendini yarınki şanlı mücadelelere hazırlama çabası ve militan bir politik-pratik gençlik hareketi yaratma çabası bizler açısından, sürecin başka bir yönüdür. Bu gerçekler ışığında nesnel ve öznel yanlarıyla sürecin özgünlüklerini doğru kavradığımız oranda misyonumuzu yerine getirebiliriz.

Süreç bizlerden egemenlerin ideolojik tasfiye saldırılarını boşa çıkartmayı, kitlelerle güçlü bağları kurmayı ve bunu her alanda sağlayacak, bu süreci yırtacak devrimci kadro, militan ve savaştı yetiştirmeyi beklemektedir. Sürecin her devrimciye yüklediği bu temel sorumluluk elbette en ileri olandan en canlı ve ilk olarak cevap bulacaktır. Bağrından nice devrimci önder ve militan yetiştirmiş bir hareketin parçaları olarak tarihimizden aldığımız güçle bu sorumluluğu yerine getirme iddia ve cüretini taşımamız tüm diğer ideolojik ve politik nedenlerimizin yanında somut bir gerçekliktir. İşte öğrenmeye en çok ihtiyaç duyduğumuz böylesi bir dönemde tarihimiz bizler için muazzam bir laboratuardır.

Zorlu süreçlerin yol göstericisi, inancın ve kararlılığın simgesi, tasfiyeciliğe ve örgüt yıkıcılığına karşı ideolojik bir zırh ören komünist önder Mehmet Demirdağ,

faşizmin tecrit saldırıları karşısında bedenini ölüme yatan Muharrem Horoz, alçakgönüllüğün simgesi Ahmet Şahin, ser verip sır vermeyen Naki Gökso bu tarihsel laboratuvarın sadece birkaç örneğidir.

Devrimci kadın kimliğinde mücadele azmi ve fedakârlık örneği Süheyla Dağdeviren'i, örgüte güvenin ve bilimsel örgüt anlayışına ve komünist ilkelere bağlılığın simgesi Murat Deniz'i, savaşta ısrarın çiçeği Münire Sağdıç'ı, militanlığın simgesi Özgür Kemal Karabulut'u, kısa hayata sığdırılabilecek büyük bir dünyanın örneği Aşkın Günel'i işaret etmektedir bu tarihsel laboratuvar.

Militan önderlik, kararlılık ve davaya adanmışlık ilincinin, yani M. Ali Çakıroğlu'nun, Tuncay Çarıkçıoğlu'nun, İsmail Oral'ın mirası üzerinden şekillenmiş bir tarihtir bu tarih. Ve daha saymadığımız, saymadığımız nicelerinin.

Yarına yaklaşımımızdaki temel sorumluluk tarihimizden öğrendiğimiz bu temel derslerden çıkmaktadır. Sınıf mücadelesi gelişecek, yüksелеcek ve kitlelerin muazzam yıkıcı ve yaratıcı gücüne tanıklık edecektir ülkemizde de tarih. Ve sınıf mücadelesinin gelişimini bu yönde hızlandırmak sorumluluğumuz, daha ağır görevlerle karşımızda durmaktadır. İdeolojimizden, politikalarımızdan, doğru bir pratik yönelimden alacağımız güçle bu gerçeği yerine getirmek her birimizin önünde durmaktadır. Ve bizler şunu biliyoruz: biz geçmişte bunu yaptık. Ve yeniden yapmak için her zamankinden daha çok gerekçemiz var. Çünkü "bu çelik aldığı suyu unutmayacak"

MİLİTAN MIYIZ?

Her faaliyet bizlere göstermiştir ki, demokratik kitle örgütleri, politikalarını hayata geçirmede kararlı ve ısrarlı davrandığı ölçüde başarı kazanır ya da nesnel gerçeklikle uyum sağlamadığı için hayat hakkı bulmaz. Ama her koşulda bir politikanın, eylemin başarıya ulaşması, ona sahip olanlar tarafından kararlı ve inatçı bir şekilde pratiğe geçirilmeleriyle mümkündür. Bu aynı zamanda militanlaşmayı getirir. Eğer teori ile pratik arasında kendiliğindencilik, kopukluk ve uçurum varsa ve bu genel bir çizgi olarak hüküm sürüyorsa, o zafer yüzü görmeyecektir. Bu ise reformizmi, tasfiyeciliği getirecektir.

Günümüzde tasfiyeci hastalıklardan YDG örgütlülüğü olarak payımıza düşeni almaktayız. Ve bu hastalıklar faaliyetimizin her alanında, bireylerde yaşam bulabilmektedir. Militan bir duruş özelden genele, genelden özele bu hastalıklara darbe vurmamızı beraberinde getirecektir.

Militan, bir düşüncenin, bir görüşün başarı kazanması için savaştan, savaşım veren kişi olarak açıklanmakta-

dır. Burjuva medyanın 'militan' kelimesini kullanırken korkutucu, kaba vb. niteliklemlerle farklı anlam yüklemeye çalışması ise sistemin (örgüt, örgütlenme, mücadele vb kelimelerde olduğu gibi) kelimenin halk nezdinde bir bütün olumsuzluk yaratması hedeflenmektedir. Sistemin kendine yönelen her türden harekete karşı yürüttüğü ideolojik saldırı kendi cephesinden anlaşılırdır.

Militan kelimesinin kişiye göre tanımı böyle olurken, bir olguya eklenildiğinde (eylem, faaliyet vb) o olgunun kararlı ve ısrarlı bir biçimde uygulanmış hali diyebiliriz. **Yani bir eylemi değerlendirirken eylemin militanlık kıstası; sertliği veya şiddet barındırmasından vb ziyade eylemin politik hedefleri ve eylem öncesi alınan kararların kararlı ve inatçı bir şekilde uygulanmış olması ya da olmamasıdır.** Yine bir faaliyetin militanı olan bireylerde aranması gereken kıstas ise yürütülen faaliyetteki kararlılık ve ısrardır.

Peki, bizler kendimizi YDG'nin militanı olarak görüyor muyuz?

Bu soruya en gerçekçi cevabı faaliyetçiler yazımızda düşündürdüklerimizle beraber ele alarak kendileri verecektir. Bir YDG militanı olarak biz, yürüyüş, eylem vb faaliyetlerde salt YDG'nin söylemlerini haykırmakla yetiniyorsak, örgütümüzün görüşlerini yeterince bilmiyorsak ve bunları öğrenmek için çaba sarf etmiyorsak, bulunduğumuz alanlarda özel yaşantımıza dikkat etmiyorsak, tembel yönlerimizle sürekli barışık yaşıyorsak, gözlemlediğimiz eksiklikleri sadece eleştiriyorsak, örgütümüzün politikalarını kitlelere taşımiyorsak, kendimizi geliştirmiyorsak, yayınların çıkması için herhangi bir kaygı gütmüyorsak militanlığımızdan söz etmemiz mümkün olamaz.

Her faaliyetçinin kendi militanlığını sorguladığı ölçüde örgütlülüğün militanlığını geliştirebiliriz. Aksi durumda çok şatafatlı şeyler söyleyen ama söylemlerini pratik faaliyetle birleştirmeyen reformistler ve tasfiyeciler ile aramızdaki çizgi silikleşecektir.

Oysaki militanlık;

Sürekli olarak kendi eksikliklerini gidermek, öğreni-

len bilgileri örgütlülüğün bilgisi haline getirmek, mütevazı olmaktır,

Örgütlülüğün politikalarını sorgulayıcı bir şekilde ele almak, geliştirmek ve uygulamaktır. Program ve görüşlerini her alanda savunmaktır,

Örgütlülüğün maddi ve manevi değerlerini korumak ve sürekli çoğaltmaktır,

Faaliyetçilerin eksikliklerini yapıcı bir şekilde eleştirmek, kendisine yöneltilen eleştirileri ise önemsemektir,

Çevresinde gördüğü eksiklikleri sadece eleştiren değil, aynı zamanda kendi görevi haline getirmektir,

Yayın organında çıkan yazıları eleştirel bir gözle okumak, yayın organına yazı yazmayı kendine bir görev olarak görmek, aldığı derginin parasını vermek, dergiyi en geniş çevreye ulaştırmaktır,

Merkezi olarak ele alınan kampanyaları dikkate almak, kendi alanının özgül koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulamaktır.

Bizler militanlığı yukarıda değindiklerimizin yanı sıra politik gelişmeler sonucunda ortaya çıkanlara dair de geliştirmek durumundayız. Binlerce işçi işsiz kalıyorken, öğrencilerin harçlarına yönelik yüksek zamlar yapılıyor, bölgede havan mermileri ile genç bedenler param parça oluyorken, gerillaları karşılamalarda bunu tahammül edemeyen devlet gözaltına aldığı bir kişiyi 15 dk içerisinde katlediyorken, işyerlerinde çalışan işçiler güvenlikleri olmadığı için yaşamını yitiriyorken, sel sonucu binlerce insan mağdur oluyorken, gecekondu sahiplerinin evleri başlarına yıkılmaya çalışılıyorken, bunları dile getiren ezilenlerin sesi olan devrimci, demokrat, yurtsever yayınlar kapatılıp, muhalifler hapishanelere atılıyorken, hapishanede devrimci tutsaklara işkenceler yapılıyorken, hasta tutsakların tedavileri engelleniyorken ve bütün bu gelişmeler yaşanırken bizler sessiz kalıyorsak söylemde ifade ettiklerimizi pratiğe yansıtmamış olduğumuz ortaya çıkacaktır. Bu da kabul edilmemelidir.

Böylesi bir pratik hattı yaratmak için uzun uzun hesaplar yapmaya, sonuçlarını değerlendirmeye gerek yoktur, harekete geçmek yeterli olacaktır. Ve halk gençliği söyledikleri ile pratiği arasında uyum olan çalışmalara şüphesiz omuz verecektir. Öyleyse zaman eksikliklerimizi pratikte düzeltme, mütevazı ve militan bir faaliyetçi olma zamanıdır. Bu aynı zaman da tarihimizin bizlere yüklediği bir görevdir.

İzmir YDG

Sağlıkta dönüşüm artan sömürüyle devam ediyor!

Hak gasplarına karşı susmanın yapılacak en büyük yanlış olduğu aşikâr! Sorunlarımızın tümünün çözümü yine kendi elimizde daha doğrusu örgütlü duruşumuzdadır. En meşru haklarımız temelinde sendikalarda örgütlenmeli ve güç birliği oluşturmamızdır.

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de üniversite mezunu olup mesleki eğitimini (eğitimin içeriği, yeterliği ve ne kadar bilimsel olduğu aşikâr) tamamlamak, iş bulmak için yeterli olmamakta. İş bulabildiği için "şanslı" atfedilen kesimin ne kadar şanslı olduğu da ortada! Her yıl ülkemizde, çoğunluğu sağlık yüksek okulu olmak üzere binlerce öğrenci sağlık personeli olarak mezun oluyor. Bunlardan çok az bir kısmı KPSS dayatması ile günbegün ticarethaneye dönüştürülmeye çalışılan üniversite hastanelerini (araştırma hastaneleri) ve devlet hastanelerine kadrosuz ve birçok hakkı gasp edilmiş sözleşmeli personel olarak atanmaktadır. Böylece halk arasında yaygın olan mantıkla "devlet dairesine kapak atmakla yerini sağlamaştırma" devri de çoktan kapanmış oldu! Zira sözleşmeli olarak atanan sağlık personeli hastane müdürünün çalışmasını beğenmemesi, ona ihtiyaç duymaması halinde, kriz sebep gösterilerek veya kimi kendince komik disiplin kuralları bahane edilerek rahatlıkla işten çıkartılabiliyor.

Yine ucuz işgücünün büyük bir kısmını oluşturan (vekil) hemşirelik ve sağlık memurluğu bırakın iş güvencesini çalıştığı birçok yerde diğer sağlık personeli arkadaşıyla aynı işi yapmasına rağmen döner sermayeden

yararlanamamakta ve çok komik rakamlara çalışmaya mahkûm edilmektedir. Sürekli işten çıkarılma tehdidi altında fazla çalıştırılmakta, mesleki görevlerinin dışında birçok işe koşturulmaktadır. Gelenen son noktada daha fazlası ise Aile Hekimliği, Sağlıkta Dönüşüm Programı, SSGSS yasaları ile hem halkın sağlığı hiçe sayılmakta ve sermaye patronlarının insafına terk edilmekte hem de sağlık personelinin geriye kalan hakları da budanmaktadır. İşte tam da bu aşamada sağlık emekçilerinin haklarını savunan bir sendikaya ihtiyaç duyulmaktadır. Fakat yoğun olarak her yönden gelen saldırılarla sağlık emekçileri sendikasızlaştırılmaya çalışılmakta, yasal hakları manipüle edilmektedir. Sermaye ve devletle işbirliği içinde olan birçok sendika devreye sokularak emekçilerin bilinci bulandırılmakta, ortak güçleri pasifize edilmekte, reformist-teslimiyetçi çizgiye kaydırılmaktadır.

Özel hastanelerin durumu ise –ne yazık ki– işler acıdır. Zira KPSS ile atanamayan sağlık personeli özel hastanelere peşkeş çekilmektedir. Uzun vardiyalı, gündüz mesaili çalışma sistemiyle günde en az 12 saat çalışmakta, bazı hastanelerde günde 24 saat ile tam gün nöbet tutulmaktadır. Yine haftada 48 saati aşabilen çalışma programıyla kişinin bütün enerjisi alınmaktadır. Eksik olan eleman ihtiyacı hiçbir zaman giderilmemekte, 2-3 kişinin yapacağı iş, tek kişiye yüklenmektedir. Ayrıca hastane içerisinde gerekli görüldüğünde farklı bölümlerde çalışmaya zorlanan sağlık personelinin ortama ve işe olan adaptasyonu da zorlanmaktadır. Böylece yetersiz olan elemanın iki kat enerji sarfiyatıyla işler yetiştirilmeye çalışılmakta, sermaye patronlarının insan

emeğini hiçe sayan bu tutumuyla kasalarını, ay sonunu getiremeyen birçok insanın alinteriyle sulanmakta ve daha çok dolmaktadır. Bu yorucu günün sonrasında ise ancak saat sekizden sonra evine giden kişi, geriye kalan zamanını da dinlenmekle geçirmekte, sosyal yaşamdan izole edilmektedir. Evden işe, işten eve hapsedilmektedir. Böylece birçok insanın kendisine ve çevresindekilere zaman ayıramayacak psikolojik bir çöküşün içine girmesi kaçınılmaz olabilmekte, sistemin yarattığı yalnızlaştırılmış tek tip insan güruhuna bir yenisi daha eklenebilmektedir. Tüm bu yıkımların karşılığında hak edilen emeğin karşılığı hiçbir zaman verilmez. Yetersiz olan maaşlar, düzensizdir, zamanın da yatırılmaz. Yine sigortalar, brüt ücret üzerinden değil de asgari ücret üzerinden ödenir ve o da düzensizdir. Bunlara rağmen özel hastanelerin örgütlenme ve sendikalaşma karşısındaki korkusu öylesine büyüktür ki, bunun önüne sürekli engeller koyar ve yasaklar getirir. Filizlenmeye başlayan sendikalaşmayı da “yılın başını küçükken ezmeli” mantığı ile dağıtır ve o kişilerin işlerine son verir. İşten çıkardığı birçok personelin tazminatını ödememek için de bin dereden su getirir.

Tüm bu hak gasplarına karşı susmanın yapılacak en büyük yanlış olduğu aşikâr! Sorunlarımızın tümünün çözümünü yine kendi elimizde daha doğrusu örgütlü durumumuzdadır. En meşru haklarımız temelinde sendikalar da örgütlenmeli ve güç birliği oluşturmalıyız. Emeğimize sahi çıkmaya ve hakkımız olanı alma noktasında sendikalarda örgütlenmeye bugün her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. (İstanbul'dan bir YDG okuru)

Gerilla alanında kitle faaliyetimiz

Kitle faaliyetimiz açısından politikamızın somutlaşması, pratiğimizin büyüülmesi sorunlarını tartıştığımız yerde önce bilgilenmemizin yetersizliğine bakacağız. Bu gerçekliği kabul etmemize karşın bilgisizliğimizi bilgiye, hâkimiyetsizliğimizi hâkimiyete çevirecek olan inceleme ve araştırma çalışmalarını ele alışımızda bir yüzeysellik, yönemsizlik, kendiliğindencilik vardır.

8. Konferansımız sonrası alandaki tartışmalar ve eğitimler üzerinden yürütülen 2008 dönemindeki kitle faaliyetimizin değerlendirilmesiyle somutlaştırmaya çalıştığımız politikalarımız elbette ki belli yetersizlikleri bağrında taşıma potansiyeline sahiptir. Kuşkusuz ki adımlarımız büyüdükçe, hızlandıkça daha somut politikalar belirleyecek, daha somut politikalar belirledikçe adımlarımızı büyüteceğiz. "Kitlelerden kitlelere" şiarı tam da bu noktada yaşam bulacaktır.

Önümüzdeki dönem kitle faaliyetimizde bir genişlemeyi hedeflemekle beraber var olan yerlerde yoğunlaşmayı temel alacağız. Yoğunlaşmadan genişleyen bir kitle faaliyeti hâkimiyetsizliği getireceği gibi örgütlenme konusundaki adımlarımızı zayıflatacaktır.

Yoğunlaşmadan anlamamız gereken ne olmalıdır, genişlettiğimiz alanlarda öncelikle neler yapacağız? Bunlara vereceğimiz yanıtlar önümüzdeki dönem kitle faaliyetimizin politik-örgütsel çerçevesini çizecektir.

A/P faaliyetimizin ele alınışı ve örgütlenmesi

A-P (ajitasyon-propaganda) faaliyeti kitlelerin duygu ve düşünce dünyalarına etki etmede yani bilinç taşımada öncelikli aracımızdır. Politik seviyemizle doğru orantılı olarak gelişecek olan a-p çalışmalarımız kitlelerin içine girdikçe, onları tanıdıkça daha da somutlaşacaktır.

Kitlelerin örgütlenmesini hedefleyen bu çalışma kesinlikle kendi içinde örgütlenmeyi gerektirmektedir. Savaşımızın politik niteliğini, her bir yoldaşın sadece savaşçı değil politik birer savaşçı olduğu gerçekliğini unutmama-

masıyla geliştireceğiz. Yani her yoldaş iyi birer ajitator-propagandacı olmayı önüne görev olarak koyacaktır. Yoldaşlara düşen görev bu iken örgütümüz bununla yetinmeyip bu konuda daha kısa zamanda yetkinleşecek yoldaşları öne çıkartacak ve eğitecektir. A-P'nin yalnızca siyasi komiser yoldaşlar üzerinden yürütülmesi örgüt olma, kolektif çalışma ruhuna aykırıdır. Siyasi komiserlerimiz tamamlayan, toparlayan olacağı gibi elbette bazı gündemlerde öne çıkacaktır. Bu durumlarda yoldaşlarımız tamamlayıcı rolünü oynayacaktır.

Köylerde yapacağımız A-P, bir hazırlığı, bir iç örgütlemeyi gerektirmektedir. Bu konuda düşünülecek bir kendiliğindencilik kaçınılmaz olarak A-P'mizin niteliğini düşürecek amacını silikleştirecektir. A-P gündemleri faaliyet öncesi genel bileşen içinde mutlaka tartışılacak ve görevlendirme yapılacaktır.

Genel geçer söylemlerin etkisinin hele ki Dersim kitlesi üzerindeki etkisizliği düşünüldüğünde, daha somut canlı bir A-P kendini dayatmaktadır. Bu da gündeminin iyi takip edilmesi, köylülerin çelişkilerinin çözülmesi ve sorunlarına hakimiyetle olacak bir şeydir.

Kalabalığa yapılan A-P'nin etkisi kitlede daha güçlü olacakken, A-P yapan yoldaşın hitabetine de güç katacaktır. Yani A-P çalışmalarımızda toplantılar esas olacaktır.

Bu konuda başlarda yaşanacak tutukluk bizleri korkutmamalıdır, çünkü bu geçici bir durumdur. Yaptığımız her A-P bir öncekinden daha nitelikli olacaktır. Tabii bu da kendiliğinden değil, her faaliyet sonrası A-P çalışmalarını artırları eksileriyle değerlendirilip sonuçlar çıkarıldığında olacaktır.

A-P çalışmalarımız kitlelerin örgütlenmesi için ideolojimizin, politikamızın dile gelme eylemi olarak algılanması gerekirken bu çalışmalarımızda bildiri, broşür ve yayınlarımızın etkisi de tartışılmazdır. Bu anlayışla bu iki araç kesinlikle karşı karşıya getirilmemelidir ve ikisi de birbirini destekleyecek biçimde kullanılacaktır.

Bu konuda ek olarak belirtmek gerekir ki gerek kitlede gerekse örgütümüzde pratik tutumla devam ettirilmeyen A-P çalışması kesinlikle aracın amaçlaşmasına hizmet edecektir. Bir A-P'nin örgütlenmeye hizmet etmesi de tam da burada anlam bulacaktır. A-P'si yapılan her konuya ilişkin pratik bir tutum belirlemeli, köylülerin tutum almasını sağlamalıdır.

Köylülerden gelen sorunlara müdahale anlayışımız, çözüme yöntemlerimiz ve onları örgütlemeye vazgeçilmez adımlarımız

Öncelikle şunu bilince çıkarmalıyız ki kitlelerin hiçbir sorunu yoktur ki sistemden bağımsız olsun. Bu bilinçle onlardan örgütümüze taşınan her sorun doğru ele alındığında onların örgütlenmesine, savaşa katılmasına hizmet edecektir. **Bunun için önce sorunların sınıfsal-toplumsal analizini doğru yapmak gerekmektedir.** Sorunları tek tek bireylerin sorunu olarak görmek uzlaşabilen çelişkileri uzlaşmaz hale getirmeyi yani çözememeyi getirecektir. Çözülemeyen, doğru bir yaklaşım sergilenemeyen her sorun örgütümüze karşı güvensizlikleri doğuracak, nihayetinde onları örgütleyemeyişin nedenleri olacaktır.

Kitlelerin ekonomik sorunlarını çözmeye kalkmak devrim mücadelesini anlamsızlaştırmak olacaktır. Örneğin üretmemeye, ürettiklerinin karşılığını alamama sorunları sömürü düzeninin varlığıyla ilgilidir ve devrimle çözülecek sorunlardır. Ancak bu kesinlikle sorunların çözümünün devrime havale edilmesi anlamına gelmemelidir. **Bu noktada onların ekonomik sorunlarının çözümünü için demokratik örgütlenme araçlarını zorlamak, yönlendirmek, onları devrim mücadelesine kanalize etmenin ön koşuludur.** Keza ekonomik-demokratik örgütlenmeler kitlede hak alma bilincini geliştireceği gibi kısıtlı da olsa belli hakların alınmasını getirecektir. Burada unutulmaması gereken ekonomik-demokratik örgütlenmelerin amaç değil devrim mücadelesinde araç olduğudur.

Mevcut tabloda bu bilincin ülkede köylü kitesinde daha zayıf olduğu gerçeği onların ekonomik demokratik

öz örgütlülükleri olan kooperatiflerde, köylü sendikalarında örgütlenmeleri için uzun ve özverili bir çalışmayı gerektirmektedir. Bugünden yarına kurulamayacak olan bu örgütlülükler bir hazırlık sürecini gerektirmektedir. **Bu hazırlığı küçük sorunlar üzerinden birlik olmalarını sağlama, dayanışma duygularını güçlendirme perspektifi ile ilkel örgütlenmeleri adım adım büyüterek yapacağız.**

Köylülerin kendi aralarındaki sosyal sorunlar yine bu temeldeki çalışmaların zeminini güçlendirmeye hizmet edecektir. Kısa vadenin gündemi olan bu meseleyi daha da somutlaştıracak olursak;

Eşler, komşular arası kavgalar, arazi, su vb. üzerinden gelen sorunlara müdahale ederken kesinlikle bir ayrışmaya gideceğiz. Bunu yapmadığımız oranda dört bir yana yumruk sallama pratiğine düşebileceğimiz unutulmamalıdır. **Keza amacımız küçük adımlarla bir kültür yaratmak, bir örgütlenme yaratmak ve bu gibi sorunları kendilerinin çözmesini sağlamaktır.** Yine vurgu yapalım, elbette bu tarz sorunları çözüme kaygısı taşıyız ancak bu amacımız değil onları örgütlemeye amacımızdır.

Gelen sorunlara dair bir ayrıştırmaya girerken önceliğimiz karşılıklı iki kişiyi, iki aileyi değil **tüm köyü ilgilendiren sorunlar** olmalıdır. Örneğin bir su sorunu, yol sorunu gibi. Diğer sorunlarda yani iki kişi, iki aile arasındaki **sorunları ve çözümünü tüm köylüye mal etme anlayışı** ile hareket edeceğiz.

Gelen her soruna dair hiçbir yorum yapmadan önce geniş bir bilgileneleme gitmek zorunludur. Bunu yeterince yapmadığımızda ne türlü yanlışlar yaşadığımız ve çözümü sürece yaydığımız pratikte yakıcı örnekleriyle karşımızda durmaktadır. Geniş bilgi toplamalı ve bir ayıklama yapmalıyız. En kısa zamanda en geniş bilgileneleme ulaştıktan sonra mutlaka bir toplantı, toplantıda birer temsilci örgütleyeceğiz. Toplantılarda bizlerden çok köylülerin konuşturulmasını hedefleyeceğiz. Bu, onları daha yakından tanımamıza olanak sunacak, daha ileri olanları tespit etmemizi sağlayacaktır.

Köylülerin üretim faaliyetlerindeki hastalık-yaşlılık durumundan doğan sorunları, barınma, yoksulluk gibi sorunları için **dayanışma birlikleri** örgütlemeliyiz. Kitle, aralarındaki birçok çelişkiye rağmen, hastalık, ölüm, düğün vb. konularda bir araya gelmektedir. Bu bir araya gelişler tekil duyarlılıktan grup duyarlılığına dönüştürülmelidir.

Demokratik devrimin kitleler içinde maddi bir karşılığa dönmesi adım adım böyle örülecektir.

İnceleme-araştırmada hedef ve yöntemler

İnceleme ve araştırma konularımız kendi içinde bir sınıflandırmayı gerektirmektedir. Düşmanın, kitlenin, arazinin durumu kendi içinde inceleme ve araştırmayı gerektirmektedir. Konumuz gereği kitlelere dönük bir çalışmanın esaslarını ortaya koymaya çalışacağız ancak genel mantığımız kesinlikle farklılaşmamalıdır.

Doğru politika, doğru pratik, doğru karar doğru bilgilerin içinden çıkar. Kitle faaliyetimiz açısından politikamızın somutlaşması, pratiğimizin büyütülmesi sorunlarını tartıştığımız yerde önce bilgilenmemizin yetersizliğine bakacağız. Bu gerçekliği kabul etmemize karşın bilgisizliğimizi bilgiye, hâkimiyetsizliğimizi hâkimiyete çevirecek olan inceleme ve araştırma çalışmalarını ele alışımızda bir yüzeysellik, yöntemsizlik, kendiliğindencilik vardır.

Önce bunun başta belirttiğimiz üzere bir ihtiyaç olduğunu bilince çıkarmamız gerekmektedir. Yöntemleri bunun üzerinden geliştireceğiz. Ayrıca 8. konferansımızın kararları hatırlanacak olursa her faaliyet alanının önüne de bu yönlü çalışmalar görev olarak konulmuştu. Bu görevin yerine getiriliş süreci bile bahsettiğimiz bilincin gelişmesine hizmet edeceği gibi bu çalışmanın amaçlarına adım adım ulaşmamızı sağlayacaktır.

Peki, nasıl ele alacağız bu çalışmayı?

Öncelikle kısa zamanda kapsamlı sonuçlar, sosyo-ekonomik yapı tahlillerine girmek hedeflenmemeli. Bu kesinlikle gerekli olup bu çalışmaların niceliği-niteliğiyle daha doğru yapılabilecek bir çalışmadır. Ki parti olarak böyle bir çalışma zaten hedeflenmektedir. **Bizim yapacağımız hem bu çalışmayı parçalardan beslemek hem de kitle faaliyetimizin çelişkilerini çözmek, parçadaki politikalarını somutlaştırmaktır.** Bu yıl inceleme ve araştırma çalışmalarındaki adımımız **analiz yapma** olarak tanımlanabilir. Sentez çalışmalarının olmazsa olmaz ön koşulu olan analiz...

Mevcut bilgilerimizde ciddi bir yüzeyselliğin, tek yanlılığın olduğu ve bu bilgilerin kesinlikle bir ayıklanmaya

ihtiyacı olduğu unutulmamalıdır. Sıfır bilgiye sahipmişçesine hareket ederek her ayrıntıyı önemseyeceğiz.

Tek tek evlere, tek tek köylere dair bilgilere ulaşmayı, parçadan bütüne doğru bilgilenmeyi esas alacağız. Tüm köyleri birden incelemeye kalkmak henüz bir tarz yakalamadığımız için zor olacaktır. Her alanın önüne bir ya da iki köyün inceleme-araştırması görev olarak koyulacaktır. Önümüzdeki dönem bu çalışma daha ciddi ele alınmalı, özellikle ekonomik yaşam koşulları daha bir dikkatle incelenmeli, sosyal sorunları bir kenara itilmemelidir.

Bilgilerimizin esas kaynağı kitleler olmalıdır. Tek tek bireylerden alınacak bilgilerle sınırlanmak ciddi

bir yanılga olacaktır. Yapacağımız toplantılarda köylüleri konuşmaya teşvik etmek onların inisiyatifini açığa çıkaracağı gibi bilgilerinin bize akış gücünü artıracaktır. Burada köylülerden gelen bilgilerin de algısal bilgiler olacağını, birbirleriyle ilgili bilgilerin onların geri duygu ve düşüncelerinden beslenebileceğini hesaba katmalıyız.

Her faaliyet sonrası yapılacak faaliyet değerlendirmelerinde bilgiler toparlanmalı ve Siyasi Komiser yoldaşlar tarafından uygun şekilde not edilmelidir.

Yanı sıra çeşitli devlet kurumlarının istatiki bilgilerine yine kitle ilişkilerimiz üzerinden ulaşabiliriz. Muhtarlık, belediye, kaymakamlık vb. kurumların yayınları, belgeleri gibi...

Emperyalistlerin ve uşaklarının azgınca süren baskı ve sömürüleri karşısında mücadelesini yalnızca kendi varlık-yokluk derekesine indirenler devrimin geçek sahibi olamazlar. **Ülkemiz coğrafyasının demokratik halk devrimi, partimiz önderliğinde gelişip güçlenecek halk ordusunun namlularıyla kurulacaktır.** İşte bu hedef bu günden atacağımız adımların hızıyla, niteliğiyle yakınlaşacaktır.

Öyle ise vaktimiz yok! **Dünden daha çok, dünden daha hızlı, dünden daha nitelikli çalışmalarla yüzümüzü kitlelere, namlumuzu düşmana çevireceğiz!**

Dersim'den bir Partizan

HALUK ZORUSEMEZ

MİZAH

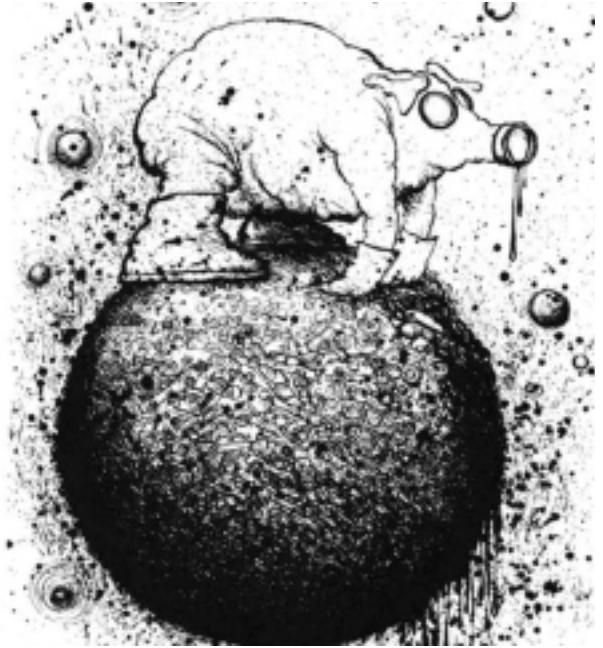
HALUK ZORUSEMEZ HORUMLUYOR

Merhaba sevgili gençler,

H1N1 virüsü nedeniyle zor günler geçirdiğimiz bu dönemde sizlere tedirgin bir merhaba diyorum. Bu ay adeta bir enkırmen gibi başlık atarak yazımı yazacağım. Geçtiğimiz ayın en önemli gündemlerini sizlere farklı ve objektif bir bakış açısıyla yorumlayacağım.

İlk olarak Çin’de üniversite öğrencileri arasında yapılan bir araştırmanın sonuçlarından bahsetmek istiyorum. Araştırmada öğrencilerin bir grubuna banknot saydırılmış, diğer gruba ise kağıt parçaları sonra da her iki gruba da ellerini 50 derece sıcaklıktaki suya sokmaları istenmiş, sonuç olarak da para sayan öğrencilerin daha az acı çektiği belirlenmiş. İşte paranın gücü diyorum başka da bir şey demiyorum. Kağıt parçası ile kıyaslandığında paranın adı dahi insanları mutlu etmeye yetiyor işte gençler. Bakınız bunun bir diğer kanıtı da Sayın Genelkurmay Başkanımızın “kağıt parçası” olarak nitelendirdiği ıslak imzalı belge meselesidir. Adeta Çinli üniversite öğrencileri gibi bizler de toplumcak bir kağıt parçası nedeniyle üzülüyor muyuz?

Bu uzmanlara şaşırılmamak elde değil hakikaten. Ben hâlâ “kağıt parçası” adı verilen belge yüzünden neden üzüldüğümüzü anlamış değilim. Daha bunu anlamadan bir de ıslak imza meselesi eklendi konuya. Yahu hiç ıslak imza olur mu? Siz gençlerin gitmeyi sevdiği festfutçularda ıslak hamburger gibi bir şey duymuştum ama itiraf edeyim ıslak imzayı ömrümde daha ilk kez duydum. Bir de bu ıslak imza meselesi yeni

bir mesele. Biliyorsunuz belge yeni ortaya çıkmadı. Yani bu belge ilk ortaya çıktığından bu yana aylar geçti lakin bunun yeni versiyonu direkt ıslak imzalı olarak karşımıza çıktı. Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra imza nasıl hâlâ ıslak kalıyor, onu da geçtim ıslanmış olan o imza nasıl olup da kağıdın üstünde dağılmıyor ve bir albayın cezaevine gitmesine neden oluyor anlamış değilim.

Aman efendim, güzel kafamı bu meselelerle daha fazla yormaya hiç niyetim yok. Bildiğim tek şey paraya nazaran kağıt parçasının Çinli öğrencileri olduğu kadar bizi de pek mutlu etmediği. Gerisini uzmanlarla savcılara bırakıyorum. Maazallah bir de dava hakkında gizlilik ve konuşmama kararı falan çıkar, tutar durduk

yere ceza alırım diyerek bu konuyu kapatmak istiyorum.

Bildiğiniz üzere 2009 senesi önemli bazı tarihsel günlerin yıldönümü olma özelliğini taşıyor. Bunlardan birisi de Berlin Duvarı'nın yıkılışı. Sayın Sarkozy, duvarın yıkılışında orada olduğunu söyleyince basın alay konusu olmuş. Haberlerde basının "Sarkozy Kennedy'nin de suikastında bulunmuştur, Çin'deki o ünlü meydanda tanklara karşı da durmuştur" şeklinde dalga geçmesini yadırgamadım diyemem. Bir de anladığım kadarıyla öyle resimler hazırlayıp yayınlamışlar

gazetelerde. Ne var efendim adam bulunmuş olamaz mı? Hem ayrıca ben şahidim efendim, her ne kadar o gün Almanya'ya gidememiş olsam da televizyonda izlemiştim, arkalarda toy bir delikanlı kameralara el sallıyor, dil falan çıkarıyordu. İşte o muzip genç bizim Sarkozy'di. Yıllar sonra ünlü bir devlet adamı olunca arayıp kendisine de söylemişim.

Ben onu bunu bilmem, bu basının eline düşeceğine git yılan deliğine düş daha iyi. Aynı basın Türkiye'de de Başbakanın domuz gribi aşısı olmamasını günlerdir manşet yapmıyor mu? Biliyorum şimdi ben de manşetlerde günlerce tartışılacağım ama domuz gribi aşısı olmamaya karar verdim. Risk grubunda olup olmadığımı bilmiyorum ama kendimi risk grubunda hissettiğim söylenemez. Zaten birincisi grup, ikincisi risk kelimelerini hiç sevmem. İkisi bir araya gelince yasadışı örgüt gibi algılanıyor. O nedenle benim hem gruplarla hem de riskle işim olmaz demek istiyorum. Ancak öyle küçük çocuklar gibi "bana ne ya ben aşı olmam, olmam işte" şeklinde aşından korkan bir insan profili de çizmek istemiyorum. Benimkisi korkaklık değil delikanlılık efendim. Buradan H1N1 virüsüne hodri meydan diyorum. Aynen Sayın Başbakanım gibi virüsün geleceği varsa göreceği de var diyorum.

Aklıma gelmişken son yaptığınız eğitim çalışmasında dikkatimi çeken bir arkadaşınıza buradan teşekkür etmek istiyorum. Çin devrim tarihi konusunun anlatımı esnasında Mao'nun muhalefetteyken izlediği taktiği

Ben onu bunu bilmem, bu basının eline düşeceğine git yılan deliğine düş daha iyi. Aynı basın Türkiye'de de Başbakanın domuz gribi aşısı olmamasını günlerdir manşet yapmıyor mu? Biliyorum şimdi ben de manşetlerde günlerce tartışılacağım ama domuz gribi aşısı olmamaya karar verdim.

"hallederiz" şeklinde özetleyen arkadaşınıza neden güldüğünüzü anlamış değilim. Her ne kadar aynı arkadaşın tartışmalar esnasında insan vücudundan falan dem vurmasıyla Mao, Çin devrimi konularını bağdaştıramamış olsam da kendisinin engin bilgisine saygı duyduğumu belirtmek istiyorum. Ben arkadaşımızın derinliğinden etkilendim. Eğer kendisi bana mail aracılığıyla ulaşırsa memnun olurum. Ben o gençte ışık gördüm efendim, her konuda diyecek bir şeyi var vallahi.

Evet, sevgili gençler, bu ay da sizinle olan birlikteliğimizin sonuna geldik. Son olarak 10 Kasım'da demokratik açılım tartışmaları esnasında mecliste pankart açılmasının ardından Sayın Başbakanın Meclis Başkanını azarlaması konusuna değinmek istiyorum. Eğer ki enkirmen olacaksak böylesi konulara değinmemiz gerekiyor değil mi? Ben genel yorumların aksine Başbakanın Meclis Başkanını azarlayabileceğini düşünüyorum. Anlayamadığım, bu konunun neden Meclis Başkanı bağımsız olur gibi açılardan tartışıldığı. Birincisi Meclis Başkanı neden bağımsız olsun ki? O da AKP çatısı altında seçime girmedi mi? Yoksa ben mi yanlış biliyorum? İkincisi Başbakan son 6 yılda önüne gelen herkesi azarlayabileceğini göstermedi mi? Yani hiçbirisi hükümet istifa etsin sonucuna götürmedi de Meclis Başkanının azarlanması mı istifaya götürecektir? Mersinli çiftçi, üniversite öğrencileri, koskoca İsrail devleti, basın mensupları ve daha aklima gelmeyen bir sürü örnekte oldukça geniş bir kesim Başbakanın haklı sinirinin muhatabı oldu bu süreçte. Yeri gelmişken bir de aradan Meclis Başkanı çıkmış oldu böylece. Hem bence önce eleştirenler kendisine baksın efendim. Öyle mecliste pankart açmak da ne ola ki? Yalnız o günkü tartışmaları okuyunca şaşırmadım da diyemem. Bir vekil diğerine "seni dj yaparım" demiş. Ne demek istediğini anlayan birisi varsa ne olur beni de bilgilendirsin. Yalnız bilgilendirme telefon aracılığıyla olmazsa sevinirim. Malum yargıç ve savcılar dahi dinleniyor bu ülkede.

Sağlıcakla kalın...

GENÇ KADIN

Kelebeklerin ömrü az olsa da bir evrimleşmeyi anlatır. Tıpkı Mirabel kardeşler gibi. Onlar ailelerinin çiftliğinde zenginlik içinde yaşamayı reddederek ülkenin sorunları için başkaldıran birer kelebek oldular.

Neden örgütlenmeliyiz?

“ Tarihin nesnelere olmayı tamamen durdurmasak bile, tarihin öznelere olmamız gerek.” (Freire)

Kelebeklerin ömrü az olsa da bir evrimleşmeyi anlatır. Tıpkı Mirabel kardeşler gibi. Onlar ailelerinin çiftliğinde zenginlik içinde yaşamayı reddederek ülkenin sorunları için başkaldıran birer kelebek oldular.

Mirabel kardeşler, siyasal özgürlük için kararlılıkla mücadele ederek Latin Amerika'daki diktatör Rafael Leonidas Turijillo'ya meydan okudular. Bu yüzden diktatörlük tarafından zulme uğrayarak pek çok kez hapsedildiler ve en son olarak da 1960 yılında arabalarından zorla indirilerek tecavüz ve işkenceyle katledildiler. Sonrasında bu katliam kayıtlara araba kazası olarak geçti.

1981 yılında Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda ülkelerindeki siyasal özgürlük için kararlılıkla mücadele eden bu cesur kadınlar anısına **25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü** ilan edildi.

Mirabel Kardeşlerin katledilmesinin üzerinden 49 yıl geçti. Bugün hâlâ kadınlar öldürülüyor. Hayatın her alanında kadına yönelik şiddet devam ediyor. Biz kadınlar devlet şiddetine, aile içi şiddete, namus adı altında işlenen cinayetlere, emeğimizin sömürülmesine kısacası kadına yönelik fiziksel, cinsel, sınıfsal, ulusal şiddete karşı ancak kadın dayanışmasını yükselterek, mücadele ederek yani örgütlenerek karşı durabileceğimizi biliyoruz.

Örgütlenmeliyiz çünkü ucuz işgücü olarak çalıştırılıyor, her türlü aşağılanmaya ve hakarete maruz kalarak

sosyal güvencesiz ve düşük ücretlerle çalıştırılıyor. Bursa'da yanarak, Ceylanpınar'da boğularak can veriyoruz.

Sadece birkaç küçük istatistik bile, dünyada ve ülkemizde işçi ve emekçi kadınların karşı karşıya olduğu tahakküm ve “iki kat sömürü”nün boyutları üzerine bize fikir vermeye yetiyor. Kadınlar dünyada toplam çalışma saatlerinin üçte ikisini karşıladıkları halde dünya gelirinden sadece yüzde 10 pay alıyorlar. Dünyada okuma yazma bilmeyenlerin yaklaşık üçte ikisi kadın. Türkiye'de kırsal kesimde kadınlar, ücretsiz aile işçisi olarak işgücüne katılıyorlar. Kentte kadının işgücüne katılım oranı yüzde 14 iken kırsal kesimde bu oran, yüzde 48. Türkiye'de sendikali kadın işçilerin sendikali işçiler arasındaki oranı yüzde 13. Emekçi kadınlar, ucuz işgücü olma nitelikleri ve yeniden üretim alanı olarak aile içinde üstlendikleri işlev gereği sistemin vazgeçemeyeceği bir dinamiği temsil ediyor. Aynı nedenlerle, emekçi kadın kesimlerinin bir araya gelerek toplumsal bir muhalefet merkezi olarak örgütlenmesi, sistemin kendi toplumsal istikrarını sağlamada karşı karşıya kalabileceği en önemli tehlikelerden biridir. Bu nedenle de bir dizi önlemlerle yaşamdan soyutlanır, politikaya yabancılaştırılmak istenir. Bilinçlenmemizin ve örgütlenmemizin önüne set çekilmek istenir. Buna sessiz kalmamız mümkün değil, çünkü biz kadınlar demokrasi mücadelesinin olmazsa olmaz bileşenlerinden biriyiz.

Örgütlenmeliyiz çünkü belki şu anda dünya genelinde binlerce kadın eşlerinden, babalarından dayak yiyor, aşağılanıyor, kadın olmanın bedelini ödüyor. Ya da şu anda bir kadın sokakta, okulda, işyerinde, evde tacize uğruyor. Töre adı verilen cinayetlere kurban ediliyor. Şiddetin her

türlüsünü, sömürünün katmerlisini yaşıyor.

Örgütlenmeliyiz, çünkü bugün hâlâ emperyalist savaşlar sürüyor. Savaşın yıkıcı sonuçlarından doğrudan etkileniyoruz, bedenlerimiz savaş ganimeti gibi görülüyor. Savaşın sessiz suç ortağı, kurbanı, gönülsüz kahramanı, ganimeti, esiri oluyoruz. Kadının yüzü, savaşın dilsiz tanıklığıdır bir bakıma. Acının, kaygının, çaresizliğin işaretleri okunabilsin diye kimileyin kirliliği bir kartpostal gibi elden ele gezdirilir. Kucağındaki çocuğu hayatta tutmak için oradan, cehennemden dışarı bir ses sızdırmayan bağrımdan dünyaya bakan o yüz...

Dilsiz bırakılırız. Savaş, önce sözümüzü gasp eder. Seferberliğin ilk kuralı kadının dilini bağlamaktır. Daha sevdiğini, çocuğunu elinden almadan sözü dolaşımdan kaldırılır. Dolayısıyla savaş ilân edilmesiyle birlikte ilk tutsak alınan kadındır. Hayatın her alanından sertçe sürgün ediliriz. Dünya silahlanırken biz silahsızlandırılırız. Bize en ufak bir söz ve iktidar alanı bırakılmaz. Bundan sonra çocuğumuza sarılıp titreyerek bir başımıza hayatın yanında durmaya çalışırız. Kadınlar... Madalyasız savaş gazileri. Ebedi rehinelere. Dünya, her nefessiz kaldığında onları taşıyamaz oluyor sanki. Uygarlık maskeli efendiler, kadınları rahatlıkla ırzlarına geçenin, eline teslim edebiliyor.

Örgütlenmeliyiz çünkü popüler kültürün bir an durmaksızın kaynayan kazanında kadına biçilen imge sürekli bir değişim gösteriyor fakat kadın bedeni her daim meta olarak kullanılıyor. Kadın bedeni üzerinden reytingler yapılıyor.

Geleneksel kadın rolünü (kocasının sözünden çıkmayan, onun dayağına 'erkektir döver de...' diyebilen, yuva yapan dişi kuş, mutfağını kimseye kaptırmayan vs. gibi) pekiştirmek de medyanın önemli görevlerindendir. Bu rolün dışına çıkmış olan kadınların başına gelenleri ise meşrulaştırılan bir anlayış vardır. İyi kadın-iyi anne, geleneksel ve feodal kalıpların içinde kalmaya özen gösteren kadındır. Kadın ise toplumsal rolü ve kimliğine yabancılaşmakta; kendi bedeni ve kimliği erkek egemen sömürü düzeninin bir parçası haline gelmektedir. Emekçi kadınların sorunlarına ise yer verilmez. Onlar en fazla kadını aşığılamanın dolgu malzemesidir, mizansenidir.

Örgütlenmeliyiz çünkü biz kadınlar onun bunun 'anası, karısı, bacısı, malı' değiliz. Kendi hayatımızla ilgili kararları

sadece biz verebiliriz. Birilerinin bizim yerimize söz söyleme hakkı yoktur. Kadının 'geleceği' hakkında ahkâm kesenler konuşurken, yeşil alanların korunması gibi konularda söz almış tavrıyla konuşuyor. Söz konusu olan yalnızca 'temsil' meselesi değil. Söz almak için elini kaldıran kim olursa olsun tavrında toplumsal varoluşu ağır tehdit altındaki bir türün korunmasına yönelik stratejik önerilerini sıralama hali var. Biz korunmaya muhtaç varlıklar mıyız?

Örgütlenmeliyiz çünkü ırkçı söylemlerini dahi bizim üzerimizden dolaşıma sokuyorlar. 'Türk kadını' tamlaması, hiç sorgulanmadan hayatımızın orta yerinde durmadan kullanılıyor. Türk erkeği diye bir gerçeklik olmadığından değil. Sorunsallaştırılması gereken bir durum yok resmin bu yakasında. Erkek, nasılsa her halükârda özne. Oysa 'Türk kadını' her şeyden önce 'Türklük imgesi' meselesinin anahtarı.

Cumhuriyet'in güvencesi tablosunda aydınlık gülüşleriyle mazbut ve gururlu poz vermeye zorlanan şehirli elit Türk kadını... Eşinin gölgesinde uslu uslu dinlenmesi gereken. Kadını en ufak bir mahcubiyetin gölgesinde dinlenmeden bir aksesuar olarak, erkeğin yanında duruşu ve fedakârlığının sınırlarıyla tartan bu dil hayatımızın üstüne çökmüş tespih şaklatıyor.

Üstünde mutluluk ve uygarlık pozları vererek yaşadığımız dünyanın her yerinde kadınlar sömürülmeye devam ediyor. Biz kadınların örgütlenmek için çok sebebi var. Egemenler de bunu bildikleri ve kadının örgütlü gücünden korktukları için sürekli gözetli koşulları altında yaşatılıyor. Gelişmeden, uygarlaşmadan anladığımız da bu koşulların görece hafifletildiği, kadınlara uygulanan ağır uyum programının başarıyla sonuçlandırıldığı bir dünya hayalidir. Yani, "Artık bıraksak da bir yerlere gidemezler, hallerinden memnun görünüyorlar" durumu. Ama bu sadece bir hayaldir!

Tarih bizler için yalnız şiddete tanıklık etmedi, tarihimiz aynı zamanda mücadelenin ve başkaldırının da tarihidir. Uğradıkları şiddet sonucu yaşamları ellerinden alınan, hapsedilen, cezalandırılan kadınların yanında, yüzlerce yıldır tüm bu baskı ve sindirmeye direnerek tek kurtuluşun örgütlü mücadeleden geçtiğini bilen, kadın dayanışmasını büyüyen kadınların tarihidir.

Marmara Üniversitesi'nden bir YDG'li

Merhaba sevgili kadın arkadaşım,

Kabul etmeni, boyun eğmeni istedikler çünkü... Yaşadıklarına ve bu yaşadıklarının nedeni olan kör olası düzene en ufak bir karşı çıkışına bile tahammülleri yok. Yani korkuyorlar senden, hem de çok korkuyorlar. Senin gücünü -sen bilmesen de- sana ezilmekten başka bir şeyi reva görmeyenler biliyorlar. Sen de gücünü görmelisin, bunları hak etmediğini, dayanın, sefaletin, tecavüzün- tacizin, ucuz iş gücü olmanın senin kaderin olmadığını bilmelisin.

Hani mektuplara başlarken hal- hatır sorulur ya ben sana sormayacağım. Çünkü nasıl olduğunu biliyorum. Senin yaşadıklarını ben de yaşıyorum.

Biliyorum... Daha doğarken erkek değilsin diye üzüldü ailen... Utandı senden... Ve bu yüzden de ilk utanmayı, yani ayıp kavramını öğrettiler sana da. Daha çocuk yaşta- çocukluğunu yaşamadın- "erkeklerin nefsi 9 kat daha güçlü" diye kendini sakınmanı tembihlediler. Etrafındaki erkekler de seni sadece bir kadın olarak görmeyi çoktan öğrenmişlerdi bu kör olası düzenden. Tabi ki seni "gözü gibi sakınan ailen" okula gitmeyi de çok gördü sana.

Sonra evlendirildin, belki de tanımadığın bir yabancıyla... Babanın ya da abinin kölesiyken, o yabancının kölesi oldun. Önce baba ocağının tutsağıydın, sonra kocanın, çocuğunun yani "kendi yuvanın" tutsağı oldun. Biliyorum... Eve hapsedildin... O hapsedildiğin "yuva"da ev işleri, çocuk bakımı, yemek hep senin yükün.

Evi çekip çevirme mücadelesi verirken kriz en çok senin olarak görülen tencereleri vuruyor. Ev işleri o kadar senin sırtında ki; boşanmak istesen kocana, "yapacağın hizmetten yoksun kalacağı için" tazminat ödemek zorunda bırakılıyorsun. Eve sen çalışıp para getirsen bile evdeki işleri kimin yapacağı, çocuğa kimin bakacağı

değişmiyor.

Biliyorum... Dedim ya bazen çalıştın diye; iş yerinde de patronunun kölesi oldun. İş yerinde de ezilen sensin. En az erkekler kadar ürettin, zor işler yaptın ama az ücreti sen alıyorsun. İşten biri mi atılacak ilk sen çıkartılıyorsun. İş yerinde hakarete, emek şiddetine, hatta bazen tacize sen maruz kalıyorsun.

Biliyorum... Her yerde sen de "mal" olarak görülürsün. Satılıyorsun çocuk yaşına bakılmadan... Tecavüze, tacize uğruyorsun, ama tecavüzcün değil sen suçlanıyorsun. Cinsel taciz korkusu yüzünden sokaklarda tek başına yürümeye korkuyorsun, otobüslerde tedirginsin.

Biliyorum... Şiddetin her türlüsüne maruz kaldın. Küçükken "dizini dövmek istemeyen" babandan dayak yedin. Belki bir erkeğe baktın, "edepsizlik" ettin ya da karşı çıktın diye gözünün yaşına bakmadı abin. Koca evinde de "karnından sıpa, sırtından sopa eksik edilmedi" tabii ki. Hakaret, küfür sana reva görüldü. Hatta bazen o kadar "büyük hata"lar yaptın ki- mesela sevdiğine kaçtın- ölümü "hak ettin" sen.

Biliyorum... Tüm bunları yaparken her şeyi olağan gösterdiler sana... Kabul etmeni, boyun eğmeni istedikler çünkü... Yaşadıklarına ve bu yaşadıklarının nedeni olan kör olası düzene en ufak bir karşı çıkışına bile tahammülleri yok. Yani korkuyorlar senden, hem de çok korkuyorlar. Senin gücünü -sen bilmesen de- sana ezilmekten başka bir şeyi reva görmeyenler biliyorlar. Sen de gücünü görmelisin, bunları hak etmediğini, dayanın, sefaletin, tecavüzün- tacizin, ucuz iş gücü olmanın senin kaderin olmadığını bilmelisin.

Bizler yani seni senin kadar iyi bilenler, yani kadınlar; "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" etkinlikleri kapsamında seni de sözünü/sözümüzü söylemeye çağırıyoruz.

Yaşadıklarından, bu yaşadıklarının sorumlusu olan köhne düzenden hesap sormanın zamanı geldi. Unutma yaşanacak güzel günler bizi bekliyor!!!

Umutla, dirençle...

Ankara'dan bir YDG okuru

Ankara YDG Kadın Komisyonu Kuruldu...

Bir süredir kadın sorunu konusundaki politika üretmemeye, ilgisizlik vb. sorunları aşma yönlü önümüze koyduğumuz hedeflerden birisi de yerelerde kadın komisyonları kurmak, bu komisyonlar aracılığı ile kitle faaliyeti yürütmek, kadın sorunu konusunda derinleşmenin ve politika üretmenin yerel ayaklarını örebilmektir. Ankara YDG olarak bu konuda mesafe kat etmekte uzun bir süre birçok alanımızda olduğu gibi zorlandık. Başta kadın sorununa gereken önemi vermedeki yetersizliğimiz olmak üzere birçok eksiğin sonucu olarak kadın komisyonumuzu kuramadık. Ancak bu eksikliklerimizi giderdiğimiz oranda, kadın sorununa doğal olarak kadınların çok ilgili olduğunu, kadın sorununa ilişkin çalışma yapmanın bir ihtiyaç olarak kendisini gösterdiğini tespit ettik. Öncelikle aramızda çalışan, ev emekçisi, liseli, üniversiteli kadınların da olduğu geniş bir bileşen olarak toplandık. Bu toplantıda kadın sorununun hayatımızın neresinde olduğu, bizim için önemi, kadın sorununun kökeni vs. üzerine genel tartışmalar yürüttük. 15 günde bir toplanma, güncel gelişmelere dair anda tepki gösterme vs. kararları aldık.

Ardından da üniversiteli kadınlar olarak bir toplantı daha alıp YDG kadın komisyonunu oluşturduk. 6 Kasım'a dair neler yapabileceğimizi tartıştık. Üniversiteli kadınlar olarak sözümüzü söylememizin önemli olduğu noktasında karara vardık. Bu karar doğrultusunda oluşturduğumuz somut pratiklerin hepsini gerçekleştiresek de YDG kadın komisyonu olarak da 6 Kasım çalışması yaptık. Bu çalışmaları YDG'li olan olmayan tüm arkadaşların coşkulu bir şekilde sahiplenerek ortaya koymaları çok olumlu oldu.

25 Kasım'a dair de şimdiden coşkulu bir şekilde çalışmalara başladık. **Devrimci kadınlar olarak 25 Kasım'da da tüm yoldaşlarımızla birlikte alanlarda olmaya, var olan sömürü sisteminin ürünlerinden birisi olan başta "kadına yönelik şiddet" olmak üzere; sınıfsal, cinsel ulusal sömürüye, bas-kiya güçlü bir şekilde "hayır" demeye kararlıyız.**
Ankara YDG Kadın Komisyonu

ERKEK EGEMEN ANLAYIŞININ KALEMŞORLARINDAN "MİZAH" İNCİLERİ

Erkek egemen sistemin, kadının toplumsal konumu üzerinde yükselen baskısı ve sömürüsü birçok yazımızda belirttiğimiz gibi yüzyılları bulan bir sürece yayılmaktadır. Bu sömürü birçok toplumsal süreçte öz itibarıyla aynı kalsa da biçim olarak değişiklikler göstermiştir ancak yine de o vahşi yönünü gizlememiş, gizlemeye ihtiyaç hissetmemiştir.

Bu zihniyet, sömürüsünü ve zorbalığını birçok araç kullanarak gerçekleştirmektedir. Gerek eğitim, sağlık alanındaki uygulamalar; gerekse kitlelerin bilinçlerini bulandırmada büyük önem arz eden medya, bu araçların başlıcalarıdır. Konumuz gereği daha çok üzerinde durduğumuz konu bu araçlardan biri olan medya.

Her gün görsel ve işitsel medya alanlarında, kadınların konu olduğu onlarca haber çıkmaktadır. Bu haberlerde tacize maruz kalan, dayak yiyen kadınların olduğu kadar magazin olarak adlandırılan kısımlarda ise kadın bedeninin teşhir malzemesi olarak kullanıldığı yazı, resim vb. yer almaktadır. Bir yandan, bir gerçeklik olarak kadına yönelik şiddet haber niteliğinde verilirken aynı zamanda haberin biçimine bağlı olarak şiddet yeni bir şiddete

dönüşüyor, aynı kadınları tekrardan vuruyor. Diğer yandan ise habere konu olana da okuyana da kadının bir obje, bir meta olduğunu dayatma misyonu taşıyan “magazinsel” yazıları yayınlanıyor.

Ayrıca televizyonlarda ve gazetelerde pek bilgili ve entelektüel kalemşorlar ve “aydınlar” bu nadide görevi yerine getirmek için can atıyor, bütün mizah(!) yeteneklerini sonuna kadar kullanıyorlar.

Bu konuya en son örnek geçtiğimiz ay sonuna doğru yaşandı. Akşam Gazetesi yazarı Serdar Turgut’un, gazetesinin geçtiğimiz ayda çıkan sayılarından birinde yayınlanan yazısında Ulusal Hareket’ten tatalım da Maoistlere, yazımızın asıl konusunu oluşturacak olan Rojin şahsında tüm kadınlara, özelde Kürt kadınlarına yönelik çeşitli saldırılarda bulunmuştu. Taciz içerikli, aşağılayıcı ve yok sayıcı kirli sözcüklerini büyük bir pervasızlıkla dört bir yana savurmakla kalmayıp, daha sonrasında gelen tepkilere cevaben özrü kabahatinden büyük açıklamalarda bulunarak yine aynı pervasızlığı göstermekten geri durmadı.

Serdar Turgut, “PKK teröristi olmadığımı pişmanım” başlıklı yazısında “Sonra dağda Öcalan’ın açıklamalarıyla anladığım kadarıyla arada bir toplu seks partileri de oluyor. Bunlara da mutlaka militan bir aktiflikle katılırdım. Bugüne kadar hoşlandığım bir PKK’lı bir kadın henüz görmedim ama olsun. Dağda bulamazsam da bir hücre oluşturup, şehri basıp Rojin’i dağa kaldırırverirdim olur biterdi.” şeklinde, insana pes dedirten pervasızlığın doruklarında dolaşan sözleri çeşitli tartışmalara konu oldu. Sarf edilen sözler bir yana yalnızca kendisi gibi midesi geniş bir camianın algılayabileceği “yüksek” düzeyde mizah yazarından bir kara mizah örneği oluşturmaktadır. Beklemediği şiddette bir tepkiyle karşılaşınca da özür dilemek zorunda kalan Turgut, kabahatinden beter bir özür dileyerek: “Gülüp geçecek yerde o mağdur olmayı tercih etti.” sözleriyle asıl kabahatin Rojin’de olduğunu ve aşağılanmayı kendisinin tercih ettiğini söyledi. Zaten “bu denli yüksek mizahtan anlayamayan kara cahil” halkımıza davul zurna biçimindeki Rojin’e seslenerek yazdığı güya özür yazısı, bardağı taşırmış olacak ki yine o camiadan olan midesi geniş Ertuğrul Özkök ve Hıncal Uluç şahsiyetlerinin Serdar Turgut’a sahip çıkıp, Rojin’e tavsiyelerde bulunarak, olayın özünü çarpıtmak için bir hayli uğraş içine girdiler, yazarın yüksek mizah anlayışını övdüler. Öyle ya olayın bu kadar büyümemesi gerekirken mizahtan anlamayan bizler boş yere kınamaktayız Turgut’u; zira bu durum haksızlık olmalı yazarımıza.

Olayı bu süreç içinde, yine pek dürüst medyamız; manşetlerine öyle bir üslupla taşıdı ki olayın bağrında taşıdığı şiddet ve taciz, neredeyse daha masum kalıyordu bah-

sini ettiğimiz yazılardan. “Serdar Turgut’un seks kölesi Rojin”, “Serdar Turgut Rojin’i Dağa Kaldırırım Dedi”, vb. başlıkları görünce anladık ki bu mizah türünden sadece kendileri dışında kalan “ötekiler” bihaber. Evet, bir de olayı taciz olarak algılayanların zekâsından da şüphe ediyor bilirkişimiz.

Bu durumda Rojin’in sorduğu soru geliyor aklımıza: “Dağa kaldırmak’, ‘seks kölesi yapmak’ gibi ağız salyalı erkek edebiyatının en ucube cümlelerini fütursuzca kullanmaya cesaret etmesinin nedeni benim Kürt olmam mı hele de kadın olmam mıdır?”. Kesinlikle evet, Bay Turgut, bütün cesaretini, sırtını dayadığı emperyalist sistemden, asimilasyondan ve kadına yönelik şiddet politikalarından almaktadır.

Devlet, statüko ve onun birtakım kraldan çok kralcı kadrosu, halkın gözünde pek demokrat kesilen sözde aydınlar söz konusu kadınların yaşadığı sorunlar olduğunda üç maymunu oynuyor, bilseler bile bilmezlikten geliyorlar. Oysa daha çok yeni, bir Emekçi Kadınlar Derneği üyesinin polis tarafından cinsel tacize uğradığı haberi.

Öyle ya, bu örnek mağdur kişinin ünlü bir kadın olmasından dolayı bu kadar gündeme gelmiş, tartışma yaratmıştır. Ancak bizim pek bilgili aydınlarımız bunları duymuyor/duyamıyor. Zira mizahtan bile anlamayan bizler yani “ötekiler” seslerimizi yeterince duyamıyoruz. Onların işi de çok duyabilmekle alakadar olmayınca bizlere daha çok iş düşüyor.

Devletin, Kürt ulusuna yönelik yürüttüğü imha, inkar ve tasfiye politikaları ayyuka çıkmışken, sözde demokratikleşme sürecinde işine gelmediği anda körüklediği şovenist histerinin bir parçası olarak görülmesi gereken bu durumdur. Burjuvazinin pek bir demokrasi havarisi gibi şişine şişine nutuklar çektiği bu süreçte dahi aslında saldırılarını hiç geri çekmediğini Ceylanlarda gördük biz.

Biz cinsel şiddetle beraber sınıfsal baskının en büyük örneklerinden birini 25 Kasım 1960’da üç kız kardeş Patria, Minerva ve Maria’nın Trujillo diktatörlüğü tarafından tecavüz edilerek katledilmesinde gördük. Çünkü bu kadınlar diktatörlüğe karşı mücadele yürütüyorlardı.

Burjuvazi cesaretini sermayeden alıyor olabilir ancak bu zulüm, baskı, zorbalık devam ettikçe bizler de mücadelemizi ve direnişimizi meşruluğumuza yaslıyoruz. Biliyoruz ki egemenler ve onların zihniyetini benimseyenler; iktidarı ellerinde tuttukça hangi “demokratik” süreçten geçerse geçsin, saldırılarına ve sömürülerine son hız devam edeceklerdir. Ancak ezilen halkların ve bilhassa kadınların mücadelesi de sürecek, her yeni soluşumuzla güçlenecektir.

Mersin YDG

Komünist ustalardan öğrenelim!

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN TARİHİ-20

Marksızm-Leninizm'in Yeni Bir Aşaması Olarak Maoizm

Marksızm'in teori ve pratiğinde büyük bir sıçramaya denk düşen Kültür Devrimi, dünyanın bütün devrimcileri için bir esin kaynağı olmuştu. Büyük Polemik zamanında devrimci güçlerin bir çoğu, Mao önderliğindeki ÇKP'nin devrimci çizgisi etrafında kenetlenmişlerdi. Ancak dünya çapındaki bu güçlerin, Maoizm'i, Dünya Sosyalist Devriminin sorunlarına çözüm olabilecek nitelikte kabul etmeleri, esasen Kültür Devrimi'yle beraber söz konusu olmuştur. Bu durum, 1969'da ÇKP IX. Kongre'sinde "*Mao Düşüncesi, emperyalizmin toptan çöküşe doğru yol aldığı, sosyalizmin dünya genelinde zafere ilerlediği çağın Marksızsm-Leninizm'idir.*" tespitinde cisimleşmiş bulunuyordu. İşte bu dönemde, neredeyse dünyanın bütün ülkelerinde Marksızsm-Leninizm-Maoizm temelli devrimci partiler kurulmaktaydı.

Mao'nun uluslararası duruma ilişkin analizi, pratikte sınanarak kendisini kanıtlamaya başlamıştı. Bir tarafta, Sovyetler Birliği, kapitalizmin restorasyonu sonrası, dünyanın birçok yerinde sömürücü ve baskıcı emperyalist ilişkiler geliştirerek dünya hegemonyası için ABD ile yarışan bir süper güç haline gelmişti. Aynı sıralarda, emperyalizm 1973'le beraber şiddetli genel kriz sürecine giriş yapmış bulunmaktaydı. Diğer tarafta ise, şüphesiz Mao'nun da önceden belirttiği gibi, Asya, Afrika ve Güney Amerika ülkeleri gitgide dünya devriminin fırtına merkezleri haline geliyordu. Bu ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin pek çoğu Maoizm'in etkisiyle silahlı

mücadele yolunu tutmuşlardı. Komünist devrimciler de - ki, bir hayli zamandır uluslararası komünist hareket, içindeki revizyonist akımlardan dolayı felce uğramıştı - uzun süreli halk savaşına girişmekteydi. Bu durum, Mao'nun ifadesiyle ahenk içindedir: "*Ülkeler bağımsızlık, uluslar özgürlük, halklar devrim istiyor.*"

Marksızm-Leninizm'in ulaştığı bu yeni düzey -Maoizm- dünya tarihi açısından muazzam bir önem arz etmektedir. Maoizm, uluslararası komünist hareketi, burjuvazinin en ciddi, en tehlikeli imha saldırılarından birinden, modern revizyonizmden korumuştur; dünya proletaryası ve ezilen halklara kurtuluş yolunu göstermişti. Maoizm, ayrıca enternasyonal proletaryayı kapitalizmin restorasyonuna karşı savaşmak için teorik ve pratik silahlarla donatmakla kalmamış, proletaryanın dünya ge-

nelinde sahip olduğu sosyalist üslerden tamamen mahrum kalmasına da mani olmuştu.

Devrimci Hareketlerin Uyanışı

'60'ların sonlarında -yani, BPKD ve Maoizm'in Marksizm-Leninizm'in yeni bir aşaması olarak ortaya çıktığı dönem- dünyanın birçok bölgesinde devrimci mayalanma süreci söz konusudur. Çin-Hindi'ndeki devrimci savaş, olağanüstü askeri gücüne rağmen ABD'yi püskürtmeyi başarmıştı. İşte bu süreçte, Üçüncü Dünya'nın birçok bölgesinden devrimciler, modern revizyonizmden ilişkilerini keserek Maoizm rehberliğinde silahlı mücadele yolunu tutmaya başlamıştı-halen sürmekte olan Filipinler ve Hindistan'daki silahlı mücadeleler, işte o sürecin birer ürünüdürler. Gerilla savaşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşlarının coşkusu Latin Amerika'nın bazı bölgelerinde Guevarist ideolojiyle yola çıkan silahlı mücadelelerin coşkusu da dahil olmuştu.

'60 sonlarında, Çin-Hindi'ndeki savaş ve özellikle de BPKD'nin yarattığı muazzam etkiye bağlı olarak kapitalist dünyanın dört bir yanı, kitlesel öğrenci ve savaş karşıtı eylemlere sahne olmaktadır. Bu eylemselliğin başında gelen Mayıs 1968 Paris öğrenci ayaklanması tek başına kalmıyor, öğrencilerin isyan dalgası ABD ve Meksika'dan İtalya'ya, hatta Polonya, Çekoslovakya ve Yugoslavya'ya dalga dalga yayılıyordu. Ayrıca Üçüncü Dünya'nın birçok yerindeki öğrenci hareketlerini de etkiliyordu.

Öte yandan ABD'de Vietnam savaşına karşı protesto gösterileri, Avrupa'nın büyük kentlerinde de nükleer silahlanma yarışına ve savaşa karşı barış hareketleri gelişmeye başlamıştı. ABD emperyalistleri, müttefiklerinin Vietnam'a askeri birlik göndermemeleri tavrı karşısında iyice yalnızlaşmıştı. Bu hareketlerin etki gücü o kadar büyüktür ki, *1973 Yom Kippur Savaşı'nda İsrail'e savaş uçakları ve cephaneye gönderen ABD'nin yanında Portekiz -ki, savaş öncesi faşist Salazar dönemi hakimdir - haricinde, Amerikalılara sahalarını açacak, yakıt ikmal olacağı taniyacak başkaca bir Batı Avrupalı emperyalist yer almamıştır.

Öğrenci hareketlerini, Başta İtalya ve Fransa olmak üzere Batı Avrupa ülkelerindeki sanayi işçilerinin, ekonomik talepler temelinde de olsa geliştirdikleri büyük mücadeleler izlemişti. Uzun süreli ekonomik genişlemeyle birlikte emek verimliliğine bağlı olarak üretimde artış yaşanmasına rağmen, toplam gelir içerisinde işçi sı-

nıfına düşen payda küçülme gerçekleşmişti. Ücretlerin yükseltilmesi talepli gerçekleştirilen devasa grev dalgası bütün emperyalist ülke ekonomilerini felce uğratmıştı.

'70 ortaları, yürütülen uzun süreli gerilla savaşları sonunda, uzun süredir ayakta kalabilmiş sömürge rejimlerinin sonuna tanıklık etmişti. Böylece, tarih 1975'i gösterdiğinde, ABD ve kuklaları, Vietnam, Kamboçya ve Laos'tan defedilmişti. Bilhassa 1974 Nisanı'nda gerçekleştirilen darbeyle Portekiz sömürge imparatorluğunun çöküşünden sonra Afrika'da Mozambik, Angola, Etiyopya, Kongo ve Benin'de cumhuriyetler kuruldu. Ancak, bu devletlerin birçoğu yeni emperyalizmin-Rus sosyal emperyalizminin kukla ve uşakları olmakta gecikmeyecekti. Yalnız, göze çarpan bir istisna vardır: Gerçek komünist devrimciler -Kızı Kmerler***- öncülüğündeki Kamboçya... Ne var ki, Kamboçya da, Sovyet emperyalistlerinin buyruğuyla hareket eden Vietnam tarafından istilaya uğrayarak 1978'de bağımsızlığını yitirdi.

Dönemin Bazı

'Sol' Akımları

1956 SBKP XX. Kongresi'nde Stalin'e karşı, Kruşçev eliyle gerçekleştirilen saldırılardan sonraki süreçte, Batının birtakım komünist partilerinde çıkan karışıklık Marksizm'i yeniden yorumlama denemelerine yol açmıştı. New Left-Yeni Sol olarak anılan gruplar ilkin Fransa'da 50'li yılların sonlarında, sonra Britanya'da ve diğer ülkelerde ortaya çıktılar. Britanya'da esas olarak New Review, University ve Left Review gibi dergilerde ortaya çıkan bu gruplar daha sonra New Left Review'de birleştiler. Belirgin ve ortak bir uyumdan yoksun olan bu Yeni Sol akımın başlıca özelliği, Stalin'i, Sovyetler ve Çin'in Büyük Polemik'teki pozisyonlarını berrak bir değerlendirmeye tabi tutmadan eleştiri yapmalarıydı. Gel gelelim, bu geniş kategoride değerlendirilebilecek fikirler, Küba Modeli'nin izleyicisi olan Latin Amerika hareketlerinin gelişmesi ve ayrıca altmış sonlarındaki dünyayı sarsan öğrenci ayaklanmalarından sonra halk arasında oldukça rağbet görüyordu.

Küba Devriminin alışılmadık özelliği, onu Latin Amerika koşullarına uygun bir örnek olarak ele alan teorilerin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Hatta öyle ki, Küba deneyiminden yola çıkılarak bazı temel Marksist-Leninist formülasyonların revize edilmesi girişimi söz konusu olmuştu. Bu girişimlerin başında, devrimin liderleri

Fidel Castro ve Che Guevara ile birlikte ziyadesiyle bu çabanın içinde olan, Latin Amerika için devrim teorisi oluşturmaya çalışan, bir Fransız, Régis Debray bulunmaktaydı.

Marksizm'e aykırı olan en temel husus, devrimin başarıyla tamamlanabilmesi için proletaryanın öncü bir partiye ihtiyaç duyması meselesi üzerinedir. Söz konusu Küba Devriminin liderleri Küba Komünist Partisi üyesi değillerdi. İktidar alındıktan sadece iki buçuk yıl sonra, Castro, eski Komünist Parti'yi de içine alan Partido de la Revolucion Socialista (PRS) – Sosyalist Devrim Partisi'ni kurmuştu. Debray'ın dediklerine bakılırsa, Castro şu görüşü savunmaktaydı: *“Öncüsüz bir devrim yoktur; bu öncü Marksist-Leninist bir parti olmak zorunda değildir ve devrim yapmak isteyenler, bu partilerden bağımsız bir şekilde kendilerini öncü olarak kabul ettirmek hak ve ödeviyle karşıya karşıdır.”*⁴⁵

Bu anlayış daha sonra, Debray tarafından halk ordu ve parti meseleleriyle ilişkilendirilerek teorize edildi. O, silahın siyasete tabi olmasının, Rusya ve Çin'deki gibi komünist hareketlerin kök salmadığı ve aynı çizgide gelişim gösteremediği Latin Amerika açısından uygulanamaz olduğu kanısındaydı. Debray, Küba Devriminde gerilla gücünü partinin embriyon hali olarak nitelendirdiği teorisi için 'sarsıcı yenilik' ifadesini kullanıyordu. O, halk ordusunun partinin nüvesi/çekirdeği olduğuna inanıyordu. Önce ordu sonra parti... Gerilla kuvveti siyasi öncünün ilk biçimidir ve onun içinden gerçek bir parti doğacaktır. Gerilla örgütlenmesini bütün örgütlenmelerin

merkezine ve üstüne koyan bu gerilla merkezliği (foco)-(fokoculuk, ç.n.) anlayışı sürecin ana karakterini oluşturmaktadır. Debray, kurtuluş güçleri askeri piramidinin aşağıdan yukarıya doğru şekillendirildiği Vietnam koşullarının Latin Amerika'ya benzemediğini, Latin Amerika'da kurtuluş sürecinin bunun tam tersi olarak, yukarıdan aşağıya doğru örüleceğini söylüyordu. Guevara tarafından propaganda edilip, Debray tarafından teorize edilen bu düşüncelerin pek çoğu Marksist devrim düşüncesine aykırılık teşkil ediyordu.

Bu fikirler, tarihi, iyi organize olmuş askeri kahramanlara mal ediyor, kitlelerin devrimdeki rolünü küçümsüyordu. Debray, Mao'nun tam tersine; gerillanın halkla ilişkisini, balığın suyla ilişkisi derekesinde ele alıyor, üç altın kural formüle ediyordu: 'daimi uyanıklık, daimi güvensizlik, daimi yer değiştirme'. Dahası, ne Küba, ne de Latin Amerika açısından sınıf güçlerinin politik durumunu tespit etmeye çalışan bu analizler yalnızca askeri yöne yoğunlaşmıştı. Dolayısıyla da, devrimin dostları ve düşmanları, birleşik cephe sorunu ve devrimin önderliği gibi temel meselelere ilişkin olarak doğru tespitlere ulaşmak mümkün olmamaktaydı. Küba Devrimini örnek alarak Guevarist hatta yol almaya çalışan Latin Amerika'daki gerilla hareketlerinin birçoğu başarısız oldu. (Guevara, bir başka gerilla savaşında, Bolivya'da yaşamını yitirdi.) Bu hareketlerden en çok bilineni olan Armed Forces of the Colombian Revolution (FARC)-(Kolumbia Devrimi Silahlı Kuvvetleri, ç.n.) mücadelesi bugün bile sürmektedir. Üstelik Guevara ve Debray'ın işçi sınıfının öncü rolünü ihmal eden teorileri, sınıf dışı kategorilerin, gençliğin ve öğrenci gençliğin devrimci potansiyelinin, işçi sınıfı ve köylülüğe kıyasen üstünlüğünü ispatladığı görüntüsünü veren altmış sonlarındaki öğrenci ayaklanmalarından sonra daha faz-

'60 sonlarında, Çin-Hindi'ndeki savaş ve özellikle de BPKD'nin yarattığı muazzam etkiye bağlı olarak kapitalist dünyanın dört bir yanı, kitlesel öğrenci ve savaş karşıtı eylemlere sahne olmaktaydı. Bu eylemselliğin başında gelen Mayıs 1968 Paris öğrenci ayaklanması tek başına kalmıyor, öğrencilerin isyan dalgası ABD ve Meksika'dan İtalya'ya, hatta Polonya, Çekoslovakya ve Yugoslavya'ya dalga dalga yayılıyordu.

la tutulmuştu.

Ekonomi-politik sahanın 'bağımlı' teorisyenleri de Marksist teoriyi temelden revize etmeye kalkışan dönemin başkaca bir teoriyen grubu olarak öne çıkmışlardır. Bunlar arasından en çok bilinenleri André Gunder Frank, Emmanuel Aligerhi ve Samir Amin'dir. Onlar sömürünün kaynağını üretimde değil dağıtımda görüyorlardı ve bunun nedeni, onların tanımıyla 'eşitsiz mübadele' idi. Emperyalizm, sömürge ve yarı-sömürge gibi tanımları da terk ederek dünya kapitalizminde 'merkez' ve 'çevre' tanımlarından bahsetmekteydiler. Onlar, emperyalizmin, sömürge ülkelerde kapitalizm öncesi ilişkileri muhafaza ettiğini kabul etmiyor bunun yerine çevrenin 'bağımlı' kapitalizmlerinde kapitalist ilişkilerin geliştiği tespitinde bulunuyorlardı.

Deng Revizyonizmi ve Bütün Sosyalist Üslerin Kaybı

1976'da Mao'nun ölümünden sonra, parti içinde kalan kapitalist yolcular kurnaz revizyonist Deng Tsiao-ping liderliğinde bir darbe düzenleyerek, güya merkezi temsil eden Hua Kuo-feng'in sembolik önderliğinde partinin kontrolünü ele geçirdiler.* Mao'nun da sıklıkla dile getirdiği gibi siyasal kontrolün revizyonistlerin eline geçmesi proletaryanın sosyalist üslerini yitirmesi anlamına gelecekti. Aynı sıralarda Arnavutluk Emek Partisi önderliği de oportünist çizgiye kaymış ve Mao'yu küçük burjuva devrimcisi olarak yansıtmaya başlayarak Maoizm'e karşı saldırıya geçmişti. Kızıl Kmerler, Kamboçya'da iktidarı ellerinde tutmalarına rağmen, devrimin iç ve dış düşmanlarına karşı sürekli bir mücadele içerisinde oldular, savaşın tahrip ettiği ekonominin can alıcı sorunlarının henüz gün yüzüne çıktığı bir süreçte kendi düzenlerini sağlamlaştırmaya çalışırken, Sovyetlerin arka çıktığı Vietnam Ordusu'na yenik düştüler. Böylece, dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın dayanacağı ve enternasyonal proletarya için sosyalist üs rolünü üstlenebilecek bir devlet iktidarı kalmamıştı.

Çin'de Kültür Devriminin kazandığı büyük zaferlere rağmen daha fazla sürdürülmeye ihtiyaç vardı. Aslında revizyonistlerin zaferi bir bakıma, Mao'nun 1967 Ağustos'unda söylediği sözleri doğrular nitelikteydi: "Bu Büyük Proleter Kültür devrimi sadece bir başlangıçtır; gelecekte bunu sayısız defa gerçekleştirmek kaçınılmazdır. Devrim içinde çözmemiz gereken sorunlar uzunca bir tarihsel süre-

ci gerektirecektir. Eğer bir şeyleri tamamen çözemsek, ileride bir başka zaman kapitalist restorasyonun vuku bulması mümkün olacaktır."46

İşte bu beşinci dönem (1949-76) Dünya Sosyalist Devrimi öznelerinin emsalsiz kayıplarla karşılaştığı bir dönem oldu. Döneme çok güçlü bir sosyalist devlet kurmakla giren enternasyonal proletarya, dönem sonuna geldiğinde sosyalizmin son kalesini -Çin'i- yitirmişti. Emperyalist sistem 1974 itibarıyla yeni ve son derece şiddetli krizlerle boğuşmasına rağmen, enternasyonal proletaryanın subjektif güçleri azımsanmayacak derecede zayıflamış ve dolayısıyla emperyalist krizin yarattığı avantajlardan kâfi derecede yararlanamamıştı.

Yine de, bu dönem büyük bir ideolojik zafere tanıklık etmişti. Tarihinin en tehlikeli saldırısı -modern revizyonizm ve kapitalist restorasyon saldırısı- karşısında Marksizm bizzat mücadele pratiği içerisinde kendini ileriye taşıyarak dinamizmini kanıtlamıştı. Marksizm, ideolojik olarak kendisini yok etmeye yönelik saldırıların etkin bir şekilde üstesinden gelmesine rağmen, sosyalist üsler yitirilmiştir. Vaziyet umutsuzmuş gibi görünebilir ama Marksizm ideolojik çözüm sağlama yetisini kanıtlamıştı. Büyük Polemik'te, BPKD'de çözüm üreten Marksizm ilerleyerek yeni bir aşamaya girmişti: Marksizm-Leninizm-Maoizm. O, artık MLM olarak enternasyonal proletarya rehberlik eden bilim ve ideolojiydi.

*İşaretili cümle içinde geçen merkez mefhumu, orijinal metinde 'centrist' olarak geçmektedir. Bu kavramın kullanılma amacı, partideki iki ana çizgiye de aynı mesafede olma durumunu ifade etmektir.- ç.n.

Notlar

45. Régis Debray, Devrim İçinde Devrim mi?, İng. baskı, sy 96, 46. Mao, Seçme Eserler Cilt IX, İng. baskı, sy. 418.

*1973 Yom Kippur Savaşı: Savaşın adını aldığı Yom Kippur, Musevilik'te Musevi Takvimi'nin ilk ayı olan Tışrı ayının 10. gününde yaklaşık 26 saat boyunca tutulan büyük oruç. Ekim ayına denk gelir. -ç.n.

**Khmer Rouge: Kızıl Kmerler, 1975'te gerilla savaşıyla iktidarı ele geçiren, Kamboçya Komünist Partisi'nin silahlı kolu olarak kabul edilir. -ç.n.

Devam edecek

Bu yazı dizisi Hindistan'da basılan Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Tarihi adlı kitaptan çevrilmiştir.

Tarafı net bir sanatçı: **Enver Gökçe**

“Hayatı tüm yönleriyle seveceksiniz. İyilik kötülükleriyle, pisliğiyle, fakat seveceksiniz. Suyunu, dağını, toprağını, çevreyi de, hayatın kendisi kadar her şeyini seveceksiniz. Bunu sevdiğiniz sürede, bunları yaptıklarınıza geçirebildiğiniz ölçüde büyük ve yol gösterici olacaksınız.”

Sanat, özgür bir gelecek mücadelesi yolunda, eşit bir insanlığa ulaşma, yeni bir kültür ve insan yaratma uğraşı içerisinde büyük öneme sahip olan üstün bir araçtır. Mao Yoldaş'ın da belirttiği gibi, sınıf düşmanlarını yenmek için sadece silahlı bir orduya sahip olmak yetmemekte, safları birleştirebilmek için mutlaka bir kültür ordusuna da sahip olmak gerekmektedir. Kültürü şekillendirme yolunda en etkili silahlardan bir tanesi de hiç kuşkusuz kapsadığı tüm dallarıyla birlikte sanattır. Ancak sanat, sınıflı toplumlarda hangi sınıfın ellerinde vücut bulduğuna göre de değerlendirilmek zorundadır. Çünkü sanatın hangi mücadele içerisinde üstün bir araç olabileceği buradan ileri gelir. Sanat sınıflı toplumlarda kısaca çift cephelidir denilebilir. Böylesi durumlarda sınıflar açısından sanatın bir yönü, sanatın “sanat yapma adına” gerçekleşeceği düşüncesiyken diğer ve esas olan yönü ise ezilen sınıftan

yana olması, yani kısacası toplumsallığı düşüncesidir.

Gerek dünyada gerekse de ülkemizde tam da sanatın toplumsallığı düşüncesinden yola çıkarak “tarafı” bir üretim içerisine giren ve ürettiğini ezilen sınıfın hizmetine sunan birçok sanatçı bulunmaktadır. Kimisinin ömrü hapisanelerde, kimisininki sürgünlerde geçmiştir, ancak onlar emeğin sanatını icra etmekten, mücadele alanlarında olduğu kadar sanat alanında da militan çıkışlar yapmaktan geri durmamışlardır. Toplumsal kurtuluş mücadelesinden ayrı düşmeyen birçok yazar, müzisyen, sinema sanatçısı, şair yetiştirilmiştir yaşadığımız topraklarda. Ve tüm bunlar içerisinde içinden geçtiğimiz günler açısından biraz daha özel olan bir tanesi var. O üretmiş, şiirlerinde yaşama dair her şeyi işlemiş, daha da ötesi yaşamı, aynı zamanda yaşamını şiirleştirmiştir.

“İnsan nasıl yaşarsa öyle düşünür. Yani düşüncesini onun sosyal hayatı ve sosyal pratiği belirler...”

Bu sözleriyle düşüncesini ve düşüncesinden doğru hayat bulan eylemlerini somutlaştırmıştır **Enver Gökçe**. O'nun eylem ve düşünce bütünlüğünü somutlayan esas şey ise elbette ki hayatı olmuştur. Enver Gökçe yaşamı boyunca kalemini, düşünür kurduğu yarınlar için bir silah olarak kullanmıştır ve onun mısralarına emekçi halkımızın öfkesi, özlemleri ve ateşi düşmüştür. Ve Gökçe bir sınıfın, ezilen sınıfın sanatçısı olma tavrını her daim korumuştur.

Enver Gökçe açısından bir sanat eseri meydana getirebilmek için öncelikli olarak o esere giydirilecek bir kılıf olmak zorundadır ve bu kılıf elbette ki “toplumsal” bir kılıftır. Ortaya çıkartılacak eser bir sınıfın yaşam mücadelesinde şekillenmeli, o sınıfın hamuru ile yoğrulmalıdır ki gene o sınıfın mücadele azmini ve kudretini ortaya koyabilsin, Gökçe altına imza attığı bütün eserlerinde bu perspektif ile hareket etmiştir.

1920 yılında doğan Enver Gökçe kendi anlatımlarında da geçtiği üzere yağmurlu bir günde köyünden ayrıl-

mış, birçok il gezdikten sonra Ankara'ya gelmiştir. Yine kendi anlatımıyla ilkokul sıralarından üniversite sıralarına okuma ve yazmaya ilgisi hep vardır ve edebiyata lise yıllarında merak salmıştır. Üniversite yıllarında geçimini sağlamak üzere çalıştığı bir dergi ile birlikte çevresi genişlemiş ve aynı dönemde şiir yazmaya da başlamıştır.

“Ben şairim, halkların emrinde, kolunda, safında. Satırlarım vardır kahraman, satırlarım vardır cılız, cesur ve sıtmalı...”

Böyle diyordu Enver Gökçe. 1940'lı yıllarda, yazımın girişinde de bahsettiğimiz sanata bakış açılarındaki değişikliklerin biraz daha net ortaya çıkışıyla birlikte gelişen durumu, ***“O gün iki şey vardı ortada benim için. Bir yanda GARİP hasta sanat anlayışı; diğer yanda dinamik halk edebiyatının yüzü. Bunlar karşı karşıya getirilince ben elbette ki kendi sınıfımdan gelme halk ozanlarından taraftım”*** sözleri ile açıklamıştır daha sonraları ve sanat anlayışının toplumdansoyutlanmaya başladığı bu dönemde sınıfsal bir tavır almıştır. Yaşamının ilerleyen yıllarında, geçmişte tohumlarını attığı devrimci kişiliği ise daha da güçlenmiştir. Hayatının her döneminde edebiyat ile ilgilenen Gökçe'nin toplumsal mücadeleye katkıları sadece edebiyat alanında da olmamıştır. Pratik anlamda da anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelenin içersinde bulunmuştur.

Enver Gökçe toplumsal mücadelenin yükseldiği yıllarda özgürlüğü ilk kısıtlananlar arasında da yer almıştır. 1951 yılında ülke genelinde TKP'lilere yapılan tutuklamalarda tutuklanmış, uzun süren işkenceli hapislik yılları yaşamıştır. Hapsedilmesinin nedeni ise “komünizm” propagandası yapmaktır. Uzun yıllar hapis yatan Gökçe'nin şiirleri içerideyken daha kendine has bir özelliğe sahip hale gelmiştir. Bu yıllarda yazdığı şiirler hapisliğin “getirilerinden” olsa gerek kendini okuyana daha bir hissettirir olmuştur ki kendi şiirlerinde de vurguladığı gibi onu “şair eden” bu yıllardır. İçerideyken yazdığı birçok şiire bugün ne yazık ki ulaşamamaktadır ancak O, çıktığı günden sonra da üretimine devam etmiştir. Yazmak istediklerine bugün ulaşamamamızın nedeni ise 19 Kasım 1981 yılında yaşama büyük bir tebessüm ile veda etmesidir.

“Kardeşçe bir hayat” için yola düşen ve bu yol uğruna mücadeleye olduğu kadar kalemine de sarılan, sanatına, halkının yaşadığı acılardan, sevinçlerden, öfkelerden yola çıkarak yaşam vermeye çalışan ve bu uğraşı içerisinden

“O gün iki şey vardı ortada benim için. Bir yanda GARİP hasta sanat anlayışı; diğer yanda dinamik halk edebiyatının yüzü. Bunlar karşı karşıya getirilince ben elbette ki kendi sınıfımdan gelme halk ozanlarından taraftım.”

de azımsanmayacak bir başarıya sahip olan bir şairdir Enver Gökçe. Yaşamı boyunca yaşadığını yazan ve yazdığı gibi yaşayan, yaşadığı iyi kötü her şeyi severek yaşayan, buradan doğru yol göstermeye çalışan bir sanatçı, kendi deyimiyle “sınıf edebiyatı” yapan bir değerdir. Enver Gökçe bir sanatçının gerçek sorumluluğu olan halkı hissetmeyi ve onunla birlikte savaşmayı hiç aklından çıkartmamıştır. Hisleri ve savaşı da olduğu gibi dizelerine yansımıştır...

“Gel günlerim gel de dol.

Gel Aydınlim, İzmirlim, Gel aslanım Mamak'tan Erzincan'dan Kemah'tan.

Düşmanlar selam ister, gözden, gezden, arpacıktan”

GELECEĞİ AYDINLATANLARA

Ey karanlığı aydınlatanlar
ey amansızlığa yürüyenler
ölümü sevda bilip ölüme gidenler
başımız dik yüreğiniz inançla dolu.
Sizleri yaşatmak

mücadelenizi yükseltmek için
bizler de ölümü sevda bilip
gelenlerdeniz.
Kimimiz işçi, kimimiz köylü,
bil cümle emekçileriz
yürüyoruz düşenlerimizin
aydınlığında.
Düşenlerimizin aydınlığı
sönmeyecek
devrimci direniş sönmedikçe
DERSİM'DEN BİR YDG'Lİ

25 Kasım

Mücadele Günü'nde alanlara...

Uluslararası Kadına Yönelik

Şiddete Karşı

www.partizanarsiv.net